Harlequin®

Nr. 7
~~14.900 lei~~
10.800 lei
Noiembrie 1999

Diana

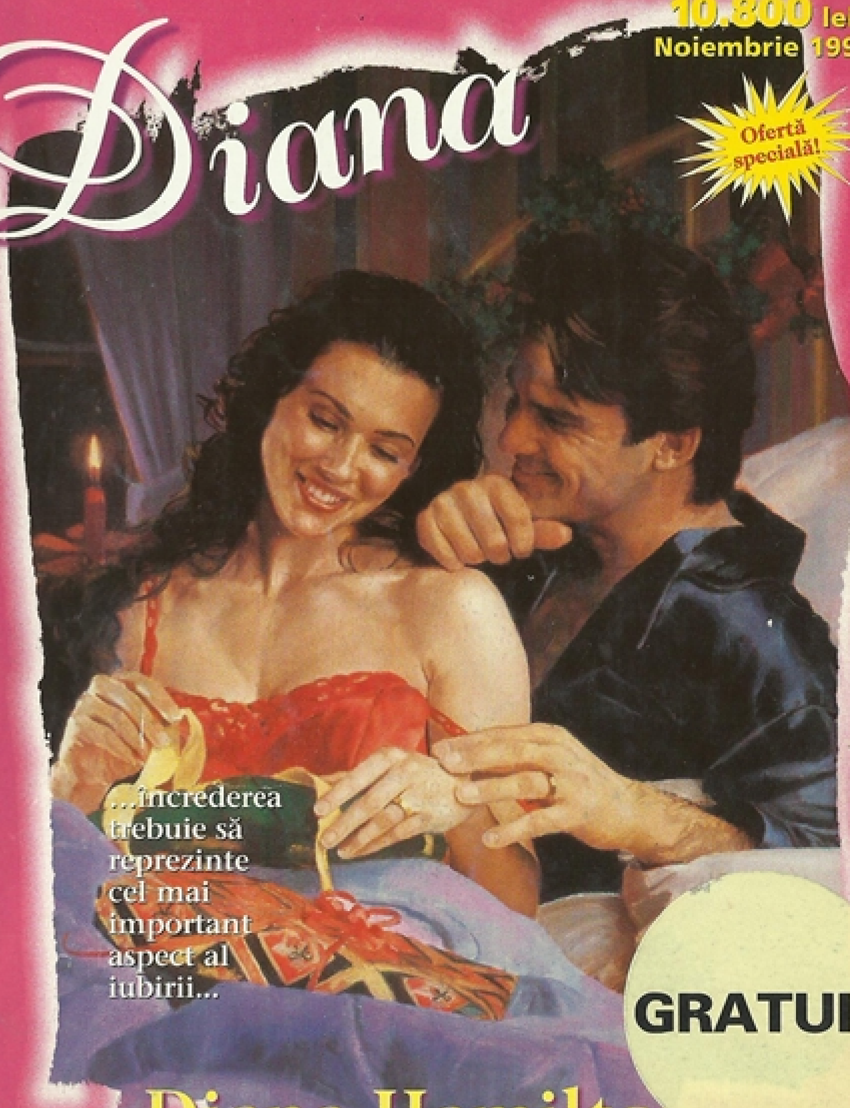

Ofertă specială!

…încrederea trebuie să reprezinte cel mai important aspect al iubirii…

GRATUIT

Diana Hamilton

IARNA ÎMPĂCĂRII

Titlul original al ediţiei în limba engleză:
The faithful wife
Harlequin Presents

Traducere şi adaptare de Cristina Vodă

Toate drepturile sunt rezervate, inclusiv dreptul
de reproducere sub orice formă, integrală sau parţială.
Această ediţie este publicată cu acordul
Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam, Olanda.
Toate mărcile folosite au fost sub licenţă
Harlequin Enterprises II B.V. Amsterdam

Aceasta este o operă de ficţiune.
Toate personajele din această carte sunt fictive.
Orice asemănare cu persoane sau fapte reale
este pur întâmplătoare.

© 1999 Ringier Romania SRL Bucureşti
Strada Fabrica de Glucoză, nr.5, sector 2
Prima ediţie Diana
Noiembrie 1999

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
HAMILTON, DIANA
Iarna împăcării / Diana Hamilton -
Bucureşti : Ringier, 1999
128 p. ; 21 cm. - (Harlequin Diana)
Tit. orig. (eng) : The faithful wife
ISBN 973-8005-14-0
821.111-31=135.1

ISBN 973-8005-14-0

Acest volum a fost tipărit la Tipografia Tipo Holding SA Cluj

Dragele mele cititoare,

Vă place colegul vostru din biroul vecin? Sau cel care v-a depanat azi-dimineaţă calculatorul? Nu cumva băiatul care aduce corespondenţa s-a uitat altfel la voi astăzi?

Ce-ar fi dacă am vorbi luna aceasta despre cum să „construim" o relaţie acolo unde muncim?

A-ţi căuta partenerul la locul de muncă poate fi tentant, mai ales în condiţiile în care, trebuie să recunoaştem, petrecem din ce în ce mai mult timp la serviciu în defavoarea timpului liber în care am putea ieşi să ne întâlnim cu prietenii sau să facem noi cunoştinţe.

Orele lucrate până târziu în noapte pot transforma cu uşurinţă o atracţie nevinovată într-o frumoasă poveste de iubire. Numai muncă fără distracţie este, fără îndoială, plictisitor. Dar de ce ar trebui să ţinem cont înainte de a căuta dragostea la locul de muncă?

Unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le stabiliţi este care dintre colegi ar putea păstra secretul legăturii voastre, pentru că sunt sigură că nu vreţi să deveniţi subiectul „fierbinte" de la locul de muncă. De aceea, în tipul acesta de relaţii, cuvântul-cheie este **discreţia***: veniţi şi plecaţi separat de la serviciu, vă abţineţi de la gesturi tandre, atunci când vă întâlniţi pe holuri. Asta nu înseamnă că nu vă puteţi şi distra: bileţele dulci puse numai la îndemâna lui, mesaje trimise pe e-mail sau o cutie cu bomboanele de ciocolată preferate în sertarul lui sunt căi perfecte de a-i atrage atenţia că vă gândiţi la el.*

Însă cel mai important este să vă faceţi timp pentru voi doi în afara orelor de program. Gândiţi-vă la timpul petrecut împreună la serviciu ca la un premiu şi nu renunţaţi la a vă mai vedea şi în puţinul timp liber pe care îl aveţi. Dimineaţa întâlniţi-vă mai devreme şi serviţi o cafea împreună, găsiţi un parc apropiat în care să vă plimbaţi în pauza de masă sau căutaţi un loc liniştit pe o bancă şi citiţi amândoi un roman din Colecţia Harlequin. Veţi avea numai de învăţat!

Vă urez lectură plăcută!
Cu drag, a dumneavoastră
Carmen Şerbănescu
Redactor - Şef

PROLOG

Bella își apropie chipul de oglindă și își contură buzele pline cu un ruj roșu aprins. Să fi fost un gest de sfidare? Sau, mai degrabă, o tentativă de a-și aminti sieși că încă mai trăia?

Îmbrăcă, apoi, o jachetă de piele moale peste puloverul verde-cenușiu, asortat cu jeanșii uzați. Părul i se prinse sub guler și pufni iritată. Își pedepsi șuvițele lungi și mătăsoase, de culoarea abanosului, strângându-le cu o bandă elastică.

Imaginea asta reprezentase cândva emblema ei, mai bine zis, una dintre ele. Părul lucios, negru ca smoala, buzele roșii și senzuale și uluitorul contrast al ochilor cenușii, cu limpezimi de izvor, îi aduseseră mult râvnitul titlu de cel mai bun fotomodel al deceniului.

Grație acestui statut, trăise într-o lume a iluziilor, a unghiurilor ingenioase de fotografiere și a magiei machiorilor, lume la care renunțase bucuroasă, măritându-se cu Jake. O preferase pe cea reală sau, cel puțin, așa percepuse ea alegerea făcută: realitatea de a deveni soția unui om de afaceri prosper, ce lucra în City; cel mai chipeș, mai fermecător și mai decis bărbat întâlnit vreodată, Jake Fox.

Însă realitatea fusese modelată după voia lui, nu a ei, și se dovedise greu de suportat, pentru că, în esență, reprezentase inabilitatea lui de a-i oferi ce dorea.

Se cunoscuseră și se căsătoriseră într-un interval de timp foarte scurt. Acum știa că, pentru el, fusese vorba de „dorință la prima vedere", iar pentru ea de ceva cu totul diferit, atât de diferit, încât nu aveau aproape nimic în comun. Își izgoni, repede, gândul din minte.

Se terminase. Nu trebuia să uite nici o clipă această crudă stare de fapt.

Înhățând geamantanul umplut la repezeală, părăsi dormitorul a cărui atmosferă părea să-i amintească, în bătaie de joc, extaticele momente ale pasiunii pierdute. Nu îndrăzni să se uite înapoi. Se temea că, dacă ar face-o, s-ar putea răzgândi, rămânând acolo până la întoarcerea lui. Apoi, i-ar fi cerșit șansa de a încerca din nou, resemnându-se cu o viață alcătuită din vise sfărâmate.

Însă avea prea multă considerație față de propria persoană pentru a proceda așa. Nu putea îngădui o astfel de alternativă. Înălță bărbia cu un gest hotărât, ce-i trăda stoicismul, și traversă salonul elegant. Evită bucătăria ultramodernă, unde mâncărurile festive pregătite pentru seara trecută se sleiseră pe delicatele platouri de porțelan translucid. Pe urmă, scoase biletul din geantă, cu degete tremurânde. Îl scrisese în primele ore ale dimineții, după ce Jake, sosit pe neașteptate, îi surprinsese pe ea și pe Guy; după ce el îi aruncase în obraz cuvântul acela usturător și plecase, Dumnezeu știe unde.

Ceea ce trebuise să fie cea de-a treia aniversare a căsătoriei lor se transformase într-un soi de priveghi.

Cu patru zile în urmă, când Jake îi telefonase din Statele Unite, Bella îl implorase să încheie întâlnirile de afaceri și să revină acasă pentru aniversarea lor. O celebrare intimă, în doi. Îi spusese că trebuiau să discute cu seriozitate, pentru a găsi o cale de comunicare adevărată între ei. Bărbatul îi răspunsese pe un ton cu mult mai cald și mai iubitor decât îl auzise vreodată, asigurând-o că va sosi la timp. Se părea că și el își dăduse seama de necesitatea cimentării fisurilor mariajului lor, în loc de a le trece cu vederea; părea că și el simțea nevoia unei apropieri între ei, o reînnoire a jurămintelor făcute.

Dar nu venise. În așteptarea lui, pregătise o cină perfectă. Îi alesese vinul preferat și se îmbrăcase într-o rochie de mătase neagră, despre care el afirmase întotdeauna că o făcea să arate atât de ispititoare, încât îi alunga orice gând cuminte din cap.

Pe la zece, aproape renunțase să mai spere, după cum renunțase și la bucatele migălite, ce-și pierduseră aspectul și savoarea. Totuși, când auzise telefonul sunând, cu o jumătate de oră mai târziu, ridicase receptorul suspinând ușurată.

Însă interlocutorul se dovedise a fi Guy Maclaine, vechi partener de afaceri și bun prieten, care dorea să-i ureze Crăciun fericit și să-i împărtășească vestea cea minunată. Bella își pierduse complet stăpânirea de sine. Vocea ei reflectase lacrimile de frustrare provocate de înțelegerea faptului că Jake își uitase promisiunea. Cum prietenia dintre ea și Guy dura de ani întregi, fiind cu totul specială, acesta venise imediat. Iar peste o jumătate de oră, să nu-ți vină să crezi, apăruse și Jake pe neașteptate.

Însă, firește, atunci fusese prea târziu.

Sprijini biletul de sticla goală de vin aflată pe una dintre mesele cu tăblie de cristal. Acolo, avea să-l vadă cu siguranță, *dacă* și mai ales *când* va reveni. Biletul, sticla de vin și unicul pahar erau singurele note discordante în camera aceea perfectă. Avusese nevoie de tot curajul pentru a scrie cuvintele de rămas bun, cu tonul lor de finalitate. Căci peticul alb de hârtie marca sfârșitul căsniciei lor.

Dar reușise. Propriu-zis, nici nu avusese de ales. Se opri câteva clipe lângă ferestrele cu vedere panoramică spre cartierul Docklands, să-și recapete calmul. Și, cu toate că acesta urma să fie cel mai nefericit Crăciun din viața ei, nu intenționa să se lase cuprinsă de gânduri sumbre.

Își luă geamantanul și ieși din casă cu pas hotărât.

1

23 DECEMBRIE. Aproximativ un an mai târziu.

— Cam mult drum de străbătut numai pentru câteva zile de vacanță, remarcă Bella, privind culmile înalte, învăluite de lumina scăzută a amurgului.

Acum înțelegea de ce li se spunea *The Black Mountains*!

— Aproape am ajuns, așa că termină cu bombăneala! replică Evie netulburată, schimbând vitezele la intrarea pe ceea ce părea a fi un drum de munte. Promit că va fi distractiv. Mai bine decât să stăm închise, toată vacanța, în apartamentul nostru din Londra.

Distractiv? Numai așa nu fusese anul care trecuse, reflectă Bella cu amărăciune. Doar muncă și iar muncă, ținând seama că își luase în serios noul post de șef al departamentului *New Accounts* al agenției. Atât de serios, încât în timpul unuia dintre puținele prânzuri tihnite în compania lui Guy, acesta o avertizase:

— Iubito, lasă deoparte faptul că suntem vechi prieteni și ascultă-mă bine! Acum îți vorbește șeful tău și, în această calitate, îți recomand s-o iei mai încet!

O mângâiase ușor pe mână, iar ochii lui închiși la culoare îi trădau îngrijorarea.

— Știu că viața e uneori un calvar și lucrurile stau cam prost în ceea ce te privește. Însă atitudinea asta de a munci până la epuizare nu ne avantajează pe nici unul dintre noi. Ești în mare pericol să clachezi!

Evie împărtășea întru totul această convingere. E drept că n-o exprimase niciodată cu glas tare, însă îi putea fi citită în priviri. În numai douăsprezece luni, Bella devenise obsedată de muncă. Folosea în acest scop fiecare minut liber, ca să nu se lase copleșită de gânduri negre. Oare din același motiv muncea Jake cu atâta obstinație? Ca să nu se mai gândească la destrămarea lentă, dar irevocabilă, a căsniciei lor? Când, în cele din urmă, pasiunea lui se stinsese, descoperise oare că nu-i mai lega nimic și, ca atare, traiul lor în comun nu-și mai avea nici un rost?

Dându-și seama ce făcea, Bella inspiră scurt, înghițind cu îndârjire nodul ce i se pusese în gât. Nu se va mai gândi la toate astea. Nici la el. *Niciodată!*

Va trece multă vreme până când va fi suficient de puternică să analizeze ceea ce pierduse, până când își va da seama că agonia lentă și dureroasă a speranțelor se transformase într-un coșmar.

— Va fi cu totul altceva, răspunse ea cu căldură în glas, privindu-și sora cu afecțiune și observând cum i se îngustau ochii albaștri, strălucitori, pe măsură ce se concentra asupra drumului abrupt și îngust din fața lor.

Vacanța aceasta, o săptămână într-o cabană închiriată, situată în munții din Wales, reprezentase cadoul-surpriză de Crăciun al lui Evie. Bella ar fi preferat să ignore Crăciunul, luându-și suficient de lucru pentru acasă, cât s-o țină ocupată până se putea întoarce la serviciu după Anul Nou. Totuși, nu concepea în ruptul capului să-și dea gândurile pe față, rănind sentimentele surorii sale.

— Uite! exclamă ea, încercând să pară entuziasmată. Vârfurile munților sunt deja acoperite de zăpadă. Sper că ai luat o lopată. Dacă ne vom trezi îngropate sub nămeți de trei metri, vei avea cu siguranță nevoie de ea.

— Fii fără grijă! se auzi vocea lui Evie, trădându-i entuziasmul abia reținut. Prognoza meteorologică a dat asigurări că vom avea parte de cer senin și ger pe toată perioada sărbătorilor. Singura corvoadă de îndeplinit va fi aprinsul focurilor.

— Fetițo, s-ar putea ca focurile să cadă în sarcina ta pe toată durata vacanței, replică Bella, încercând să intre în atmosfera acestui neobișnuit cadou de Crăciun și să uite furia și durerea ce-o săgetau ori de câte ori se gândea la Jake. Eu voi găti curcanul. Spuneai că problema aprovizionării e rezolvată?

Întrebarea nu-și avea rostul, având în vedere că Evie o bombardase cu o mulțime de detalii din momentul dezvăluirii surprizei, survenit cu o seară în urmă. Însă, astfel, avusese ocazia să spună ceva care să-i stârnească interesul, lăsând impresia că de-abia aștepta cele ce aveau să urmeze.

În mod curios, sora ei părea tocmai acum să-și fi pierdut graiul, văzându-se nevoită să-și dreagă vocea, înainte de a anunța:

— Conform indicațiilor, cabana ar trebui să se afle după culmea din fața noastră.

— Tu conduci mașina, observă Bella.

Slavă Domnului pentru această favoare! Știa că ea nu ar fi găsit niciodată drumul, fără radar, prin peisajul dezolant și pustiu, brăzdat de o puzderie de cărări. Cu toate astea, Evie își conducea mașina ei roșie de parcă ar mai fi străbătut ținutul de mii de ori.

Din câte se dovedi când ajunseră pe culme, valea următoare adăpostea o cabană din piatră, cu acoperiș de ardezie, protejată în spate de o perdea de molizi și înconjurată pe trei laturi de un pârâu îngust. Probabil că, în timpul verii, constituia un refugiu idilic pentru oamenii care apreciau singurătatea și plăcerile simple. Dar iarna?

Își reprimă un frison arborând, în schimb, un zâmbet. Draga de Evie, fie binecuvântată, fusese mânată de cele mai bune intenții. N-avea cum să știe că absolut nimic n-o putea împiedica să-și aducă aminte că mâine va fi cea de-a patra aniversare a nunții ei, iar poimâine se va împlini un an de când se văzuse nevoită să accepte eșecul căsătoriei cu Jake.

Numai Dumnezeu știa cât se străduise să uite. Zadarnic! Jake reușea să i se strecoare în minte, tocmai când se aștepta mai puțin. Detesta aceste momente care o făceau să aibă impresia că nu avea nici un control asupra propriilor gânduri.

— Arată îmbietor, remarcă ea cu prefăcută voioșie, încercând să-și ignore suferința.

Micul automobil opri lângă podețul de lemn ce traversa pârâul la câțiva metri de cabană. Bella își desfăcu centura de siguranță și luă de pe bancheta din spate cele două genți de voiaj, umplute la repezeală cu o seară în urmă.

Coborî din mașină, tremurând în bătaia vântului rece. Evie părea țintuită locului. Cu un gest teatral, se lovi cu palma peste frunte, văicărindu-se cu o voce pițigăiată:

— Vai, ce proastă sunt! N-o să-ți vină să crezi!

— Ai uitat cheia, suspină Bella, resemnându-se să suporte în viitor costul stricăciunilor prilejuite de tentativa lor de a pătrunde în casă.

— Nu, replică sora ei aruncându-i cheia pe care Bella se chinui s-o prindă cu degetele înghețate. N-am luat laptele, ouăle și legumele proaspete. Nici curcanul. Alimentele neperisabile se află deja aici, însă trebuia să le iau pe cele proaspete de la ferma pe lângă care am trecut.

Porni motorul, adăugând:

— Am uitat cu desăvârșire. Tu intră în casă și fă-te comodă! Și aprinde focul, bine?

— Cât timp ai să lipsești?

Nu observase nici o locuință pe ultima porțiune a drumului și se părea că meteorologii se înșelaseră iar. Pe neașteptate, cerul fusese acoperit de nori plumburii, iar ziua, și așa destul de scurtă, era pe sfârșite.

— Cam o jumătate de oră, zise Evie, trăgând frâna de mână. Intră în casă, până nu îngheți de tot!

Întoarse mașina cu un viraj scurt, dispărând rapid peste coama dealului.

Bella zâmbi strâmb. La douăzeci și cinci de ani, recent promovată într-un post ce implica multe responsabilități, Evie, sora ei mai mică, tot nu reușise să depășească momentele de zăpăceală și impulsivitate ce făceau parte din farmecul ei.

Începu să tremure și privi cerul îngrijorată. Se pornise ninsoarea, dar dacă Evie spusese că se va întoarce în jumătate de oră, ferma nu putea fi prea departe.

Ciudat, ea nu observase nimic asemănător prin împrejurimi.

Jake Fox opri Range Rover-ul închiriat lângă drum și reciti instrucțiunile mâzgălite în grabă de Kitty. Pentru o profesoară, sora lui mai mică avea un scris deplorabil. Și nu prea mult discernământ în alegerea companiilor masculine, dacă recentul strigăt de ajutor putea constitui un indiciu.

Sprâncenele i se apropiară, formând o linie întunecată și amenințătoare deasupra șeii nasului subțire și arogant. Anglia era ultimul loc pe care l-ar fi ales pentru petrecerea sărbătorilor de iarnă. N-avea nevoie să-i fie amintite evenimentele ce avuseseră loc în urmă cu un an.

Fusese angrenat într-o serie de întâlniri de afaceri mai mult decât satisfăcătoare la Geneva și intenționase să ia avionul până la Sydney. Ajuns acolo, urma să meargă la un hotel și să-și pună la punct hârtiile, în vederea tratativelor programate după Anul Nou. Deși munca în ritm susținut îi devenise aproape a doua natură, observase că, în ultimul timp, o îmbrățișase cu fervoarea unui fanatic, după cum el însuși recunoștea.

Îndepărtă grăbit din minte aceste gânduri, încruntându-se și mai mult la vederea întunecării bruște a cerului și a norilor grei, ca de furtună, ce acopereau piscurile munților. Dacă Kitty nu i-ar fi cerut insistent să-i acorde timpul și atenția sa, acum s-ar fi aflat în drum spre zări însorite. Însă el avusese grijă de sora lui încă de pe vremea când tatăl lor își adusese familia la ruină, dependența acestuia de speculațiile la bursă făcându-i să piardă tot ce posedau: compania, casa spațioasă din suburbia înfloritoare, absolut totul.

Deși Kitty avea acum douăzeci și șase de ani, el încă se gândea la ea ca la adolescenta de doisprezece ani, răzvrătită și debusolată, pe care o ținuse în brațe, încercând să o încurajeze, atunci când tatăl lor își luase viața. Fiind mult mai mare, resimțise acut responsabilitatea ce-i revenea, mai ales că mama lor, istovită de mâhnire și griji, murise în urma unei pneumonii, la șase luni după șocul provocat de mult iubitul ei soț.

Cu un zâmbet silit, medită la faptul că nu se știa înclinat spre atitudini protectoare. Dar poate că se înșela, având în vedere că-și anulase biletul de avion și rezervarea făcută la hotel, lăsând totul baltă, de îndată ce primise telefonul lui Kitty.

— Am nevoie de tine, Jake. Vrei să petreci Crăciunul ăsta cu mine? Trebuie să stau de vorbă cu cineva și n-am cui să mă adresez. Și, înainte de a mă întreba, da, e vorba de Harry.

Panica din glasul ei îi atrăsese atenția și rosti cu dificultate:

— Credeam că lucrurile sunt clare între voi.

Dintre toți bărbații cu care se întâlnise Kitty, și din câte știa, aceștia apăreau și dispăreau ca frunza în vânt, doar Harry reușise să devină o prezență permanentă.

Lui Jake îi plăcea Harry și ajunsese, treptat, să aibă încredere în el. Iar influența lui asupra nestatornicei Kitty fusese de-a dreptul benefică. Cu două luni în urmă, se mutaseră împreună, iar scrisorile și telefoanele lui Kitty debordau de bucurie. În curând, urmau să fie făcute strigările pentru nunta lor.

— Ce s-a întâmplat? o întrebase el.

— Nu pot discuta la telefon, însă e vorba de necazuri cu „N" mare.

Verva ei obișnuită dispăruse și părea ajunsă la capătul puterilor.

— Uite ce e, niște prieteni s-au oferit să-mi pună la dispoziție casa lor de vacanță din Wales. Simt nevoia să evadez câteva zile, ca să chibzuiesc pe îndelete, și vreau să analizăm împreună situația. Te rog, Jake, vino, măcar pentru o zi sau două! Te rog mult!

Jake își luase adio în sinea lui de la planurile de vacanță și de la soarele Sudului. Gândul la cabana din Țara Galilor pe timp de iarnă nu-l făcuse să sară în sus de bucurie, însă amplasamentul acesteia era destul de departe de Londra. De când vânduse apartamentul din cartierul de lângă docuri, rareori își onora biroul central cu mai mult decât o vizită fugară.

Kitty îi interpretase tăcerea drept consimțământ.

— Știam eu că n-ai să mă dezamăgești, frățioare. Am să-ți trimit indicațiile prin biroul de la Londra. Vino acolo pe douăzecișitrei! Voi încerca să ajung înaintea ta, dar, dacă nu reușesc, există o cheie de rezervă în magazia pentru lemne din spatele casei.

Iar acum, cu ultimele detalii ale instrucțiunilor ei bine întipărite în minte, repuse motorul în funcțiune și plecă mai departe.

Când termină de inspectat cabana, Bella decise că întreaga afacere trebuia s-o fi costat pe Evie o mică avere. Cabana era ingenios împărțită, decorată cu gust și strălucea de curățenie. În camera de zi exista chiar și un brad de Crăciun, alături ornamentele gata pregătite și un șemineu uriaș ce promitea seri lungi și tihnite. Vederea lui îi aminti că trebuia să aprindă focul.

Zece minute mai târziu stătea ghemuită în fața șemineului, încălzindu-și mâinile și încercând să surprindă zgomotul unui motor ce i-ar fi anunțat sosirea surorii ei.

Trecuse deja o oră de la plecarea ei. Ridicându-se în picioare, aprinse o veioză aflată pe masă și se duse la fereastra cu ochiuri mici de geam, prin care privi în întunericul de afară. Nu avea de ce să se îngrijoreze, reflectă ea, încercând să se liniștească. Cunoscând-o pe Evie, probabil că se luase cu vorba în compania gazdelor și acceptase o binevenită ceașcă de ceai, apoi alta, uitând de trecerea timpului. Însă, acum, începuse să ningă zdravăn.

Ningea zdravăn și ștergătoarele de parbriz protestau scârțâind, făcându-și, totuși, datoria. Jake strânse din dinți, întinzându-și buzele într-un zâmbet lipsit de veselie. Kitty spusese că-și dorea liniște și pace, plus timp de gândire. Ei bine, mai mult ca sigur că va avea parte de ele, izolată în pustietatea asta. Iar dacă va continua să ningă în același ritm încă vreo două ore, drumul se va înzăpezi și sora lui va avea parte de mai mult decât își dorise. Apoi se felicită pentru spiritul său de prevedere ce-l făcuse să închirieze o mașină cu dublă tracțiune și motor puternic.

Când vehiculul depăși creasta dealului, farurile puternice luminară cabana izolată. Jake răsuflă ușurat. Una dintre ferestrele de la parter era luminată. Nu se vedea nici urmă de mașină, probabil că o parcase în spate. Asta însemna, cel puțin, că ajunsese.

Bella observă farurile, se relaxă și zâmbi. Sosise Evie.

Mai puse câteva lemne pe foc, își scutură palmele și porni spre bucătărie, aprinzând luminile în cale.

Umplu fierbătorul electric cu mișcări iuți și scoase două cești din bufet. Vor pune mâncarea în frigider și vor discuta la o ceașcă de ceai care va fi meniul serii. Iar mai târziu vor deschide una dintre sticlele de vin ce stăteau aliniate pe unul dintre dulapuri.

Urmau să intre în starea de spirit a sărbătorilor, să orneze pomul de Crăciun. Îi datora lui Evie să facă tot ce-i stătea în putință ca să se distreze, fiindcă, în mod clar, sora ei se dăduse peste cap și cheltuise o mulțime de bani, pregătindu-i surpriza asta.

Auzi o portieră trântindu-se cu zgomot și se grăbi și mai tare. Afișă un zâmbet pe buzele frumos arcuite și deschise ușa grea de la intrare. Nu-i va face reproșuri și nici n-o va bombăni pentru întârziere. Va...

Încremeni brusc, făcând doar o tentativă de a-și acoperi gura cu palma, ca pentru a-și înăbuși un strigăt de durere și mânie.

Jake! Trupul lui înalt și zvelt umplea cadrul ușii, iar umerii lui îi păreau și mai lați, din cauza scurtei din blană de oaie pe

care o purta. Jake, soțul de care se despărțise mânată de furie și suferință. Soțul pe care nu mai dorise să-l revadă vreodată!

Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce anume îl adusese aici? Și cum putea ea spera să-l uite o dată cu durerea, deziluziile și speranțele sfărâmate, când cel mai chinuitor memento al trecutului stătea în fața ei, sfredelind-o cu privirea cinică a ochilor negri?

2

Bella nu putu scoate un cuvânt. Șocul o paralizase și, vreme de câteva clipe, nici el nu vorbi. Dar fălcile încleștate și rictusul plin de amărăciune al gurii spuneau că ea era ultimul om de pe lume pe care se așteptase sau dorise să-l vadă și că era mult prea vrednică de dispreț pentru a merita vreo vorbă din partea lui.

Gura i se uscă brusc, iar stomacul amenință să se revolte, când bărbatul întrerupse pedeapsa tăcută, privi dincolo de ea, în micul antreu întunecos, și strigă cu o voce aspră:

— Kitty!

Bella își încleștă pumnii și ochii i se lărgiră de uimire. Nu înțelegea ce se petrecea acolo. Înnebunise toată lumea sau numai unul dintre ei? Jake își îndreptă din nou atenția asupra sa, fulgerând-o cu priviri acuzatoare. Strălucirea ochilor negri părea de-a dreptul periculoasă. Bella încercă, dar nu reuși să-și reprime un fior.

— Unde e? o întrebă Jake. Dacă tu și cu sora mea ați pus asta la cale...

Lăsă amenințarea din glas să plutească în aer, o amenințare nerostită, însă cu atât mai înspăimântătoare.

— N-am văzut-o pe sora ta. Ar fi trebuit? răspunse ea, când șocul se atenuă și pulsul îi reveni treptat la normal. Nu-mi dau seama de ce crezi că ar fi cazul s-o găsești *aici*.

Ochii ei cenușii, limpezi ca apa de izvor, îl fixau cu răceală, însă satisfacția de a afișa o siguranță de sine pe care nu o

simțea se evaporă ca roua sub arșița soarelui, când el rosti pe un ton acid:

— Lasă tertipurile astea ieftine! Le-am îndurat destul cât am fost împreună. Când m-ai părăsit, n-am mai fost nevoit să le suport și n-am de gând să renunț la libertatea asta.

Bărbatul intră în casă, trăgând ușa după el, iar Bella tresări îndurerată.

Nu se jucase niciodată cu Jake. Nu în sensul sugerat de vorbele lui. Și nici nu-l mințise vreodată. În plus, *el* fusese cel care plecase primul, nu ea. Deși eliberarea de sub povara căsniciei lor reprezentase o ușurare, după cum afirmase, acum inversa rolurile, trecând pe umerii ei răspunderea pentru cele întâmplate. Oare chiar îi plăcea să o facă să sufere? Nu vedea că și el avea partea lui de vină? Că el o împinsese la pasul acela disperat?

Buzele începură să-i tremure și ochii i se umplură de lacrimi, căpătând străluciri argintii. De-abia aruncând o privire chipului ei albit de suferință, Jake intră în camera de zi. Îl urmă fără tragere de inimă, însă el deja urca la etaj, călcând apăsat pe scara ce pornea din bucătărie.

Îl auzi deschizând și închizând uși. Din cine știe ce motiv, Jake credea că *ea* pusese totul la cale, împreună cu sora lui. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ar fi făcut-o? O suspecta oare că încerca o reconciliere?

Bella își apăsă degetele pe tâmplele ce-i zvâcneau. *Unde naiba era Evie?* Ar fi trebuit să se întoarcă de mult. Dacă ar fi avut-o alături, să-i susțină moralul, i-ar fi putut preciza lui Jake unde să se ducă el și suspiciunile lui. Evie i-ar fi confirmat spusele. N-o văzuseră pe Kitty și nici nu se așteptau la așa ceva.

Îl auzi coborând scările și rezistă impulsului de a fugi și de a se ascunde. Își îndreptă umerii și inspiră adânc. Părul ei negru, lung și mătăsos, îi accentua paloarea feței. El însă nu păru s-o vadă și ieși din casă, dispărând în noapte. „Mulțumescu-ți, Doamne, că pleacă!" gândi ea, prăbușindu-se pe un scaun și tremurând din încheieturi. Dădu drumul lacrimilor să curgă în voie, nemaiavând nici un martor care să-i observe slăbiciunea.

Dar se înșela. Jake reveni în câteva minute, cu steluțe de zăpadă sclipindu-i în părul negru și des.

— Nu-i văd mașina. Se vede că n-a sosit încă.

Sprâncenele lui negre se adunară în semn de nedumerire și adăugă:

— Tu cum ai ajuns până aici?

— Pe coada măturii!

Reapariția lui, faptul că o văzuse plângând, toate pe fundalul șocului de a-l fi întâlnit iar, îi ascuțiseră limba. Însă privirea inexpresivă pe care i-o aruncă el, o făcu să murmure pe un ton defensiv:

— Am venit cu Evie. A fost nevoită să se întoarcă la fermă după provizii. Petrecem Crăciunul aici.

„Unde ești, Evie?", agoniză ea. Șocul revederii o debusolase, iar inexplicabila întârziere a surorii ei îi mărea chinul. Prin minte i se perindau imaginile unor catastrofe, una mai cumplită ca alta.

Bella strânse din dinți. Își dori ca Evie să nu fi avut niciodată ideea strălucită a acestei vacanțe. Deodată, simți că-i vine rău. Dacă Evie o invitase și pe Kitty? Era posibil, având în vedere convingerea lui Jake că o va găsi aici. Se înțelesese întotdeauna foarte bine cu sora lui Jake, însă Kitty și Evie se împrieteniseră la toartă, imediat după nunta lor, ocazie unde se și cunoscuseră. Dacă presupunerea ei era adevărată, însemna că și Jake își făcea griji din cauza absenței surorii sale, tot așa cum o neliniștea pe ea întârzierea lui Evie. Inspiră adânc și zise:

— Trebuia să vină și Kitty?

Jake Fox trase cu putere aer în plămâni și expiră încet printre dinții încleștați.

Bella pierduse puțina greutate câștigată în timpul căsătoriei lor, observă el cu amărăciune. Se gândi că faptul se datora întoarcerii ei la cariera de fotomodel. Dar rămăsese aceeași femeie frumoasă și senzuală ce-i bântuise neîncetat visele în ultimele douăsprezece luni. Își putea ordona, cu o precizie aproape militară, orele în care stătea treaz , însă nu reușise să-și impună voința și asupra viselor. Totuși, persevera în direcția asta.

Se apropie, fără să vrea, de locul unde ea stătea ghemuită într-un fotoliu, ce-i micșora silueta delicată. Fu impresionat de privirea chinuită a ochilor cu limpezimi de cristal și de tremurul molatic al buzelor pline, cauză a atâtor fantezii pur masculine.

Latura lui protectoare scotea iar capul la lumină, reflectă Jake cu cinism.

— Trebuie să dăm cărțile pe față, rosti, așezându-se intenționat pe scaunul din fața ei.

Inima îi bătea cu putere, dar, slavă Domnului, reușise să vorbească pe un ton ferm și detașat. Cu nici un preț n-ar fi vrut ca ea să afle că încă îl mai tulbura până în adâncul sufletului. O observă cu atenție, îngustându-și ochii.

— Așadar, te afli aici să-ți petreci Crăciunul cu Evie și pretinzi că nu ai nici cea mai mică idee că trebuia să vină și Kitty, spuse el fără intonație.

Fără îndoială, asta ar fi vrut Bella să-l facă să creadă, însă el știa mai bine. Kitty, naiba s-o ia, îl păcălise. Dacă necazurile ei ar fi fost atât de mari, pe cât lăsase să se înțeleagă, n-ar mai fi avut nevoie de prezența inoportună a fostei sale cumnate și a surorii acesteia. Kitty nu va veni. Și nici nu intenționase vreodată.

O cercetă din nou cu priviri atente. Nedumerirea ei părea foarte convingătoare. Dar, pentru a se ridica la amețitorul statut al unui fotomodel de talie internațională avusese nevoie, desigur, de o doză bună de talent actoricesc. Poate că pusese totul la cale, atrăgându-le pe surorile lor în plasa uneltirilor ei. Minciuna se dovedise a fi cea de-a doua natură a fostei sale soții.

Bella nu răspunse; încuviință doar, iar șuvițele mătăsoase ale părului îi alunecară de pe umeri, ascunzându-i fața.

— Iar eu mă aflu aici la rugămintea surorii mele, care voia să-mi vorbească despre pretinsele ei necazuri.

Tonul lui ironic o făcu să-și ridice, brusc, capul. Perplexitatea oglindită de ochii și de buzele ei părea demnă de măiestria unei actrițe desăvârșite. Se prefăcea, decretă Jake, simțind că i se împietrea inima, lucru obișnuit în ultima vreme.

— Voi trei ați pus asta la cale!

O afirmație concisă, rostită pe un ton glacial. Nu exista o altă explicație pentru înșelătoria căreia îi căzuse victimă.

— Dacă voiai să-mi vorbești, continuă el, puteai aranja o întâlnire prin secretara mea. Nu era necesară înscenarea asta ridicolă.

Își privi ceasul impacientat. Nu intenționa deloc să prelungească farsa. Ar fi trebuit să o lase aici, să fiarbă în suc propriu, însă conștiința îl împiedica. Când cercetase cabana, nu văzuse nici urmă de telefon. Prin urmare, ea nu putea contacta pe nimeni să vină să o ia de acolo și, după cum arăta vremea, putea rămâne izolată în munți săptămâni în șir. O va lăsa la primul hotel aflat în drumul spre casa lui Kitty, din Chester, după care își va certa sora, pentru că-l făcuse să piardă timp prețios.

Bella își îndepărtă părul de pe față cu dosul mâinii. O acuza că se înțelesese cu sora ei și a lui, ca să-l atragă aici. Și singurul motiv care ar fi putut-o determina să se coboare într-atât era intenția de a-l convinge s-o primească înapoi.

— S-o crezi tu! izbucni ea.

De parcă ar fi acceptat așa ceva! Infatuarea lui depășea orice imaginație.

Sări în picioare înfuriată la culme. Jake o tratase întotdeauna ca pe o păpușă fără minte. Un simplu element decorativ, cu care să se afișeze la braț, atrăgându-și invidia tuturor bărbaților încă în putere; un trup docil și dornic, recunoscător pentru atențiile lui de alcov, când binevoia să-și amintească să se întoarcă acasă. Pur și simplu, Jake nu concepea că ea putea exista și prospera fără el. Trufia îl făcea să creadă că nu se putea descurca de una singură și că se putea preta la orice pentru a-l aduce înapoi.

Bărbatul se ridicase și el în picioare, dominând-o cu statura lui. Însă Bella n-avea de gând să se lase intimidată. Tocmai era pe punctul de a-i recomanda să plece de acolo, când urechile ei sesizară zgomotul îndepărtat al unui motor.

— Evie! șopti ea cu o sclipire victorioasă în ochi.

Sosea chiar la timp! Îi va confirma versiunea, spunându-i acestei bestii arogante că așa-zisa conspirație exista numai în mintea lui întortocheată.

— Bravo!

Ochii lui aruncau scânteieri diabolice, deși, pe undeva, exista și o nuanță de umor.

— Bine jucat! Știm însă amândoi că nu-i nici o șansă ca sora ta să-și facă simțită prezența pe aici, nu-i așa?

Povestea cu Evie plecată după provizii părea cusută cu ață albă. Totuși, cum Bella trăgea cu urechea la zgomotele de afară cu o mimică exagerată, o imită fără să audă absolut nimic.

— Strânge-ți lucrurile până sting eu focul! comandă el. Plecăm. O să te las la vreun hotel.

— Nu. Eu rămân aici, s-o aștept.

Oare lui Jake nu-i păsa deloc?

Cu toate defectele lui, nu fusese un om lipsit de suflet. Atunci de ce nu era preocupat?

„Pentru că nu te crede!", o avertiză o voce mică și obosită, din mintea ei. Iar ea nu-și putea imagina de ce fusese invitată și de ce Kitty nu sosise încă. Oricum, nu se mai putea gândi și la enigmele astea, când întârzierea lui Evie o îngrijora peste măsură.

— Eu rămân. Tu du-te! Pleacă o dată! adăugă cu o voce ascuțită, ce-i trăda încordarea.

Era limpede că nu o va ajuta să o găsească pe Evie. Nu credea că exista vreun motiv de îngrijorare și, ca de obicei, era prea sigur de el și de părerile lui pentru a putea fi convins de contrariu.

Jake îi aruncă o privire lungă. Apoi înălță din umeri, alungându-și din minte orice urmă de îndoială. Probabil că ele își făcuseră și planuri de rezervă. Nu erau niște naive! Probabil că luaseră în considerare și posibilitatea ca el să plece, dejucându-le intențiile. Fără îndoială că Bella avea un telefon mobil ascuns pe undeva, prin bagaje, și, imediat ce el va pleca, o va chema pe una dintre fete în ajutor. Înțelegea prea bine că mândria o împiedica să-l însoțească. Acceptarea propunerii lui ar fi echivalat cu recunoașterea rolului principal jucat de ea în această conspirație.

Bella îl privi pornind către ușă. Deodată, se ridică și se luă repede după el, ajungându-l în prag.

— Telefonează la poliția locală! Sună de la primul telefon public care-ți iese în drum! Spune-le că a dispărut! Promite-mi!

Inima lui Jake se opri un moment și, apoi, prinse să bată năvalnic. Se întoarse spre ea cu prudență și, pentru prima oară, își permise să se uite cu atenție la chipul care-i bântuise neîncetat visele, pe tot parcursul anului ce trecuse. Trăsăturile încântătoare arătau tensionate, tenul perfect era alb ca varul, iar teroarea mocnea în adâncul ochilor fermecători.

Pe neașteptate, își dădu seama că și el era supus greșelilor și fu săgetat de fiorii reci ai unei bănuieli reale. Bella îi spusese adevărul. Altfel n-ar fi îndrăznit să alerteze poliția, doar ca să-și salveze mândria.

— Perfect, replică bărbatul cu asprime. Am să-i anunț. După aceea, mă întorc.

O văzu răsuflând ușurată, îi observă lacrimile izvorându-i din ochi și își impuse să reziste dorinței aprige de a o lua în brațe, să o aline. Ieși grăbit în întunericul de afară, forțându-se să și-o scoată din minte.

Slavă Domnului că ninsoarea încetase!

Se urcă în Range Rover și își sprijini mâinile pe volan, încercând să-și ordoneze gândurile. Evenimentele ultimelor minute îi arătaseră că povestea ei era adevărată. Bella credea cu tărie că se întâmplase ceva îngrozitor. Șocul descoperirii îl făcu să uite de amestecul lui Kitty în toată povestea, iar Bella, îngrijorată de soarta lui Evie, nici nu-l sesizase.

După toate probabilitățile, erau amândoi victimele unei crude conspirații. Îi va telefona lui Kitty, înainte de a alerta poliția. Dacă instinctul nu-l înșela, nici nu avea să mai fie necesar.

Bella își dădu seama că era cazul să-și adune mințile. Începu să aranjeze fără rost lucrurile prin cameră, sperând că, astfel, va reuși să se calmeze.

Inspiră scurt, observând că focul dădea să se stingă, și puse câțiva bușteni mici peste jar. „Dacă Evie se va întoarce, va fi înfrigurată, draga de ea!“ Imediat se admonestă cu asprime: „Nu *dacă*, ci *când*“.

În curând, poliția o va căuta și gândul o mai consolă oarecum. Probabil că Evie, zăpăcită cum era, rămăsese fără benzină.

Se depărtă de focul ce reîncepuse să ardă cu flacără, tocmai în clipa în care Jake apăru în prag, negru de furie. Ca mai înainte, se înfruntară în tăcere din priviri. În cele din urmă, Bella își regăsi graiul și întrebă:

— Ai găsit vreun telefon?

Bărbatul arăta de parcă ar fi vrut s-o sugrume. Ochii lui negri îi aruncau priviri ucigătoare.

— Pa naiba! răspunse el scurt.

Intră în cameră și se trânti pe un scaun. Linia subțire a gurii îi spunea Bellei că se abținea cu greu să nu izbucnească. Dintr-o dată, capul începu s-o doară cumplit, în vreme ce, în urechi, îi răsuna un bubuit asurzitor.

— Ce faci? îl întrebă ea cu dificultate.

Cum putea să stea așa, când Evie se pierduse în pustietatea înghețată a munților, după căderea nopții? *Cum era în stare?* Totuși, linia încordată a umerilor arăta că nu era chiar atât de relaxat pe cât voia să pară.

— Tu să-mi spui, i-o întoarse el printre dinții încleștați. Mă aflu în mâinile tale. Deocamdată, ai câștigat.

Îi adresă un zâmbet subțire, lipsit de veselie și continuă:

— Ia capacul distribuitorului, un braț al rotorului și nimeni

nu va mai putea pleca nicăieri. Astea au fost instrucțiunile îndeplinite de Evie înainte să se întoarcă în grabă în sânul civilizației? Bine gândit. Dar nu destul de bine. Pentru că eu am să plec la prima geană de lumină, iar tu n-ai decât să faci naibii cum te-o tăia capul!

3

— Vin cu tine, spuse Bella, cu o voce încordată și stăruitoare.

După ea, ar fi plecat imediat, însă, pe întunericul ăsta, ar fi fost o adevărată nebunie.

Pe neașteptate, o cuprinse o liniște ciudată, un fel de amorțeală. Toate amănuntele lipsite de sens începură să se ordoneze, asemenea pieselor unui mozaic complicat. Nu simți nici un pic de mândrie, fiindcă reușise să se lămurească. Din contră, se simțea folosită, trădată.

— Am fost trași pe sfoară!

Oare și Jake avea aceleași sentimente? se întrebă ea cu o umbră de simpatie. Însă i-ar fi trebuit o minte mult mai inventivă, ca să și-l poată imagina simțindu-se dus de nas. El era întotdeauna cel care conducea totul.

Ridică privirile, dar chipul lui inexpresiv nu-i spuse nimic. Faptul n-o miră câtuși de puțin. Jake își ascunsese mereu emoțiile. Cu excepția momentelor când făceau dragoste, recunoscu ea fără chef, dându-și seama că roșește.

— Îmi pare rău, șopti cu o voce strangulată.

Habar n-avea de ce își cerea scuze. Sora lui era la fel de vinovată ca a ei. Bărbatul nu răspunse; o privi doar, iar Bella continuă să dea glas gândurilor ce-i treceau prin minte.

— Au devenit prietene bune încă de când ne-am căsătorit. În mod clar, au încercat să ne împace.

Zâmbi strâmb, ca o recunoaștere a inutilității unei asemenea tentative zadarnice, și reluă:

— Kitty trebuia să te aducă aici sub un pretext sau altul, iar sora mea m-a adus aici și a fugit. Probabil ea e cea care ți-a așteptat sosirea și ți-a „aranjat" mașina.

Îl văzu ridicând din sprânceană, însă nu înțelese semnificația gestului. Porni spre bucătărie, anunțându-l:

— Am să fac niște ceai, dar te previn că nu avem lapte în casă.

— Ce-ar fi să cauți în frigider? propuse Jake pe un ton sec, luându-se după ea.

Bella clătină din cap, reușind chiar să surâdă cu condescendență. Știa, deja, că nu existau alimente proaspete, însă îl ascultă doar ca să destindă atmosfera.

Nimeni n-ar mai fi reușit să îndese ceva în frigider, chiar folosind forța. Asta era opera lui Evie, care nu umbla cu jumătăți de măsură. Ieri nu fusese de găsit, pretextând că făcuse cumpărături de Crăciun. Probabil că, în realitate, venise până aici și umpluse frigiderul, asigurându-se că totul era pregătit.

— Nu-mi vine să cred! articulă ea în cele din urmă.

Jake, care o ajunsese din urmă, murmură:

— Nu?

Bella închise ochii, amețită de mirosul bărbătesc bine cunoscut.

— N-ai de gând s-o citești?

Tonul zeflemitor o făcu să deschidă brusc ochii.

— Ce să citesc?

— Ei, haide, iubito! zise el, deschizând iar ușa frigiderului.

Bella își mușcă buzele. De ce folosea iar vechiul cuvânt de dezmierdare? Și ce era cu tonul acela ce trăda atât amuzament, cât și exasperare? Tonul pe care-l folosise mereu, înlăturându-i argumentele ori de câte ori încercase să-i explice punctul ei de vedere.

— Presupun că ăsta este pasul următor al comediei, zise el, indicând o hârtie făcută sul, legată cu fundă roșie, sărbătorească, de un picior al curcanului.

O luă, închizând ușa cu piciorul, și i-o întinse Bellei, privind-o batjocoritor.

— Găselnița ta pentru a lămuri lucrurile, din câte îmi închipui, continuă Jake. Cea care te va dezvinovăți, punându-mă totodată în temă, în cazul în care mi-am pierdut puterea de înțelegere și mă mai întreb de ce tu ești aici, iar Kitty nu.

Bella aruncă hârtia, de parcă ar fi fript-o. Simțea că era gata să facă o criză de isterie.

Picioare de curcan legate cu fundă stacojie! Bilete enigmatice despre care el lăsa impresia că era în cunoștință de cauză! Și atitudinea lui... compătimitoare și disprețuitoare în același timp.

Înainte de a-și da seama ce se întâmplă, hârtia ajunse din nou în mâna ei, care fu imobilizată în strânsoarea de oțel a degetelor lui Jake.

— Citește-o! îi ordonă el, pe un ton ce excludea orice împotrivire.

Dintr-o dată, contactul mâinilor lor deveni centrul existenței ei. Trecuse un an întreg și nu se schimbase nimic, cel puțin, nu pentru ea. Nu trebuia decât să-l privească și dorința o cuprindea iar, ca o văpaie...

Bărbatul își desprinse repede mâna și, imediat, fu invadată de o senzație cumplită de frig.

— Ei? o îmboldi Jake. Nu vrei să afli ce scrie? Sau îi cunoști deja conținutul? Poate chiar ai dictat-o!

Bella îl privi în adâncul ochilor întunecați, până ce nu mai fu în stare să suporte suferința. Cutremurându-se din cap până-n picioare, desfăcu hârtia cu degete tremurânde.

În ciuda tuturor evidențelor, el încă o mai considera responsabilă de șarada asta. Nici nu era de mirare. Când, oare, o crezuse vreodată? Ochii i se încețoșară și cuvintele scrise de mâna lui Evie începură să-i danseze prin fața ochilor. Încercă să-și ascundă lacrimile ce i se prelingeau pe obraji, iar hârtia căzu din nou pe podea. Și, prin noianul emoțiilor copleșitoare, îl auzi pe Jake citind-o rar, cu glas tare, fiecare cuvânt căzând ca o sentință irevocabilă.

„Suntem sigure că, în cele din urmă, ne veți ierta! Dar vina vă aparține în totalitate. Nu vreți nici să vă vedeți, nici să vă vorbiți, deși încă vă mai iubiți cu disperare. Da, așa este! Prin urmare, singura soluție a fost să vă punem față în față. Am fost nevoite s-o facem! Așa încât, pentru numele lui Dumnezeu, rezolvați-vă problemele o dată! Crăciun fericit! E. și K.”

Apoi, tăcere. O tăcere interminabilă, în vreme ce suspinele se acumulau în ea, amenințând să o facă mici fărâme. Cum putuse Evie s-o pună în situația asta indescriptibil de dureroasă și stânjenitoare?

Realitatea o izbi cu toată gravitatea ei și, ca reacție, lacrimile izbucniră cu o forță sporită. Apoi, șocul de a-i simți mâinile lui Jake pe umeri, înrăutăți totul.

Ar muri dacă Jake ar încerca să-i ofere alinarea îmbrățișării lui, după cum ar muri și dacă n-ar face-o.

El n-o făcu.

Jake ar fi vrut s-o cuprindă în brațe, dar se abținu. La naiba, dacă ar îmbrățișa-o, ar fi pierdut! Bunul-simț, autodisciplina și instinctul primar de autoapărare s-ar duce pe apa sâmbetei.

Își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă corp.

— Liniștește-te! O să ți se facă rău.

Cu mișcări rigide, porni să prepare ceaiul de care uitaseră amândoi. Observă că suspinele ei se diminuau. Bella, pe care o cunoștea, nu plângea niciodată. Cu toate acestea, acum se vedea clar că era supărată, iar el nu-i putea oferi decât o ceașcă de ceai.

Era supărată fiindcă îi înțelesese mașinațiile, își reaminti el cu cinism.

Turnând ceaiul, rememoră episodul cu zgomotul acela de motor. Fusese semnalul că Evie își îndeplinise și ultima misiune. Bella însă își ascunsese triumful sub masca ușurării provocate de întoarcerea surorii ei. Și doar după aceea jucase farsa disperării, rugându-l să contacteze poliția, știind sigur că el nu putea pleca nicăieri.

Cel puțin, nu în noaptea asta. Dar mâine va părăsi cabana, chiar cu riscul de a-și toci complet pingelele până ieșea la liman! Cu toate că Bella spusese că-l va însoți, putea jura că nu era decât simplă fanfaronadă. N-avea decât să joace scena reconcilierii și fără spectatori.

Se întoarse și puse ceștile de ceai pe masă. Bella stătea acolo unde o lăsase. Parcă era o stană de piatră. În mod curios, chipul ei pământiu și rictusul amar al gurii îl impresionară.

Jake simți că i se încordează mușchii gâtului. Oare chiar atât de mult își dorise ea împăcarea? Până într-atât încât să pună farsa asta la cale?

Nedorind să mai continue speculațiile, rosti pe un ton plat:

— Bea ceaiul ăsta! După cum arăți, o să-ți prindă bine.

Se întoarse în bucătărie, alese un coniac și turnă două porții zdravene în niște pahare scoase dintr-un dulap.

Bella îl observă cu ochi obosiți. Cunoștea acel trup zvelt, puternic și totuși plin de grație, la fel de bine ca pe al ei. Poate chiar și mai bine. Nu obosise nicicând să-l privească, îmbătându-se cu efectul avut asupra ei, efect ce amenința să o copleșească din nou cu forța lui zdrobitoare.

Ar fi vrut să iasă din încăpere, însă nu se putea mișca. Exista acolo o atracție misterioasă, care o reținea împotriva voinței. Îl văzu revenind. În mâinile elegante ducea două pahare conținând porții generoase de coniac.

— Stai jos! rosti el răspicat. Ceaiul și o doză bună de alcool te vor remonta fără îndoială.

— Nu-mi trebuie nimic, replică Bella, mutându-și privirile în podea și păsându-i prea puțin că reacționa ca un copil îmbufnat.

Nu mai era soția lui în adevăratul sens al cuvântului și, ca atare, nu mai era obligată să-i asculte ordinele.

Îndrăgostită până peste cap, nu făcuse niciodată caz când lucrurile nu merseseră după voia ei. Bazându-se pe dragostea lui Jake, crezuse orbește că deciziile lui erau cele mai bune pentru amândoi. Dragostea o transformase într-o marionetă. Acum știa că el n-o iubise niciodată, așa încât nu era de mirare că nu se sfia s-o calce în picioare.

Ignoră amara revelație și înălță capul, înfruntându-l cu privirea.

— Mă duc la culcare. Mi-a ajuns cât am pătimit pe ziua de azi.

Acum, ea era cea care dicta și, ciudat, aproape că-i plăcea.

— Ai spus că dimineață ai de gând să o pornești înapoi. Nu pleca fără mine, continuă Bella, fixându-l cu o privire sfidătoare. După cum poate-ți reamintești, simțul meu de orientare e nul. Prin urmare, ia rugămintea mea ca pe o manifestare a instinctului de conservare și nu ca pe o dorință de a beneficia de compania ta.

Ajunsese deja la baza scării, când vocea lui netulburată o opri din drum.

— Ai mâncat ceva astăzi? N-ai să ajungi prea departe hrănindu-te numai cu venin.

Tonul nu avea nici o urmă de umor, cât despre compasiune...

— Pierderea în greutate a făcut parte din cerințele slujbei tale? continuă Jake. Se vede treaba că fotomodelele trebuie să fie și acum slabe ca niște grisine.

Bella îi ignoră unda de mânie din glas. La urma urmei, ce-i păsa lui? Dacă ar slăbi până la dispariție, el nici n-ar clipi. Faptul l-ar scuti de neplăcerile unui divorț.

Totuși, avea dreptate, ar trebui să mănânce. Drumul de a doua zi urma să fie epuizant și felia de pâine prăjită, ce reprezentase pentru ea micul dejun, devenise de mult o amintire.

Deși detesta să-i accepte orice sugestie, reveni în încăpere. Se gândi la un sandviș pe care să-l mănânce în fața focului, însă el i-o luă înainte.

— Pregătesc eu ceva. N-ar trebui să fie prea greu, având în vedere că e suficientă mâncare pentru o garnizoană. De ce nu-ți bei ceaiul?

Mânia dispăruse, lăsând în loc un ton impersonal și politicos. Se decise să-l asculte.

Ceaiul se cam răcise, dar îl bău pe jumătate, trecând coniacul cu vederea. Între timp, îl urmări trebăluind prin bucătărie. Se vedea că se simțea în largul lui acolo, iar ea habar n-avusese.

Porția uriașă de cârnați prăjiți și roșii tăiate o determină să geamă în sinea ei, iar cana cu cacao o uimi. Dar intimitatea impusă a situației o ținea ca pe jar, iar prezența lui de cealaltă parte a mesei îi răscolea senzații și sentimente pe care se chinuise un an întreg să le uite. Recunoașterea acestui lucru nu-i sporea deloc pofta de mâncare.

Când zgomotul tacâmurilor și al farfuriilor de ceramică deveni de nesuportat, Bella se ridică, împingând scaunul cu mai multă duritate decât intenționase.

— Mulțumesc, rosti ea, deși de-abia se atinsese de mâncare. Dar cred că am să renunț. Oricum aș privi lucrurile, a fost o zi extrem de neplăcută.

Înainte ca el să-i poată răspunde, urcă scara în fugă. Se simțea ca un iepure speriat. Însă Jake nu se luă după ea, precum se temuse, ca s-o târască înapoi și s-o forțeze să înghită mâncarea pregătită de el. Firește că nu; ce idee! Jake nu făcuse decât ce considerase a fi de datoria lui: îi amintise să mănânce și îi preparase cina. Era treaba ei dacă mânca sau nu. În rest, lui puțin îi păsa. Așa că absența unui zăvor la ușă nu punea nici o problemă. Nu va încerca să-și revendice drepturile conjugale. De fapt, nici nu se sinchisea de ele.

Jake o auzi urcând scara cu mers apăsat și buzele i se curbară într-un zâmbet silit. Grația cu care mergea făcuse mereu parte din farmecul ei unanim recunoscut, dar acum bocănea prin casă cu bocancii ghintuiți, ca o adolescentă recalcitrantă. Ea, care fusese atât de echilibrată, atât de amabilă și cooperantă, avea acum o voință proprie, nemaipunând la socoteală și limba aceea ascuțită.

Probabil că dorise cu disperare să reînnoade firul căsătoriei lor, dacă pusese la cale o asemenea ispravă.

Bău coniacul rămas în pahar și se rezemă de spătarul scaunului, absorbit de gânduri.

În anul care trecuse, evitase prin toate mijloacele să fie contactat de ea, iar personalul său fusese instruit să refuze politicos orice informație privind locul unde se afla.

Din câte știa, Bella nu făcuse nici o tentativă în acest sens. Se părea că și ea trecuse căsnicia lor la capitolul „experiențe depășite" și își continuase viața, reluându-și cariera de fotomodel și aventura clandestină cu Guy Maclaine, un bărbat însurat. Gura lui se strânse într-o linie subțire. Nu-i va putea ierta niciodată trădarea, faptul că-l înșelase cu bună-știință. Niciodată!

Oricât de tare protestase, nu putea crede că și ea era victima inocentă a unor uneltiri. Iar sora lui știa prea bine că el interzicea până și menționarea numelui Bellei în prezența sa. Era sigur că Bella fusese capul răutăților, convingând-o cumva pe Kitty că înscenarea urma să fie în interesul lui. Probabil că nici nu-i fusese prea greu, ținând seama de cum îl îmbrobodise pe parcursul celor trei ani ai căsătoriei lor!

Ei bine, acum, că-l adusese unde dorise, puteau foarte bine să dea cărțile pe față. Însă, indiferent de motivele ei, răspunsul lui era unul și același. Nu mai exista drum de întoarcere. Se terminase. Iar dacă ea mai avea îndoieli, venise vremea să o lămurească o dată pentru totdeauna. Momentul de față era tocmai potrivit.

Își îndreptă umerii și o porni către scară.

4

Bella era mult prea încordată ca să adoarmă și, oricum, era prea devreme. Nu înțelegea nimic din hârtiile aduse spre studiere, iar literele îi tremurau în fața ochilor. Închise dosarul și se cutremură, străbătută de un fior.

În cameră era frig și, ca lucrurile să fie și mai rele, descoperise că Evie, lua-o-ar naiba, îi mai jucase un renghi. Înainte de plecare, diabolica ei surioară i se strecurase în cameră, înlocuindu-i pijamalele vechi și confortabile, gata împachetate, cu piese de lenjerie din mătase și dantelă, mici nimicuri seducătoare, pe care nu le mai purtase de când se despărțise de Jake. Primul gând ce-i trecu prin minte fu să rămână îmbrăcată cu jambierele și puloverul de lână pe care le purta. Apoi, neagră de furie, își scoase îmbrăcămintea comodă, păstrând-o pentru dimineață, și își puse o cămașă de noapte de vis, din mătase albă, satinată, al cărei încântător corsaj de dantelă era susținut de două bretele extrem de înguste și delicate.

Ce-și imaginaseră cele două diavolițe? O scenă de seducție urmată de împăcare și de binecunoscutul „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți"? Ce naiba avuseseră în cap? Paie sau tărâțe?

Aruncând flăcări din priviri, se sui în pat, trăgându-și pilota până peste urechi, ca să nu mai audă urletele viscolului. În schimb, auzi scârțâitul balamalelor ușii, iar o secundă mai târziu, glasul tăios al lui Jake.

— A sosit timpul să stăm de vorbă.

— Ieși afară!

Dintr-o mișcare, Bella se propti de perne cu ochii îngustați de mânie, neacordând nici o importanță ținutei ei extrem de sumare. Nu mai fusese în viața ei atât de pornită, iar acum avea pe cine să-și verse necazul.

În copilărie și adolescență învățase să umble aproape neobservată și tăcută ca un șoricel, pentru a nu fi angrenată în certurile îngrozitoare dintre părinții ei.

Pe urmă, se măritase cu bărbatul care i-ar fi putut îndeplini toate visurile, dar n-o făcuse.

Încercase să fie așa cum o voia el: încântătoare, rezervată, docilă, cramponându-se de un soț iluzoriu, împătimit de muncă, un soț care stătea cu ea câte o zi și apoi dispărea pentru cel puțin o lună.

Ei bine, acum nu mai trebuia să dea socoteală nici lui, nici altcuiva!

— Am spus să ieși afară! repetă Bella, văzând că el nu făcea nici o mișcare.

Jake părea să fi prins rădăcini în cadrul ușii, încremenit în obișnuita lui atitudine dominatoare și radiind efluvii amenințătoare, ce veneau în valuri, umplând încăperea. Veșmântul acela seducător, chibzui el, era o creație diabolică, menită să-i scoată din minți pe bărbați. Nici nu căutase să se acopere, cel puțin, deși pretinsa ei inocență ar fi avut mai multă credibilitate dacă ar fi fost îmbrăcată într-o pijama de flanel închisă până la gât.

— Am auzit.

Își drese glasul, încercând să-și ia ochii de la ea, însă nu reuși; aceștia continuau s-o fixeze cu încăpățânare și se părea că nu era nimic de făcut. Într-un târziu, reuși să rostească:

— Hai să lămurim o dată toată povestea!

Vocea lui era oarecum răgușită, observă Bella. O, da, încercase să pară detașat, însă nu reușise. Știa prea bine tonul acela și recunoscuse sclipirile aprinse ale ochilor pe jumătate acoperiți de pleoape. O dorea. Nu se putea ascunde. Nu de ea.

Cam la doi ani de la căsătorie, când reîncepuse să lucreze cu Guy, Jake încetase s-o mai dorească. Rareori trecea pe acasă și, când ajungea, era complet epuizat. Dorința, care-l împinsese s-o ia de soție, se domolise. Dar nu se stinsese de tot... Înțelegerea faptului o răscoli până în străfundurile ființei, de unde

porni o vâlvătaie ce i se întinse cu repeziciune în corp. Inspiră scurt, trăgând pilota până sub bărbie.

— Pleacă!

Imediat își dădu seama că glasul îi sunase lipsit de convingere și se detestă pentru asta. Departe de a o asculta, bărbatul mai înaintă câțiva pași. Dacă se mai apropia, urma să cedeze tentației de a-l implora s-o ia în brațe și să facă din nou dragoste cu ea.

— O să plec, după ce-mi vei explica de ce ai ținut atât de mult să mă aduci aici.

Gestul de jenă întârziat, ochii neliniștiți, larg deschiși, nu-l păcăleau. Totul era o prefăcătorie, reflectă el, dorind să lămurească o dată întreaga poveste, s-o depășească și să uite de ea, așa cum presupusese, în mod greșit din câte se părea, că reușise în ultimul an.

— Tu nu mă crezi niciodată, îl acuză Bella cu glas tremurat.

Era ferm convins că-l mințea și acest fapt o îndurera. Ar fi trebuit să se fi obișnuit până acum cu ideea, dar se părea că nu reușise și suferea îngrozitor.

Ochii i se umplură de lacrimi. Dacă Jake nu pleca acum, urma să se facă de râs în fața lui și mândria ei n-ar mai fi suportat încă o lovitură pe ziua aceea.

— Spune-mi doar despre ce e vorba! propuse el cu un aer obosit.

Dintr-o dată, se simți secat de putere. Nu voia să se certe cu ea, după cum nu voia nici să fie nevoit să-i cerșească o explicație. Voia doar să se termine totul.

Bella îi observă indiferența și plictiseala și mânia o cuprinse din nou, ca o flacără.

— Cum aș putea, când habar n-am? scrâșni ea.

Îl văzu ridicând din umeri și, deși dorea să se simtă ușurată fiindcă scăpa de prezența lui, nu izbuti.

Ar fi vrut să-l roage să rămână, să n-o mai acuze de lucruri pe care nu le făcuse și, măcar de data asta, s-o trateze ca pe o ființă rațională.

— Ei bine, să nu spui că nu ți-am oferit ocazia! rosti el fără intonație. Nu te pot forța să recunoști și, sincer să fiu, nici n-am chef s-o fac. Dar, dacă pierzi ocazia să-mi explici motivele tale, vina îți aparține. Voi pleca imediat ce se crapă de ziuă, continuă el, însă n-am să te iau cu mine. Drumul până la primul telefon va fi greu și mă voi descurca mai bine de unul singur. Să-mi spui dacă vrei să trimit pe cineva după tine.

Închise ușa și coborî scara bocănind. Nu intenționa să-și petreacă noaptea răsucindu-se în patul separat de al ei doar de un perete. Văzând-o, vechile dorințe subjugate vreme de un an prinseseră viață. În fond, și el era doar un simplu om.

La naiba! Iată-l pe el, Jake Fox, om de afaceri aflat mereu în atenția presei financiare, care acumulase primul milion la numai douăzeci și doi de ani, iar acum, la treizeci și patru, conducea propria companie internațională de asigurări, incapabil să se descurce cu această femeie și cu puterea avută de ea asupra lui.

Dar, oare, nu-l dusese ea de nas tot timpul?

Mai puse un braț de lemne pe foc și se trânti pe un scaun, ascultând cu plăcere vuietul hipnotic al vântului și lăsându-se furat de amintiri.

Prima oară când o văzuse...

Prima oară când o văzuse purta o rochie aurie de satin, brodată cu mărgele ce sclipeau la fiece mișcare. Și, Doamne, cum se mișca!

Ținând în mână paharul de vin neatins, nu reușise să transpună în cuvinte ceea ce vedea: grația sinuoasă a trupului, picioarele interminabile, curbele seducătoare ale șoldurilor și sânilor, precum și poezia mișcărilor line ale capului și perfecțiunea lujerului fragil al gâtului. Și ochii, ochii aceia superbi și ciudați, a căror privire se oprise un moment asupra lui și zăbovise nedumerită, înainte ca ea să se întoarcă spre cel ce-o însoțea.

Jake descoperise că uitase să respire.

— Renunță! șoptise Alex, aflat lângă el. Doamna nu e disponibilă.

— Poftim? întrebase cu surprindere.

Pe Alex Griffith îl întâlnise în City, la ieșirea din birourile centrale ale companiei sale de pe *Lombard Street*, fiind încă absorbit de succesul ultimei călătorii în Extremul Orient. Fuseseră prieteni încă din școală, însă acum se vedeau mai mult grație norocului, decât unor aranjamente prestabilite.

— Ce-ar fi să cinăm împreună? propusese Alex.

Jake clătinase din cap cu regret.

— Îmi pare rău. Mă întâlnesc cu Kitty la *The Dorchester*. Intenționează să candideze pentru un post în învățământ și vrea să-mi cunoască părerea.

— Nu mai e vorba de necazuri în dragoste de data asta? se interesase Alex, îngustându-și ochii, iar el zâmbise.

— Din fericire, se pare că nu, deși n-aș vrea să vând pielea ursului din pădure. N-ar fi exclusă nici o asemenea posibilitate, ținând seama că vrea să schimbe decorul.

Kitty, mezina familiei, se avânta cu un entuziasm nestăvilit atât în cariera aleasă, cât și în viața de societate, și deseori lui Jake îi revenea misiunea de a o îndruma pe drumul cel bun.

— Atunci, să ne vedem mâine la prânz!

— Plec în Dubai.

— Uite cum o să facem, rostise Alex, privindu-și ceasul. Acum, trebuie să particip la un cocteil. Sarcină de serviciu, știi cum vine treaba. Nu îndrăznesc să lipsesc, altfel ți-aș fi propus să bem un pahar într-un loc liniștit. Dar ce-ar fi să mă însoțești?

Așa încât ajunsese la petrecere, regretând că acceptase, până când atenția îi fusese atrasă de frumusețea cu păr negru ca pana corbului, îmbrăcată în rochie sclipitoare. Pur și simplu, nu-și putuse lua ochii de la ea.

— Cine e?

— Noul chip al lui *La Donna*.

Alex n-avusese nevoie să întrebe la cine se referise prietenul său.

— E o adevărată revelație, reluase el. Am întâlnit-o de vreo două ori și am reușit să-i fiu prezentat la *Covent Garden*, dar degeaba. Dacă aș crede că am vreo șansă, acum m-aș afla acolo, lângă ea, încercându-mi norocul.

— Chipul cui?! întrebase Jake pe un ton imperativ, oarecum iritat.

— Unde ai fost în ultimii doi ani, amice? Nu, nu-mi spune. Ai adunat al doilea miliard al companiei tale.

Apoi, intuind parcă tumultul din spatele ochilor negri ce-l fulgeraseră cu privirea, Alex încetase să-l mai ia peste picior și precizase:

— Numele ei e Bella. Bella Harcourt, top-model. A fost aleasă să facă reclame pentru *La Donna*, cosmetice și așa mai departe. De atunci, cariera ei a luat un avânt considerabil. Iar tipul de lângă ea este șeful agenției care reprezintă firma *La*

Donna; mai precis, Guy Maclaine, un nume cu greutate în domeniul publicității. Individul a luat-o sub aripa lui încă de la început.

— Și?

— Și în patul lui. Se zvonește că e pe cale să divorțeze, iar ea va deveni cea de-a treia doamnă Maclaine.

Poate peste cadavrul lui, gândise Jake! Începuse s-o observe cu atenție, încercând să ghicească relațiile dintre ei. Maclaine era un bărbat robust, având acea urâțenie pe care unele femei ar fi putut-o găsi atrăgătoare. În mod clar, ea îl plăcea, însă Jake era ferm hotărât să-i ia locul individului.

Nu se mai simțise niciodată așa. Asaltul emoțiilor asupra lui și a minții lui îndeobște pragmatice l-ar fi uimit peste măsură dacă nu ar fi cedat deja în fața impactului celor ce se petreceau acum acolo. Femeia asta era cu totul deosebită. Așteptase momentul potrivit și se strecurase printre grupurile de invitați gălăgioși tocmai când Maclaine se lăsase atras într-o conversație de o roșcată volubilă, a cărei seriozitate părea îndoielnică.

— Jake Fox, se prezentase el, surprinzând o sclipire de nesiguranță în ochii aceia uimitori, un semn de repliere automată în fața necunoscutului. Necăsătorit, solvabil și onorabil. În seara asta iau cina cu sora mea și aș fi încântat să ni te alături. Mergem la *The Dorchester*. Dacă dorești asigurări că nu sunt un seducător de profesie și nici traficant de carne vie, Alex Griffith, pe care am înțeles că-l cunoști, poate depune mărturie despre integritatea mea.

Își îndreptase umerii, izolând-o de restul mulțimii. Imediat observase mii de luminițe dansând în ochii aceia minunați și o umbră de zâmbet pe buzele ei seducătoare.

Zâmbetul, pe care ea încercase să-l ascundă, avu câștig de cauză. Femeia izbucnise în râs, un șir de sunete melodioase ce se detașau net din murmurul general și chicotelile ce-i înconjurau.

— Ai un stil inedit de abordare, domnule Fox. Direct, dar fără a fi ofensiv; cel puțin nu în mod clar. Lămurește-mă, dă întotdeauna rezultate?

— Nu știu. Până acum, n-am mai făcut apel la el.

Zâmbise prostește, sau așa i se păruse lui, și continuase:

— Spune-mi Jake! Ești minunată și... vrei să vii cu noi la cină?

Ea nu-i răspunsese la întrebare.

— M-ai urmărit cu privirea. De când ai venit cu Alex, m-ai urmărit continuu.

În aparență, era o simplă afirmație. Cu toate acestea, inima lui se învioră subit. Deși, în aparență, își concentrase toată atenția asupra lui Maclaine, ea îi înregistrase prezența și faptul că o privise vrăjit.

— Recunosc. Însă, dat fiind felul în care arăți, vina îți aparține în întregime.

Pe neașteptate, calmul ei se spulberase. Bărbia îi căzuse în piept și câteva șuvițe moi și lucioase ale părului negru ca abanosul i se unduiseră pe pielea palidă a gâtului delicat.

În secunda aceea, Jake înțelesese fără nici un dubiu că o voia pe această femeie pentru totdeauna. Să o îngrijească, să o aibă mereu alături. Să fie a lui și numai a lui. Să se însoare cu ea.

Nu realizase că-și ținuse răsuflarea decât când o văzuse înălțându-și capul și când strălucirea ochilor și zâmbetului ei îl uluise de-a binelea.

— Nu pot refuza o invitație atât de îmbietoare.

Veselia îi argintase ochii, aprinzând în ei zeci de luminițe jucăușe.

— De-abia aștept s-o cunosc pe sora ta! încheiase ea.

Apoi, zâmbetul îi pălise la fel de repede, de parcă se întreba ce anume o făcuse să accepte invitația. Cu o ușoară ridicare a umerilor desăvârșiți, se întorsese să-și ia rămas bun de la Maclaine și, în acel moment, Jake avu certitudinea că era a lui.

Bella și Kitty se înțeleseseră foarte bine, iar cina fusese un adevărat succes. Chiar dacă Bella îi acordase atenție aproape în mod exclusiv surorii lui, Jake fusese mulțumit s-o privească și să aștepte.

Din roșeața pronunțată a pomeților perfecți ai obrazului și din felul în care ea își camufla expresia ochilor când îi întâlnea privirile, își dăduse foarte bine seama că și ea era conștientă de puternica atracție fizică dintre ei.

Lăsând-o în fața apartamentului, pe care-l împărțea cu sora ei mai mică, îi smulsese promisiunea de a lua prânzul a doua zi cu el.

Își reprogramase întâlnirile de afaceri din Dubai și pornise să cucerească ceea ce considerase că-i aparținea deja.

Două luni mai târziu, erau căsătoriți. În timpul ceremoniei religioase jurase s-o păstreze și s-o cinstească până când moartea urma să-i despartă...

Ei, acum se terminase și cu visurile, și cu promisiunile. Suferința începu să-i dea târcoale, dar o alungă. Pierduse prea mult timp din cauza geloziei și n-avea rost să mai prelungească agonia. Cu o mină hotărâtă, stinse focul și urcă încet scara. De-abia aștepta ziua de mâine.

5

BELLA FU TREZITĂ DE MIROSUL de cafea proaspătă ce venea dinspre bucătăria aflată chiar sub dormitorul ei.

Deși draperiile groase ce acopereau fereastra o împiedicau să vadă dacă se luminase de ziuă, un lucru îi era foarte clar: Jake se pregătea să plece. Fără ea.

Iar ea n-avea de gând să rămână aici de una singură!

Sări din pat, tremurând în aerul rece și îmbrăcă hainele călduroase purtate în ziua precedentă. Apoi își încălță bocancii solizi, în vreme ce panica îi accelera tot mai mult bătăile inimii.

Nu mai avea timp de pierdut cu toaleta de dimineață. Îl credea perfect capabil să se strecoare afară pe furiș, ca să n-o trezească și să fie nevoit s-o ia cu el. Îi spusese cu claritate că nu era dispus s-o vadă târându-se în urma lui. De fapt, ar fi vrut s-o știe cât mai departe.

Ei bine, n-o putea obliga să rămână. Avea să-l urmeze îndeaproape și, fie că îi convenea, fie că nu, Jake trebuia să se împace cu situația.

Coborî scările în fugă, cu răsuflarea tăiată, făcându-și o apariție zgomotoasă în bucătărie. Încăperea era invadată deopotrivă de lumina clară a dimineții și de aroma îmbietoare de cafea. Jake, îmbrăcat cu puloverul larg și pantalonii de velur din ziua anterioară, privea pe fereastră.

— Nu-i nevoie să-ți frângi gâtul. Nu pleacă nimeni nicăieri.

Se întoarse spre ea cu gura strânsă într-o linie subțire.

Jake nu se bărbierise și umbra întunecată, ce-i accentua linia dură a maxilarului, îl făcea să pară și mai primejdios, dar și mai atrăgător ca până acum. Totuși, despre ce vorbea oare? Ce-l făcuse să-și schimbe planurile?

Răspunzând întrebărilor ei nerostite, bărbatul își îngustă privirile și rosti tărăgănat:

— Până și vremea îți ține partea. Cum ai reușit performanța asta? Prin vrăji?

Pe urmă, se întoarse brusc cu spatele la ea, vârându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, și continuă să privească mohorât pustietatea acoperită de zăpadă.

Ignorând disprețul supărător reflectat de vorbele lui, Bella începu să le înțeleagă sensul și se apropie de geam.

Fără știrea lor, ninsese toată noaptea, iar viscolul adunase zăpada în troiene. Nămeți de materie sclipitoare, de un alb imaculat, se adunaseră pe lângă pereții cabanei, ajungând la înălțimea pervazului și întemnițându-i pe amândoi. Evie și Kitty nici n-ar fi putut spera la mai mult!

— Cafetiera e plină, zise el depărtându-se cu o mișcare grăbită.

Bella îi simți încordarea întipărită în ținuta rigidă a corpului și în tonul sumbru al glasului.

Intuise corect: Jake nu-i putea suporta prezența. Faptul de a o fi găsit alături de Guy în seara aceea fatidică îi inoculase o aversiune fizică față de ea. Și totuși, existaseră momente când sperase...

— Va trebui să ne acomodăm cu situația asta imposibilă.

Îl auzi mișcându-se prin bucătărie și îi simți resemnarea din voce. O voce monotonă, inexpresivă, care-i spunea deslușit că nu era deloc încântat fiindcă era nevoit să-i suporte compania.

Se răsuci spre el fără prea mare tragere de inimă și căscă ochii de mirare. Jake își pusese cojocul și își ridica gulerul ca pavăză împotriva vântului de afară.

Avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință pentru a scăpa de aici, preferând să-și încerce norocul împotriva stihiilor, decât s-o mai suporte, fie și numai un minut. Avea s-o lase aici izolată, părăsind-o și eliminând-o încă o dată din viața lui!

Știa că n-o iubea și nu avea încredere în ea însă, până acum, nu-și dăduse seama ce mult o ura.

— Unde te duci? îl întrebă cu o voce mică și neliniștită.

— Nu te îngrijora! Tu și cu vremea asta m-ați prins de minune în cursă, rosti el pe un ton la fel de înghețat ca omătul de pe crestele munților. Totuși, nu-mi dau seama ce speri să câștigi cu asta, având în vedere că refuzi să fii sinceră și să-mi spui.

Bella își îngustă ochii, aruncându-i priviri feroce. Furia se înălța în ea ca un val. Oare cum puteai urî pe cineva, dorindu-l, în același timp, mai presus de orice închipuire? Să fi fost dragostea și ura fețele aceleiași monezi, după cum se spunea?

Bărbatul trase zăvoarele ușii exterioare și zise:

— O să fac o cărare până la magazia de lemne. Ți-aș fi recunoscător dacă ai pregăti micul dejun.

Îl urmări forțând ușa, pentru a împinge zăpada adunată la baza ei, și înălță bărbia cu un gest de sfidare.

Mânia era singura ei armă și se strădui s-o alimenteze. „Fă așa cum ți se spune!", îi imită ea vocea în gând, în bătaie de joc. Și, imediat, își jură să nu se supună. Nu se va mai supune niciodată.

Și, apoi, l-ar fi durut să-i adreseze un cuvânt bun? Sau nu era capabil să facă ceea ce ar fi fost normal pentru orice om cu bun-simț? Oare bruta asta nesimțitoare nu știa ce zi era astăzi? Nu-și amintea că era Ajunul Crăciunului și cea de a patra aniversare a căsătoriei lor? Însemna chiar atât de puțin pentru el, încât și-o scosese cu desăvârșire din minte?

Ochii i se umplură de lacrimi și le alungă furioasă, disprețuindu-se pentru slăbiciunea de a dori lucrurile pe care Jake nu i le putea oferi: dragostea și încrederea lui. Așa fusese de la începutul căsniciei lor. Parcă Jake știuse că ea era a lui și, prin urmare, întinsese doar mâna și o luase.

Iar ea îl urmase bucuroasă, deoarece, chiar din prima clipă, înțelesese că-i aparținea pentru totdeauna.

Dar soarta hotărâse altfel. Aparenta perfecțiune se destrămase rapid. Sub poleiala subțire, urâțenia de-abia aștepta să iasă la iveală.

De îndată ce bărbatul ieși din bucătărie, Bella se întinse după haina ei căptușită. Nu voise să fie părăsită, însă avea de gând să-l părăsească ea. Nu putea și nici nu dorea să mai suporte situația asta, fie chiar și o secundă!

Era conștientă că proceda irațional, însă cum ar fi putut gândi logic în preajma lui, când el îi arunca priviri dispreţuitoare, dând de înţeles că o considera răspunzătoare de cele întâmplate?

Părăsindu-l, avea să-i demonstreze că se înşelase! Iar această mişcare o îndepărta de tentaţia de a-l face să înţeleagă că încă îl mai iubea, că era suficient să-i audă vocea ca să tânjească după atingerea buzelor şi mâinilor lui. Şi toate acestea pentru că nu încetase niciodată să-l dorească.

Însă chiar dacă ar fi crezut-o, lucru de neconceput, mila lui dispreţuitoare ar fi fost singurul lucru la care putea spera.

Vântul îngrămădise mai puţină zăpadă în faţa casei decât în spate. Soarele strălucea pe cerul neumbrit de nici un nor, ceea ce putea fi un semn bun. Inspirând cu nesaţ aerul rece, îşi promise că va merge cu prudenţă până la prima aşezare omenească, fără să facă acte de bravură.

Îi va arăta ea că nu plănuise farsa asta absurdă! Iniţiativa ei i-o va demonstra cu vârf şi îndesat!

Până când reuşi să spargă suficiente lemne pentru o zi, Jake se enervă de-a binelea. Iar supărarea continua să se acumuleze. Munca îl încălzise şi se descotorosise de mult de cojoc, însă pantalonii i se udaseră până deasupra genunchilor. Acest fapt era rezultatul înotului prin nămeţi până la magazia de unde luase lopata, ca să curețe blestemata de zăpadă.

Duse toporul şi lopata în magazie, îşi aruncă haina pe umăr şi adună un braţ de lemne. Pe urmă, se întoarse pe cărarea făcută până la uşa cabanei. Sperase ca zăpada să se topească în curând însă, din câte se părea, n-avea să fie aşa. Alţi nori ameninţători se adunau cu repeziciune, acoperind aproape tot cerul.

Nu făcuse uz de forţă împotriva nici unei femei, dar acum avea un chef nebun s-o zgâlţâie pe Bella, până i-ar fi picat toţi dinţii din gură!

De ce naiba nu voia să fie sinceră şi să-i spună ce sperase să obţină când se aliase cu zăpăcitele alea două, ademenindu-l aici? Misterul ăsta îl înfuria chiar mai mult decât fapta în sine.

Nu se vedea nici urmă de mâncare, iar cafeaua se răcise. Îşi spuse că n-avea de ce să fie surprins şi duse lemnele lângă vatră, privind morocănos la cenuşa răcită.

Probabil că Bella se refugiase în cameră şi îşi vopsea unghiile sau faţa, lăsându-l să se ocupe de toate corvezile!

Nu-i luă nici cinci minute ca să descopere că Bella nu se mai afla în cabană. Alte câteva secunde îi fură suficiente ca să ajungă la uşa din faţă, unde bănuielile îi fură confirmate.

De acolo, prin zăpada înaltă, porneau urme de paşi. Oare femeia asta înnebunise de tot?

Îşi luă cojocul, aruncă o privire fioroasă spre cer şi trânti uşa cabanei în urma lui. Această ultimă cascadorie nu avea alt scop decât să-i atragă lui atenţia.

Îşi exprimase nemulţumirea foarte clar, refuzând să se lase antrenat în jocul ei, oricare ar fi fost acela. Ca atare, Bella o pornise prin zăpadă, perfect conştientă că el se va simţi obligat s-o aducă înapoi, fiind astfel forţat să-i acorde toată atenţia.

Când alesese tocmai această cabană pentru întâlnirea lor „întâmplătoare", Bella se asigurase să fie amplasată într-un loc izolat, departe de orice aşezare omenească. Prin urmare, tentativa de a pleca de acolo fără vreun mijloc de transport nu era la îndemâna oricui, iar în condiţiile date devenise practic imposibilă.

Dacă nu l-ar mustra conştiinţa, ar trebui s-o lase să se descurce şi să se întoarcă singură, târându-se când şi-ar fi dat seama că nu rezolva nimic făcând pe rănita!

După părerea lui, pierduse cam o jumătate de oră spărgând lemne şi curăţând zăpada. Chiar dacă ar fi plecat imediat ce el ieşise pe uşă, n-ar fi putut ajunge prea departe. Când o va găsi, o va aduce înapoi şi va instaura câteva reguli de respectat. Pe toţi dracii, aşa va face!

Timp de o jumătate de oră îi urmărise paşii până la marginea văii şi dincolo de aceasta. Aceştia fie mergeau în zig-zag pentru a evita troienele mari, fie le traversau pe cele mai mici. Necazul era că începuse să ningă aproape imediat ce părăsise cabana şi viscolul se pornea din nou.

Fulgii tot mai deşi de zăpadă erau aruncaţi încoace şi încolo, începând să-i acopere urmele paşilor. Peste vreo zece minute n-avea să mai fie în stare să le observe. Dacă n-o găsea repede, pierdea orice şansă.

Neliniştea îi acceleră bătăile inimii şi se forţă să grăbească pasul, blestemând dezlănţuirile naturii. În ciuda înălţimii ei, Bella era prea fragilă pentru a rezista în asemenea condiţii.

Dacă i se întâmplase ceva Bellei, nu şi-o va ierta niciodată.

Un scurt moment de oprire a vârtejurilor de nea îi permise să observe, ceva mai în faţă, o siluetă ce încerca vitejeşte, dar fără succes, să se ridice din genunchi. Sentimentul de ușurare ce-l cuprinse îl constrânse să recunoască față de sine ceea ce încercase să nege din răsputeri: încă îi mai păsa, și nu puțin, de mica ticăloasă. Viața fără ea pur și simplu nu merita să fie trăită, iar viitorul n-ar mai fi avut nici o însemnătate.

Îi fură necesare alte două minute de trudă ca s-o ajungă, s-o ridice de pe jos și s-o strângă în brațe cât putu de tare, fără a-i rupe oasele.

— Of, Jake...

Vocea ei nu era decât o șoaptă anemică, repede înghițită de vuietul vântului, însă el o auzi și îi pătrunse în adâncul sufletului, îndurerându-l cumplit.

— Nu vorbi, îi ordonă cu asprime, în vreme ce inima i se răsucea agonizant în piept.

O sprijini, prinzând-o de umeri și cercetându-i chipul din priviri.

Din cauza oboselii, pielea albă ca laptele devenise aproape transparentă, iar buzele i se învinețiseră de frig. Însă ochii ei erau ca două heleștee limpezi și strălucitoare, în care s-ar fi putut lesne îneca. Când îi vorbi, toate barierele ridicate de el se prăbușiră pe rând.

— Îmi pare rău, teribil de rău... A fost o prostie... Îngrozitoare.

Rostea vorbele încet, una câte una, de parcă ajunsese la capătul puterilor, fiind totuși hotărâtă să spună cu orice preț ce avea pe suflet.

— O idee... absolut prostească.

— Am zis să nu vorbești, repetă el cu glasul sugrumat de emoție.

Își trecu vârfurile degetelor peste pielea subțire ca pergamentul a pomeților, apoi îi cuprinse capul în căușul palmelor și îi atinse buzele cu ale sale, încet, cu infinită duioșie, încercând să le transmită puțină căldură.

Imediat, simți dulcele freamăt al buzelor ei reci, care se întredeschiseră receptive, răspunzându-i la sărut și încălzindu-se cu fiecare secundă ce trecea. Bătăile inimii lui se accelerară, împingându-i cu putere sângele în vene, până când scâncetul ei slab, de plăcere, ce părea să i se înfiripe în străfundurile ființei, îl făcu să se retragă cu părere de rău.

Nu era cel mai nimerit moment și, cu siguranță, nici locul potrivit pentru asta.

— Hai să te duc acasă, murmură bărbatul, ridicând-o în brațe. În curând te vei afla în siguranță, la căldură.

— Dar Jake, pot să merg!

— Taci, îi ordonă el cu blândețe, sărutându-i ușor pleoapele și coborând pielea lor încercănată de oboseală peste ochii aceia minunați.

Pe urmă, porni cu pas hotărât. Natura trebuia să-și dea mai mult silința dacă voia să-l oprească s-o ducă la adăpost.

La un moment dat, Bella păru să adoarmă cuibărită la pieptul lui, dar se trezi, când Jake împinse cu umărul ușa cabanei. Pentru o clipă, i se ghemui și mai strâns la piept, apoi murmură:

— Lasă-mă jos, Jake! Probabil că ești epuizat.

Bella nu era câtuși de puțin încântată să părăsească paradisul brațelor lui, să renunțe la intimitatea ultimei ore de când o găsise, o sărutase și o purtase pe sus pe drumul de întoarcere. Însă efortul fusese mult prea mare și, oricât de rezistent ar fi fost el, în mod sigur era sleit de puteri.

— Dacă am ajuns până aici, câțiva pași în plus nu mai contează.

Nu era nici urmă de condamnare în glasul lui, doar o ușoară răgușeală pe care nu reuși s-o interpreteze. Îi înlănțui gâtul cu brațele, iar el o duse până în baie, aparent fără nici un efort.

Jake o lăsă jos, alunecând-o de-a lungul propriului trup, iar ea se strădui pe cât îi stătu în puteri să nu se clatine. Pe drum, când viscolul se înrăutățise, i se făcuse cu adevărat frică, însă eroul ei apăruse și o salvase.

Pe neașteptate, se simți sugrumată de emoție. Existau lucruri ce trebuiau neapărat spuse. O va asculta oare acum, când părea mai receptiv?

Jake o eliberă încet, vrând parcă să se asigure că nu va cădea grămadă, și se aplecă să deschidă robinetele.

Bella se întinse, atingându-l ușor pe braț, iar el se răsuci spre ea, respirând cu dificultate. Văzându-i ochii plini de lacrimi, o privi îngrijorat.

— Iartă-mă, Jake...

— Acum ești în siguranță și nu s-a întâmplat nimic rău, spuse el repede, cercetându-i chipul încordat. N-are rost să-ți ceri scuze.

— Dar vreau s-o fac! Nu numai pentru că am plecat așa, aiurea, ci și pentru toate celelalte! strigă ea.

Simțea nevoia ca el să știe cât de mult își regretase faptele și să înțeleagă ce anume o împinsese să procedeze așa. În trecut, o mulțime de lucruri rămăseseră nespuse, ajungându-se, în cele din urmă, la o totală lipsă de comunicare. De-abia acum înțelegea că ar fi trebuit să-și dea mai mult silința, determinându-l cumva s-o asculte și s-o înțeleagă.

— Şşşt, făcu Jake, atingându-i gura cu vârful degetelor.

Nu voia s-o audă răscolind trecutul și cerându-și scuze pentru adulter, promițându-i totodată că nu se va mai repeta.

— Lasă regretele! zise el răgușit, îndepărtându-și mâna și gândindu-se că faptul de a o atinge nu reprezentase tocmai o idee strălucită.

Testă temperatura apei și închise robinetele.

— Acum ai nevoie de o baie bună și de un ceai fierbinte.

Îi descheie cojocul ud și i-l scoase cu mișcări rapide și economice. Apoi se aplecă să-i desfacă șireturile bocancilor.

Bella își coborî privirile asupra lui și își reprimă un geamăt, ținându-și respirația. Inima porni să-i bată cu furie și își înfipse unghiile în palme, pentru a-și opri degetele să-l atingă.

Oare să îndrăznească să facă prima mișcare... să-i ceară să facă baie împreună cu ea? Dacă ar avea curajul, poate...

Se părea că, în curând, inima avea să-i explodeze în piept sub presiunea emoțiilor tumultuoase. Se potriviseră perfect, cel puțin din punct de vedere sexual, nevoile și reacțiile lor completându-se în mod desăvârșit, iar pasiunea îi purtase tot mai sus, pe cele mai incredibile culmi ale extazului.

Nu era posibil ca toată acea apropiere intimă să se fi pierdut iremediabil. Trebuia să mai fi rămas ceva din ea, ceva ce-ar fi putut constitui acum un punct de plecare. Pur și simplu, *trebuia*!

Stătu inertă, ca o păpușă de cârpe, lăsându-l s-o dezbrace. S-ar fi putut descurca și singură, însă n-avea de gând să i-o spună. După ce-i scosese puloverul umed, Jake îi prinse, aparent netulburat, cordonul elastic al pantalonilor colanți, coborându-i de-a lungul șoldurilor ei zvelte.

Bella se cutremură, simțind lava fierbinte ce i se acumulase în adâncul trupului. Doamne, cât îl dorea! Toată ființa ei ardea, transformată într-un țipăt tăcut și disperat de dorință, ce-l implora s-o iubească.

Ochii lui o priviră alene de sus și până jos și o culoare întunecată i se răspândi pe pomeții proeminenți, parcă tăiați în piatră. Iar Bella înțelese, chiar înainte de a-i auzi răsuflarea anevoioasă, că strigătul ei tăcut, de dorință, fusese auzit și că-l afectase...

Mâinile ei se ridicară instinctiv. Palmele mici îi atinseră contururile dure ale obrajilor, iar degetele ei lungi și elegante îi poposiră pe tâmple, simțind violența bătăilor pulsului.

Bărbatul se retrase brusc, de parcă ar fi fost înțepat de un roi de albine furioase. Îi aruncă o privire sumbră și rosti pe un ton plat, de-abia mișcând buzele:

— Dacă ai nevoie de ceva, strigă! Am să las ușa deschisă.

Pe urmă plecă, indiferența descurajantă fiindu-i imprimată cu claritate în liniile rigide ale umerilor lați.

6

AJUNS ÎN CAMERA SA, Jake se rezemă de ușa închisă, dându-și capul pe spate și încleștându-și fălcile.

Fusese cât pe-aici să se întâmple. La naiba, încă mai tremura. Vreme de câteva minute, grija față de ea reprezentase salvarea, permițându-i s-o dezbrace ca un infirmier profesionist. Doar atunci când rămăsese în fața lui aproape goală, acoperită numai de niște petice de dantelă ce-i cuprindeau sânii ispititori și...

Gemu, îndepărtându-se de ușă și lepădând cojocul ud. Până atunci, totul mersese bine. Chiar foarte bine. Însă când o privise, își amintise pasiunea și splendoarea momentelor de dragoste și comuniunea sufletelor lor ce păruse a-i lega definitiv. Atunci fusese cât pe-aici s-o atingă, însă invitația arzătoare și ademenitoare din ochii ei îl trezise la realitate.

Brusc și fără menajamente.

Se pricepea foarte bine să facă dragoste. Era extraordinară și fusese la fel de flămândă ca și el în acele zile fericite, de demult. Atât de flămândă încât sărise în pat cu ticălosul ăla de Maclaine ori de câte ori fusese el plecat. În vreme ce muncea până la epuizare pentru amândoi, hotărât să asigure viitorul familiei, ea îl înșela cu bărbatul ce-i fusese amant înaintea căsătoriei lor.

Nu-și îngăduise niciodată să uite lucrul ăsta. Reprezenta o poliță de asigurare împotriva oricăror planuri ulterioare ale ei. Ar fi fost o adevărată nebunie să-și lege din nou viața de Bella, sperând că-i va fi credincioasă. N-ar mai fi putut suporta încă o dată suferința și deziluziile îndurate.

Din ziua în care tatăl lui, pe care îl iubise și îl respectase și în care crezuse orbește, își trădase familia, încrederea nu mai fusese punctul lui forte. Propriul lui tată își luase viața și lăsase familia să se descurce cu încurcăturile financiare pe care le moștenise.

Bella intrase în apartamentul din Docklands mulțumind cerului pentru încălzirea centrală. Seara de ianuarie se dovedise deosebit de rece.

Își scosese jacheta și își aruncase pantofii din picioare. Apoi, zâmbise. Zâmbise mult în ultimul timp; mai precis, de când Guy îi făcuse propunerea aceea. Faptul îi oferise existenței ei un sens, care-i lipsise în cei doi ani și o lună de căsnicie solitară, și o transpusese într-o dispoziție euforică.

Dragul de Guy!

Toată ziua munciseră din greu împreună, iar acum simțea o oboseală plăcută. Slavă Domnului că nu-i era foame, fiindcă nu avea de nici unele prin casă. De când Guy îi avansase oferta aceea tentantă, viața ei devenise mult prea palpitantă ca să mai aloce timp unor corvezi plictisitoare, cum era aprovizionarea.

Se hotărâse să deschidă o sticlă de vin și să asculte niște muzică în încercarea de a se relaxa puțin înainte de a încheia ziua mai devreme. Țârâitul telefonului din salon o făcu să se încrunte.

Poate că era Guy, gândise ea ridicând receptorul. În schimb, îi auzise vocea lui Jake:

— Sunt la Heathrow. Poți veni să mă iei sau să închiriez o mașină?

Părea teribil de obosit.

— Vin într-acolo, răspunsese ea repede.

Jake nu sosea niciodată pe neașteptate; întotdeauna își anunța sosirea. Bella spera să nu se fi întâmplat nimic rău.

— Muncești prea mult, îl mustrase ea, ieșind cu mașina din parcarea aeroportului.

Bărbatul arăta epuizat.

— S-a întâmplat ceva? reluase ea.

— Nimic ce n-ar putea fi remediat de câteva zile de odihnă, de talentul tău culinar și de atențiile tale iubitoare.

Bella își mușcase buzele, concentrându-se asupra drumului. Acum nu era cel mai nimerit moment să-l anunțe că nu va prea sta pe acasă. Nu-l putea dezamăgi pe Guy, tocmai în etapa de început a reînnodării relațiilor dintre ei.

La întrebările legate de succesul călătoriei lui, nu obținuse decât răspunsuri de mântuială, însă înțelesese că, în esență, rezultatele fuseseră extrem de mulțumitoare. Ca atare, nu-l mai bătuse la cap, spunându-și că era prea istovit pentru conversație. Totuși, fusese nevoită să-l întrebe:

— Ți-e foame?

— Sunt lihnit.

— Atunci, să mergem la un restaurant. Stau prost cu proviziile. De acord?

— În regulă. Prefer ceva nepretențios. Masa și, apoi, la culcare. Cu tine. Cam astea îmi sunt prioritățile.

Ceva din vocea lui o făcuse să înțeleagă că mâncarea ocupa, de fapt, al doilea loc în ordinea importanței și tot trupul i se înfiorase. Momentele când făceau dragoste erau întotdeauna spectaculoase, însă prima noapte după o absență, ce dura deseori câte două săptămâni, era de-a dreptul sublimă.

Bella alesese, fără să se gândească, micul restaurant italienesc din Canning Town, unde îi făcuse Guy propunerea aceea, când prânziseră împreună. Mai târziu, avea să se întrebe dacă dorise în mod inconștient să-i arunce lui Jake adevărul în față. Guy mânca deseori acolo, mai ales seara. Soția lui se afla din nou într-o vizită prelungită la părinți. În calitate de șef al unei agenții prospere, el muncea din greu și nu-și permitea să piardă timpul cu aprovizionarea sau cu gătitul.

Fără a fi simandicos, micul restaurant beneficia de o atmosferă plăcută și prietenoasă, iar aroma mâncărurilor era deosebit de îmbietoare. Comandaseră ceva simplu, spaghete cu legume condimentate și o carafă de vin roșu.

Jake mâncase de parcă fusese mort de foame. După aceea, se înviorase și o prinsese de mână spunându-i:

— Ți-am dus dorul, Bel. Știi ceva? De fiecare dată când te văd, ești tot mai frumoasă. Și mai știi ceva? Cred că am luat o hotărâre...

— Ah, încântătoarea Bella!

Fraza lui Jake rămăsese neterminată, întreruptă fiind de apariția teatrală a lui Carlo, proprietarul restaurantului. Guy i-l prezentase când luaseră masa împreună. Bărbatul avea un păr deosebit de negru și lucios, un zâmbet cât roata carului, iar mijlocul gros îi era încins cu un ștergar curat.

— Ai venit iar! Bunul meu prieten Guy aduce mereu clienți noi, lume care nu vrea zorzoane, ci mâncare bună, italienească, pregătită ca acasă. Întotdeauna îi spun că are gust bun, în special în alegerea unor însoțitoare atât de frumoase.

Dintr-o dată, Bella simțise niște fiori de gheață pe șira spinării. Oricât de prietenos era Carlo, tactul lui lăsa de dorit. Aparent, nu sesizase ostilitatea din privirile lui Jake și o întrebase radiind:

— Totul e-n regulă. Ceva desert?

— Nimic, venise răspunsul laconic al lui Jake.

Când rămăseseră iar singuri, pironise cu o privire aspră fața ei albă ca varul, studiind-o de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile.

— Veniți deseori aici, tu și Maclaine?

— Nu, firește că nu.

Spusele italianului fuseseră ambigue, însă ea nu intrase acolo decât o singură dată. Începuse să răsucească șervetul de masă între degete. Urma să fie obligată să-i povestească totul, iar el nu avea să fie încântat. În trecut, ori de câte ori menționase numele lui Guy, Jake schimbase subiectul. Probabil bănuise sau auzise ceva despre relațiile dintre ei. Era extrem de posesiv.

— Am luat prânzul aici cu el. O singură dată.

Exact în acea clipă, Jake se depărtase de ea pentru totdeauna. Fusese începutul sfârșitului, deși atunci nu înțelesese acest lucru. Citindu-i suspiciunea din priviri, făcuse tot posibilul să o înlăture.

— Simt nevoia să realizez ceva în viață, Jake. Nu-ți dai seama? Guy mi-a oferit de lucru și am acceptat.

— Așa se numește acum?

Se referea, oare, la cariera ei anterioară de fotomodel? Știa că Jake fusese bucuros când renunțase. La vremea aceea, îi spusese jumătate în glumă, jumătate în serios, din câte bănuise ea, că nu-i plăcea ca toți neisprăviții să poftească la mult fotografiata lui soție.

Sau se referea la ceva mult mai neplăcut?

— Jake, ascultă-mă...

Vocea îi tremurase din cauza dorinței de a-l face să înțeleagă.

— Slujba asta este...

— Las-o baltă! replicase el, trântind banii peste nota de plată. Dacă vrei să lucrezi, dă-i înainte! Nici nu m-aș gândi să ți-o interzic. Dacă a fi soția mea nu înseamnă „a realiza ceva în viață", cine sunt eu să te contrazic?

Pe moment, păruse indiferent, dar în noaptea aceea dormise într-o altă cameră, invocând oboseala drept scuză. În lunile următoare, lipsise tot mai mult de acasă, iar când revenea evita să aducă în discuție slujba ei. Ca urmare, Bella se închisese în sine și lipsa de comunicare dintre ei se accentuase tot mai mult.

Bella coborî scările îmbrăcată, în disperare de cauză, cu pantaloni negri de mătase și o bluză neagră, mulată, peste care își pusese o jachetă albă, de pânză, ajustată pe corp. Acum era din nou stăpână pe sine. Când intră în bucătărie, aroma cafelei proaspete îi gâdilă nările. Bella o ignoră tot așa precum se străduise să ignore efectele traumatizante ale ultimei ore.

Ceva mai devreme, când se îmbrăcase, își folosise toată priceperea ca să asorteze hainele pe care i le lăsase la dispoziție Evie. În plus, se văzuse obligată să-și ascundă paloarea feței și liniile ivite în jurul ochilor, din cauza stării de tensiune în care trăia. Avea nevoie de încredere și de stăpânire de sine, pentru a ieși din acest coșmar cu sentimentul intact al demnității personale. Îl auzi mișcându-se prin camera de zi. Inspirând adânc, se strădui să afișeze o mină netulburată când o porni într-acolo.

De îndată, privirile i se opriră asupra lui, absorbindu-i prezența, de parcă voința ei n-avea nici un cuvânt de spus. Îmbrăcat în jeanși negri și un pulover negru de cașmir, mulat pe corp, ar fi trebuit să pară amenințător, să intimideze. Dar nu era așa; dimpotrivă, arăta nespus de atrăgător.

Bărbatul îi întoarse privirea insistentă cu o căutătură îngândurată ce-i trăda admirația. Ochii lui negri îi cercetau alene ținuta mândră a trupului, înlăturându-i, parcă, veșmintele elegante și complet nepotrivite cu anotimpul și dezgolindu-i în gând carnea fierbinte și înfiorată de sub ele. Pe neașteptate, aerul din micuța și confortabila încăpere se încinse, străbătut de curenții învolburați ai tensiunii sexuale dintre ei. Momentul magic fu însă spulberat de vocea lui ironică, însoțită de o înălțare batjocoritoare a sprâncenelor.

— Văd că ți-ai adus și toaletele elegante. O alegere tocmai potrivită pentru o vacanță de iarnă în pustietatea munților.

Ironia lui o îngheță.

— Evie mi le-a înlocuit pe furiș.

N-avea s-o creadă. N-ar fi crezut-o nici dacă i-ar fi spus că trandafirii au spini. Iar grimasa gurii lui o înștiință că presupunerea ei fusese corectă.

— Îți pierzi iscusința, Bella, o ironiză el cu cruzime. Mințeai mai bine pe vremuri. Timp de trei ani m-ai făcut să cred că erai o soție credincioasă.

Categoric, sosise momentul să pună lucrurile la punct, să-i spună că vina era a lui și că nu l-ar fi părăsit dacă i-ar fi oferit lucrurile după care tânjea. Venise clipa să-i explice totul cu exactitate.

— Trebuie să lămurim povestea asta, îi spuse Bella.

Ochii ei mari și limpezi, încadrați de gene negre, îi adresară la rândul lor o rugăminte mută și stăruitoare.

Bărbatul clătină din cap, încruntându-se brusc.

— N-avem ce discuta, cu excepția modalității de a ne petrece zilele următoare. A sosit Crăciunul, dacă n-ai uitat cumva.

Pe urmă, se aplecă să ațâțe focul, iar Bella încercă să înghită nodul ce i se pusese în gât. Desigur că nu uitase de Crăciun. Nu trebuia să-i aducă nimeni aminte.

Pentru ea, reprezenta un moment deosebit al anului, având o semnificație cu totul specială. Atunci trăiseră idila lor fulgerătoare, încununată de nunta ținută în ajunul Crăciunului. Urmaseră primele zile ale mirificei lor luni de miere, petrecute într-un han liniștit, ascuns undeva, în Cotswolds, han ce data din secolul al XVI-lea. Își amintea atmosfera sărbătorească, focurile zdravene, hrănite cu bușteni, ilicele cu bobițe roșii, chiar și câțiva fulgi de zăpadă. Apoi, colindătorii, vocile copilărești cu tonuri cristaline ce răsunau în aerul geros, zilele și nopțile nesfârșite, pline de iubire și râsete. Și discuțiile lor. Of, cât de mult vorbise, destăinuindu-i speranțele pe care nu le mai împărtășise nimănui. Speranțe ce nu fuseseră niciodată împlinite.

— Da, îmi amintesc, îi răspunse ea fără intonație. Am să aduc niște cafea.

Simplul fapt de a vorbi devenise un efort. Dezamăgirea îi provocase o nouă suferință. Sperase atât de mult și așteptase... da, așteptase prostește...

— O prepar eu. Stai aici și încălzește-te!

Jake ieși din încăpere, înainte ca ea să poată protesta. Propriu-zis, nici n-avea destulă energie. Se apropie încet de foc, întinzându-și mâinile spre căldură.

Începuse să se instaleze reacția la escapada nesăbuită de dimineață. De asta fusese atât de zăpăcită, încât își imaginase că ei doi și-ar putea rezolva neînțelegerile, că lui încă îi mai păsa de ea.

Nu-și dădu seama că se clătina pe picioare decât când Jake aruncă tava adusă pe o măsuță, o prinse de umeri și o așeză în scaunul de lângă șemineu. Apoi, se întinse după tavă și i-o puse pe genunchi.

— Mănâncă. Bea. N-am chef să te ia cu leșin. Nu uita că n-am posibilitatea să chem un medic.

De-abia reușind să-și concentreze privirile, Bella observă o cană cu cafea aburindă și o farfurie cu pâine prăjită, unsă cu unt din belșug. Ordinul lui nepăsător avea sens. Nu fusese el, oare, mereu pragmatic, gata oricând să găsească motive pentru a nu-i oferi ce-i lipsea ei cel mai mult?

Bău cafeaua, se sili să înghită niște pâine prăjită și reuși să articuleze în șoaptă:

— Mulțumesc. Mi-a prins bine.

Replica lui Jake nu se lăsă așteptată.

— Ai dreptate. În sfârșit, ai prins puțină culoare, fără să recurgi la borcănașele tale.

Obrajii ei, netezi ca niște petale de trandafiri, căpătaseră o tentă trandafirie sub suprafața translucidă, iar buzele pierduseră nuanța aceea vineție care, mai devreme, formase un cerc în jurul gurii rujate. Jake se postă în fața șemineului, într-o atitudine involuntar dominatoare și încercă să se relaxeze. Erau nevoiți să rămână aici și nu voia sub nici un motiv să-și petreacă ziua de Crăciun într-o atmosferă explozivă, marcată de resentimente.

— Am o propunere, zise el în cele din urmă. Suntem prinși aici, fie că ne place sau nu. După părerea mea, n-are nici un rost să ne petrecem Crăciunul aruncându-ne priviri fioroase din colțuri opuse ale camerei.

Luminozitatea clară a ochilor ei îi pătrunse în suflet. Părea că se agăța de fiecare cuvânt al lui, ca un copil ce vrea să audă amănuntele unei petreceri mult așteptate. În ciuda aspectului elegant și sofisticat, ochii aceia expresivi îi dădeau un aer inocent și încrezător. Cu toate acestea, era departe de a fi inocentă, își aminti el cu o brutalitate pe care o considera extrem de necesară.

— Deci, ce-ar fi să uităm trecutul pentru câteva zile și să ne comportăm ca doi oameni cu scaun la cap?

Își dădu seama că se exprimase cu mai multă asprime decât intenționase și regretă instantaneu, văzând-o că-și lasă capul în jos. Ochii ei nu-l mai priveau cu atenție, ci se fixaseră asupra mâinilor cu degete lungi, ce-i zăceau încleștate în poală.

— Pare rezonabil, răspunse Bella, făcând tot posibilul să se comporte rațional, după cum sugerase Jake. N-am să mă uit urât, dacă nici tu n-o vei face. Și, ca să ne fie mai ușor, ce-ar fi să împodobim bradul? În caz că n-ai observat, există așa ceva în bucătărie.

— Mi-ar fi fost imposibil să nu-l observ, având în vedere că era să-mi scot ochii de vreo două ori cu blestematele alea de ramuri. O să-l aduc aici, iar tu ai să decizi unde să-l punem.

În cele din urmă, conveniră amândoi că locul cel mai potrivit era alcovul de lângă șemineu.

— Acolo va fi la adăpost de scântei, declară Jake. Îl împodobești tu sau vrei să mă ocup eu?

— De ce nu l-am împodobi împreună?

Bella își regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Erau prea insistente. Camaraderia dispăruse din relațiile lor cu foarte mult timp în urmă și nu exista nici o șansă s-o poată aduce înapoi. El nu dorea acest lucru și, prin urmare, problema ieșea din discuție. Voința lui Jake era lege.

— Unul dintre noi trebuie să pregătească prânzul, spuse el, ignorându-i voit greșeala. Eu n-am mâncat nimic, iar tu ai luat câteva înghițituri de pâine prăjită. Am să dau iama prin bucătărie până împodobești tu bradul.

Asta nu era lașitate, își spuse el cu îndârjire, smucind ușa frigiderului și aruncând o privire fioroasă alimentelor înghesuite. Trebuia să păstreze o atitudine detașată și politicoasă, fie și numai aparent.

Luă o bucată de friptură rece de pe un raft și începu să o taie felii pentru sandvișuri. N-avea nici un motiv de teamă, își spuse el. Absolut nici unul. Era protejat de trecutele ei infidelități, nu-i așa? Ca să nu mai pună la socoteală ultima realizare a minții ei diabolice, farsa căreia îi căzuse victimă.

Jake aruncă o privire grămezii de carne pe care o tăiase cu înverșunare. Feliile erau vizibil inegale, părând ciopârțite cu toporul. Se întrebă de ce era, oare, nevoit să-și reamintească motivele pentru care era absolut necesar s-o țină la distanță. După cele ce-i făcuse ea, crezuse că inima lui își crease o cochilie protectoare impenetrabilă și că aceste motive îi fuseseră gravate în minte pentru totdeauna.

N-ar mai fi trebuit să și le amintească mereu.

N-ar mai fi trebuit să-i fie atât de greu s-o facă!

7

LA ÎNCEPUT, BELLA SE SIMȚI STÂNJENITĂ și enervată, fiindcă îi oferise ocazia s-o refuze. Trebuiau să se prefacă a fi simple cunoștințe ce se resemnaseră cu ideea de a fi nevoite să stea un timp împreună. Așa voia Jake. Perfect, își spuse ea cu hotărâre. Avea să-i demonstreze că se putea preface la fel de bine ca el. Poate chiar și mai bine.

Dar, în curând, fu vrăjită de globurile strălucitoare aurii, argintii și stacojii, și de șiragurile de mărgele roșii care se legănau între crengile înmiresmate ale bradului. O făceau să uite pentru câteva minute situația odioasă și chinuitoare în care se afla.

Când Jake se întoarse din bucătărie ducând o tavă încărcată, tocmai se retrăsese câțiva pași și, cu capul înclinat într-o parte, încerca să vadă dacă rezultatul strădaniilor ei era chiar atât de bun pe cât i se părea.

— Cum ți se pare? E bine?

După prima privire aruncată peste umăr, nu se mai întoarse spre el. Stăpânită fiind de emoții aproape copilărești, luă tăcerea lui îndelungată drept un răstimp necesar studierii eforturilor ei artistice. Probabil că nu era mulțumit, altfel de ce i-ar fi luat atâta timp ca să-și formuleze părerea?

— Am pus prea multe ornamente? Ți se pare prea încărcat? N-am mai împodobit niciodată un brad până acum.

Jake puse tava pe masă, schimonosindu-și gura într-o grimasă plină de cinism. Vreme de câteva clipe, îl vrăjise din nou. Cum stătea acolo, ținând în mâini o stea aurie, cu chipul încântător radiind de plăcere, nu mai avea deloc aerul sofisticat al unui top-model, imagine pe care i-o asociase întotdeauna. Îl mai păcălise și vocea ei abia șoptită și încărcată de emoție.

Începu să aranjeze farfuriile cu zgomot.

— N-ai mai împodobit nici un brad?! Pune și steaua aceea din mână și vino să mâncăm!

Așadar, nu-i era permisă nici bucuria trecătoare de a face un lucru cu adevărat plăcut, pentru prima oară în viața ei. Și de ce trebuia Jake să creadă că spunea o minciună ori de câte ori deschidea gura?

Se răsuci pe călcâie. Sosise timpul să-l facă să înțeleagă clar câteva lucruri. Cum ar fi, de exemplu, faptul că nu obișnuia să mintă.

Aruncând steaua pe masă, îi spuse răspicat:

— Se întâmplă ca ăsta să fie adevărul. Dacă nu-l poți crede, ghinionul tău.

Bărbatul îi aruncă o privire pătrunzătoare, continuând să descarce tava. Poate că împingea neîncrederea prea departe, neîncrederea ce-i fusese gravată în suflet de sinuciderea tatălui lui, părintele pe care-l iubise și-l respectase cel mai mult. Pierderea siguranței financiare și uriașele datorii lăsate în urma lui de acesta nu reprezentaseră nimic în comparație cu acea ultimă trădare.

La început, crezuse că-și recăpătase încrederea alături de Bella, însă infidelitatea ei transformase jurămintele căsătoriei în minciuni. Infidelitatea era modalitatea sigură de a ucide încrederea.

Îi trase scaunul Bellei, după care se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Atunci, povestește-mi! Părinții tăi nu te lăsau să ajuți la împodobirea bradului când erai mică?

Bella se așeză, înălțând ușor din umeri.

— N-are importanță.

— Poate că nu, replică Jake, împingând un platou cu sandvișuri către ea. Dar va face să ne treacă timpul mai ușor. Și, dacă stau să mă gândesc, mi-ai povestit foarte puține lucruri despre trecutul tău.

Să treacă timpul? Acesta se întindea la nesfârșit în fața ei, arid, apăsător și chinuitor. Bella clipi rapid de câteva ori, hotărâtă să nu plângă. Luă un sandviș de proporții uriașe și refuză garnitura de salată preparată de el, ce nu arăta prea îmbietoare.

— Am crezut că trebuie să ignorăm trecutul, măcar pentru a ne menține în limitele spiritului de bună înțelegere al Crăciunului, îi aruncă ea în față condiția impusă cu insolență mai înainte.

Mica rebeliune îi mai atenuă întrucâtva suferința. Privi cu calm obiectul de pe farfuria ei, întrebându-se dacă va fi în stare să deschidă gura suficient de mult pentru a lua o îmbucătură.

— Trecutul îndepărtat nu contează.

Jake se trezi că-i admira noua înclinare spre nesupunere. Și, urmărind-o, se văzu nevoit să-și reprime un zâmbet prostesc.

Pe moment, Bella se străduia, fără prea mare succes, să-și ascundă dezamăgirea. Probabil că nu se prea omorâse cu firea, când pregătise sandvișurile uriașe și garnitura neapetisantă. Se vede treaba că nu se concentrase asupra celor ce făcea.

— Foarte bine, capitulă ea, întinzându-se după un cuțit ca să-și taie sandvișul în bucăți mai mici. Presupun că spiritul sărbătoresc nu ne-ar ajuta cu nimic dacă am sta tot timpul tăcuți și posomorâți. Sunt de acord cu tine și voi încerca să evit subiectele asupra cărora ne-am putea contrazice. Dar, te avertizez, n-am de gând să-mi măsor cuvintele de zece ori înainte de a le rosti.

De data asta, Jake nu-și mai putu opri zâmbetul, însă și-l ascunse în spatele paharului cu vin. Un vin roșu dintr-o recoltă de excepție, observase el în bucătărie în timp ce învârtea tirbușonul cu un rictus feroce în colțul gurii. Ca să asigure succesul înscenării, Bella nu se dăduse în lături de la nici o cheltuială.

Brusc, se opri asupra ultimului său gând și îl examină cu atenție. Era, oare, nedrept cu ea? Să fi dat Bella de vreun necaz? Regizase întâlnirea asta fiindcă avea nevoie de ajutorul lui? Nu strica să mai chibzuiască asupra acestei posibilități. Poate că Bella i-ar spune adevărul dacă s-ar destinde îndeajuns.

— Deci? o îmboldi el cu blândețe, urmărindu-i mâinile elegante și fine care tăiau pâinea cu coajă groasă și felia inegală de friptură.

Se întrebă de ce nu le refuzase cu dispreț, grăbindu-se să prepare un medalion din filee de vită, așezat pe o garnitură de ierburi neidentificabile. Era limpede că își dădea toată silința să-i facă pe plac.

— Păi, tata era de părere că sărbătoarea Crăciunului înseamnă risipă de bani. Mama, însă, se străduia ca Evie și cu mine să avem câte un cadou pentru dimineața de Crăciun. Desigur, nu prea aveam bani, dar el nu făcea nici un efort și nu ne lăsa nici pe noi să încercăm.

Bella mestecă gânditoare o bucată de sandviș; carnea era minunat de fragedă și fusese condimentată cu o cantitate numai potrivită de muștar. Sandvișurile lui nu erau chiar atât de necomestibile pe cât păreau.

— Îmi place să cred că nu era zgârcit de felul lui și că se comporta astfel fiindcă îl supăra gândul de a nu fi în stare să ofere familiei sale tot ce-și dorea aceasta.

Părea foarte convinsă, reflectă Jake, observând-o cu atenție. Nu știa de ce nu se putea hotărî să-i spună ce gândea: că un tată ce nu se străduia să facă din Crăciun o sărbătoare deosebită pentru copiii săi nu merita să-i aibă. Mai bine să o lase să-și păstreze iluziile, dacă-i erau de folos.

— În cea mai mare parte a timpului, tata nu avea de lucru și ne tot mutam dintr-un loc într-altul, continuă ea plimbându-și încet degetele pe piciorul paharului de vin. Mereu avea impresia că lucrurile urmau să meargă mai bine în următorul oraș sau district. Din păcate, nu era așa, mergeau tot mai rău. Locuiam în apartamente din ce în ce mai mici, amplasate în cartiere din ce în ce mai sărăcăcioase. Iar mutările însemnau că mama trebuia să-și găsească tot mereu alte slujbe, ca s-o putem scoate la capăt. Uneori, nu reușea. Atunci, lucrurile stăteau prost cu adevărat.

Mama ei nu se plânsese niciodată. Bella se întrebă dacă nu-i moștenise cumva resemnarea, având în vedere că-l lăsase pe Jake să dicteze pe tot parcursul mariajului lor.

Fără să-și dea seama, clătină din cap. Nu era cel mai nimerit moment pentru psihanaliză.

Atunci, îl auzi pe Jake vorbind cu o voce surprinzător de blândă.

— Mi-amintesc că mi-ai povestit despre faptul că s-au despărțit, iar mama ta s-a stabilit în Noua Zeelandă cu sora ei.

— Da, însă mama a plecat să stea cu mătușa May mult mai târziu. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să ne părăsească, pe mine și pe Evie, înainte de a ne vedea pe picioarele noastre. Tata a fost cel care ne-a părăsit când eu aveam paisprezece ani. De-abia atunci ne-am stabilit undeva și, vreme de aproximativ doi ani, am avut toate trei prima noastră locuință ca lumea. Un apartament cu două dormitoare, aflat deasupra unui magazin cu legume și fructe de pe o străduță din Newcastle. Destul de modest, dar era căminul nostru.

Acum răsucea paharul și Jake se aștepta să-l vadă revărsându-și conținutul în orice moment. În ea se adunase multă tensiune ce aștepta să fie eliberată.

— Cam pe vremea aceea, mi-am dat seama ce voiam eu de la viață.

Bella nu se uita la el și expresia chipului ei îi spuse că se afla într-o altă lume. Însă, cel puțin, încerca să-i împărtășească gândurile. Ce curios că nu discutaseră niciodată cu adevărat! Nici unul dintre ei nu scormonise destul de adânc, ca să vadă ce anume motiva existența celuilalt.

La început, fuseseră prea ocupați făcând dragoste și descoperindu-se din punct de vedere fizic. Apoi, după luna de miere, el fusese foarte ocupat. Punct.

Nefiind prea sigur că vrea să afle, dar simțindu-se împins să o facă, Jake se interesă:

— Și ce anume voiai?

Să vină Crăciunul în fiecare zi a anului? Să aibă toate lucrurile de care fusese privată în copilărie? Toalete purtând semnătura unor creatori de modă celebri, bijuterii, automobile rapide și vacanțe petrecute în huzur și trândăvie în locuri exotice?

Dumnezeu era martor că Bella câștigase destui bani ca să-și satisfacă orice plăcere, iar apartamentul lor din Docklands fusese destul de spațios și luxos ca să șteargă amintirea locuințelor sărăcăcioase din cartiere mizere.

Și, totuși, nu fusese destul.

Dragostea lui nu fusese suficientă. În ciuda tuturor avantajelor financiare, cum era faptul de a nu fi nevoită să muncească pentru traiul extrem de confortabil pe care-l ducea, statutul de soție a lui o plictisise.

Atât de mult, încât căutase plăceri interzise în compania fostului ei amant.

Privindu-l pe sub genele dese și întoarse, Bella observă furia ce-i întunecase fața și se hotărî. Conștientă că era gata să rupă piciorul paharului, își impuse să se destindă, își descleștă degetele și duse paharul la gură.

Fuseseră de acord să nu dezgroape fantomele trecutului, însă avea de gând să-i spună ceva ce urma, cu siguranță, să dea o lovitură egoului său nemăsurat. Lui n-avea să-i dăuneze faptul de a afla că unul dintre lucrurile pe care și le dorise fusese cel pe care el refuzase cu încăpățânare să i-l ofere. Iar ea nu mai avea ce pierde, fiindcă deja pierduse tot ce avusese importanță cândva.

— Ți-am mai spus, însă presupun că n-ai ascultat. Nu ascultai niciodată ce-ți spuneam, dacă nu era ceea ce voiai să auzi. În cele din urmă, am renunțat.

Îl privi drept în ochi și se simți, pe moment, răzbunată, văzându-l cum se încruntă când lovitura își atinse ținta. Apoi, înălță ușor din umerii fragili ce se mișcară cu eleganță sub jacheta minunat croită.

— Voiam un cămin adevărat și o familie cu care să-l împart, rosti ea cu o nuanță de sfidare și detașare în voce. Nu voiam ceva impresionant: doar o casă plăcută cu grădină, înconjurată de pajiști și păduri, unde să poată zburda copiii. Și un soț care să fie prezent, cu care să împartă suișurile și coborâșurile vieții de familie; un soț de care să se simtă tot mai apropiată cu trecerea anilor și nu tot mai înstrăinată, până ce nu-i mai lega nimic.

Se încruntă fără să-și dea seama și continuă pe un ton caustic:

— Fără străduțe dosnice și mohorâte, pline de gunoaie și inscripții pe ziduri, un loc pe unde să poți merge în siguranță și unde să poți respira aer curat. Un vis destul de modest, dar foarte important pentru mine.

Spusese destul, poate prea mult. Faptul că el tăcea fu un șoc pentru ea, însă, în mod curios, se simțea eliberată de o povară purtată prea multă vreme. Jake refuzase deseori să ia în considerație aluziile ei de a se muta în afara orașului, însă ea nu fusese atât de egoistă, încât să considere acest lucru un motiv de a renunța la căsnicia lor.

Dar nu se va gândi la toate astea acum; nu-și putea permite. Analizarea a ceea ce mersese prost în căsnicia lor n-avea s-o ajute să reziste zilele următoare în condițiile impuse de el.

Se ridică de pe scaun și începu să strângă masa, spunându-i cu o politețe exagerată:

— Fac eu ordine. Vrei, te rog, să pui steaua în vârful bradului? Eu nu ajung până acolo.

O dată ce închise ușa bucătăriei în urma ei, Bella scoase un oftat lung și tremurat. Ar fi vrut s-o omoare pe Evie fiindcă o pusese în situația asta! Și, tot așa, și pe Kitty, pentru rolul jucat de ea! Singurul lucru care o consola cât de cât era că închirierea cabanei și aprovizionarea cu lucruri costisitoare le ușurase pe amândouă de o groază de bani!

Totuși, trebuia să admită că nu fuseseră rău intenționate, deși era clar că trăiau pe o altă lume, dacă aveau impresia că acest contact forțat și prelungit avea să dea rezultatele dorite.

Ochii prinseră a-i înota în lacrimi. Clipi, îndepărtându-le, și suspină cu îndârjire. Duse tava la chiuvetă și spălă farfuriile, apoi strânse hainele pe care le purtaseră mai devreme, în timpul viscolului, și le puse în mașina de spălat și uscat. Orice, numai să aibă o ocupație și să nu fie nevoită să-i stea în cale bărbatului pe care-l iubise și-l pierduse.

Din camera de zi, Jake auzi clinchetul farfuriilor de porțelan. În contrast cu starea conflictuală a emoțiilor ei, intenția Bellei de a spăla vasele era izbitor de prozaică. Ceea ce îi spusese fusese atât de neașteptat, încât îl lăsase fără grai.

Firește că o ascultase când îi povestise cum își imagina ea viitorul. Vorbe de femeie îndrăgostită, gândise el atunci, simple subiecte de conversație pentru ore târzii, când părul ei stătuse răsfirat pe pernă, asemenea unui șal negru de mătase.

Își amintea cu precizie momentele în care stătuseră îmbrățișați în cuibul secret al iubirii lor: un pat cu baldachin, din hanul acela din Cotswolds, unde își petrecuseră luna de miere și primul Crăciun împreună. Cu ochi visători și romantici, îi vorbise în șoaptă, cu glasul ei dulce, despre căsuțe la țară, trandafiri în fața intrării și copii, copiii lor.

Imagini fanteziste create anume pentru el.

Apoi degetele lui începeau să o mângâie, dorința renăștea și gura lui o acoperea pe a ei, reducând-o la tăcere...

Lui Jake îi scăpă un geamăt profund. Of, Doamne, dacă și-ar putea șterge toate amintirile! Scrâșni din dinți și reveni la vorbele ei, amintindu-și sfidarea și încordarea ce se simțiseră în felul în care le rostise.

Era adevărat. În primii doi ani ai căsătoriei lor, Bella menționase deseori ideea de a se muta la țară și de a-și întemeia o familie. Însă nu făcuse prea mare caz și acceptase în tăcere decizia lui de a rămâne acolo unde se aflau.

Presupusese că ea își dorea o locuință la țară, luxoasă și cu tot confortul, iar el avea motive serioase pentru care nu dorea să schimbe nimic în acea perioadă. Îi explicase că mutatul la țară pentru totdeauna și mărirea familiei ieșeau din discuție. Oricum, măcar în perioada aceea. Nu știuse cât de mult și din ce motiv își dorea ea ceea ce denumise „un cămin adevărat".

De ce nu-i spusese oare? Privind din perspectiva copilăriei ei pline de privațiuni, alt fapt trecut sub tăcere, ar fi înțeles. Și, înțelegând, ar fi căutat să întreprindă ceva în direcția aceea.

O iubise mai mult decât iubea viața și ar fi făcut orice ca să o vadă fericită.

Oare mai erau și alte lucruri pe care nu le știa despre ea? Lucruri pe care i le ascunsese? Mușchii maxilarului i se încordară brusc. La naiba, fusese soțul ei și avusese dreptul să știe!

Și, totuși, nu-i explicase cu claritate motivele refuzului său, nu-i așa? Oricum, nu și pe cele ascunse. Gândul îi trecu prin minte cu o surprinzătoare claritate. Fusese, oare, prea egoist, prea concentrat asupra propriilor nevoi și prea pornit să facă totul după voia lui, ca să-i împărtășească și ei cele mai intime gânduri?

Reflecțiile acestea îl nemulțumiră. Chipul i se întunecă și dezgustul față de propria persoană crescu în el, amenințând să-l înăbușe. O văzuse devenind tot mai retrasă, mai închisă în sine, și nu mișcase un deget, preferând să presupună că nu era ceva important. Își spusese că, la urma urmei, îi oferise toate avantajele materiale pe care le putea dori o femeie, iar momentele lor de pasiune rămăseseră la fel de extatice ca mai înainte.

Dar nu fusese de ajuns. Când fusese plecat, ea se întâlnise cu Maclaine și acceptase să lucreze pentru el. Și devenise, din nou, amanta lui. Toate semnele indicau acest fapt.

O auzi mișcându-se prin bucătărie. Se va duce după ea. Îi va spune că greșise în privința uitării trecutului atâta vreme cât erau prinși aici. Trecutul însuși nu permitea să fie uitat.

Vor sta de vorbă și vor discuta în amănunt, până când vor scoate totul la lumină. Și, poate, pe parcurs, își va da seama dacă era răspunzător de a o fi aruncat iar în brațele lui Maclaine.

Tocmai se îndrepta spre ușă, când auzi zgomotul făcut de

un tractor. Se răsuci ute pe călcâie și se apropie de geam. Vehiculul traversase c ja coama dealului, iar plugul de zăpadă curăța încet, dar sigu drumul spre cabană.

I se ivise scăparea. e putea întoarce la civilizație, unde avea să aranjeze un mijlo de transport pentru Bella. Apoi, își va putea continua viața, ăsând-o să facă ce voia cu a ei. O vor lua din nou pe căi separa e. Scăparea lui. Dacă asta dorea.

Înhăță cojocul dir cuierul prins pe ușa bucătăriei și ieși în gerul după-amiezii d iarnă.

8

BELLA ÎŞI AMINTI CĂ VĂZUSE nişte calorifere electrice la etaj şi se duse să le pună în funcţiune. Cel puţin, aerul din dormitoare nu avea să mai fie atât de rece la noapte.

La noapte. Inima îi fu invadată de un amestec de dor şi cruntă disperare. Încă o noapte nesfârşită şi agitată, ştiind că Jake se afla în camera alăturată, la numai câţiva paşi şi, totuşi, atât de departe de ea, încât putea prea bine să se găsească pe faţa nevăzută a Lunii.

Existaseră momente când crezuse că lui încă îi mai păsa de ea, dar acelea fuseseră doar iluzii amăgitoare. Le puse pe seama hotărârii lui de a traversa următoarele zile cu cât mai puţine altercaţii posibile. Probabil că nu-şi mai dorea o reeditare a încercării de evadare de azi-dimineaţă şi nici crize de nervi sau perioade de proastă dispoziţie.

Oţelindu-şi sufletul, coborî scara să i se alăture din nou, invidiindu-i profund abilitatea de a-şi reduce pierderile, de a considera cei trei ani ai căsniciei lor drept o greşeală nefericită şi de a-şi continua viaţa. Îşi dori să fie şi ea la fel de indiferentă, astfel încât să-l poată imita.

Ajungând pe la jumătatea scărilor, auzi zgomotul unui tractor ce înainta cu greu. La început înlemni, incapabilă să-şi creadă urechilor, apoi urcă în fugă treptele până la ferestruica din capătul scării şi privi afară.

Jake înota prin zăpadă către vehicul, îmbrăcându-şi cojocul din mers. Tractorul curăţase cea mai mare parte a drumului.

Amorţită şi cu mâinile încleştate pe pervazul ferestrei, Bella îl văzu pe Jake ajungând lângă el.

Îşi putea imagina conversaţia dintre el şi şofer. Îi cerea să-l scoată de acolo, explicându-i că maşina lui nu mai funcţiona. Când Jake băgă mâna în buzunarul interior al hainei, Bella se depărtă de fereastră şi porni să coboare scara, cu picioarele grele ca plumbul.

Ar fi vrut să urle de durere, să plângă până i-ar fi secat lacrimile. Dar nu va ceda acestor tentaţii aproape irezistibile. Nu se va da în spectacol.

— A sosit cavaleria! exclamă Jake cinci minute mai târziu, când reveni în casă, aducând cu el un val îngheţat.

— Am observat. Nu se putea să fim chiar atât de izolaţi...

Plugul de zăpadă îşi reluase activitatea. Zgomotul devenea tot mai puternic, pe măsură ce se apropia de cabană.

— De unde naiba o fi ştiut că suntem înzăpeziţi aici?

Se simţea prea vlăguită sufleteşte ca să-i mai pese, însă cele câteva cuvinte reprezentau un mod de a-şi ascunde cumplita suferinţă resimţită la gândul apropiatei despărţiri.

Dar poate că sfârşitul acestei întemniţări forţate era o binecuvântare, reflectă ea posomorâtă, încercând să se convingă singură.

Prezenţa lui nu făcea decât să-i trezească dorinţa chinuitoare, aruncând-o într-o agonie fizică şi psihică. Iar agonia era sporită de intoleranţa manifestată de Jake faţă de ea.

Singura întrebare importantă era dacă Jake avea să plece singur sau o va lua cu el. Părea foarte încântat şi nu dădea nici un semn că ar vrea să-şi scoată cojocul.

Asta nu putea să însemne decât că era pregătit să plece în orice moment. Se gândi la hainele aflate încă la uscător, la faptul că va trebui să împacheteze, la focul vesel din şemineu ce trebuia stins înainte de plecare şi îşi dădu seama că Jake nu va aştepta atât. Mai mult ca sigur că nici şoferul de pe tractor. Jake avea s-o lase acolo şi afişa o bucurie de-a dreptul insultătoare, contemplând această perspectivă. Dumnealui zâmbea!

— Proprietarii cabanei au luat legătura cu el, rosti Jake. Are o fermă în apropiere şi consiliul local îl angajează să curețe o parte a drumurilor. Proprietarii nu doreau ca persoanele care au închiriat cabana de sărbători să se simtă abandonate şi izolate.

Îl urmări apropiindu-se de foc şi încălzindu-şi mâinile. Deşi stătea cu spatele la ea, Bella simți că era tot mai încântat de întorsătura lucrurilor. De-abia aștepta să se spele pe mâini de toată povestea.

Ajungând în apropierea cabanei, tractorul făcu o întoarcere greoaie în trei timpi și opri. Jake se răsuci brusc și porni spre ușă plecând, din câte se vedea, chiar fără să-și ia rămas bun. Bella îl opri, rostind cu răceală:

— Înțeleg că pleci cu șoferul. Vrei să-l rogi să aștepte până sunt și eu gata?

Pur și simplu nu suporta gândul de a rămâne singură, în timp ce amintirile noi și chinuitoare ale ultimei zile aveau să se adauge celorlalte. Era un bagaj prea greu de cărat de-a lungul anilor lungi și pustii ce-o așteptau.

Jake se întoarse și miji ochii, cercetându-i chipul cu atenție. Dacă pe el îl surprinsese sosirea tractorului, pe ea o șocase de-a binelea. Îi stricase toate planurile urzite cu grijă și, în ochii ei frumoși, se putea citi cu ușurință o cruntă dezamăgire.

Ei bine, avea să-i facă pe plac. La început, nu înțelesese de ce luase hotărârea asta, însă acum știa. Aveau să discute amănunțit absolut totul și, pentru asta, aveau nevoie de timp și izolare.

Simțea nevoia de a-i cunoaște toate secretele, în cazul în care mai existau și altele nedivulgate încă, și de a afla *de ce* și *cum* eșuase căsnicia lor. Fiindcă atunci, și numai atunci, avea să fie în stare să lase totul în urmă și să-și continue viața, eliberat de amintiri și regrete.

Știind că tocmai perspectiva eliberării de sub vraja ei îi declanșase descărcarea de adrenalină, nu făcu nici o încercare de a-și ascunde umbra de râs din voce și zise:

— Vreo două zile de acum încolo, nu plecăm nicăieri. Pune ibricul la fiert! Avem un musafir.

Șoferul de pe tractor era un individ slab și scund, ascuns sub o canadiană impermeabilă și o căciulă roșie, tricotată. Se numea Evan Evans și insistă să-și scoată cizmele la intrare.

Și șosetele lui împletite erau roșii, observă Bella încercând să prepare cacaua, în vreme ce inima ei deborda de o fericire pe care se străduia în van s-o reprime.

Jake ar fi putut să plece. Să-l fi oprit, totuși, propria dorință de a rămâne?

Dar nu era cazul să se entuziasmeze ca o adolescentă naivă, se mustră ea, învârtindu-se prin bucătărie. Murmurul

vocilor masculine ce se auzeau din încăperea alăturată se constituia într-un fundal pentru gândurile ei. Probabil că voia să lămurească situația, să discute despre divorț și să pună totul în ordine.

Gândul o vlăgui atât fizic, cât și psihic. Cu toate acestea, speranța se încăpățâna să zăbovească în străfundurile minții ei, asemenea unei flăcări mici și insistente. Însă n-avea nevoie de speranța care, în cele din urmă, mai mult ca sigur avea să se dovedească a fi deșartă.

Repetându-și că era cazul să-și țină emoțiile în frâu, prepară cacaua fierbinte pentru bărbați și găsi o cutie de biscuiți. O deschise și o puse alături de cănile umplute, chemându-i, apoi, în bucătărie.

— E grozav, nu-i așa? zise șoferul, ridicând cana și cuprinzând-o în mâinile protejate de mănuși cu un deget. Tocmai ce-mi trebuia!

Refuză să se așeze și începu să sufle în cană, ca să răcească lichidul fierbinte.

— Deci, o să telefonez la atelierul de reparații auto, le dau toate amănuntele și îi rog să aducă piesele lipsă peste două zile. V-ați hotărât să petreceți Crăciunul aici, fie că ninge, fie că nu, așa-i? E un loc destul de plăcut.

Bărbatul goli cana și își roti privirile prin cameră, oprindu-le asupra Bellei, la care se uită cu admirație vădită.

— Nu vă învinovățesc, adăugă el. În locul dumneavoastră, aș fi făcut la fel, dar nu-mi pot închipui cine v-o fi stricat mașina.

— Nu vă faceți griji din cauza asta, rosti Jake liniștit. Vă suntem recunoscători pentru ajutor.

— Soția mea s-o întreba unde am dispărut. La noi s-a adunat toată familia, ca de obicei. Am cinci nepoți cu totul. Niște mici împielițați! Ia gândiți-vă! spuse el și ochii căprui îi scânteiară sub căciula stacojie. Crăciunul n-ar mai fi același fără zarva lor. Și, accentuă el cu un zâmbet larg, tot pe mine a căzut sarcina să-l fac pe Moș Crăciun. În fiecare an îmi spun că e ultima oară când îmi pun costumul ăla pe mine, dar se pare că nu mă învăț minte!

Bella îl urmări plecând, condus de Jake, și îl invidie. Închise ochii, invidiind toate familiile care se pregăteau bucuroase de sărbători. Și când Jake se întoarse în cameră, o găsi înlăcrimată.

— De ce n-ai plecat cu el? îl întrebă Bella cu o voce strangulată.

— Pentru că am ajuns, în cele din urmă, la concluzia că trebuie să stăm de vorbă. Am petrecut un an întreg evitându-ne unul pe celălalt şi n-are nici un sens. Trebuie să găsim o modalitate de a lăsa trecutul în urmă. Amândoi avem nevoie de libertate pentru a ne continua viaţa.

— Da, înţeleg.

Bella se întoarse cu spatele, încercând să-şi ascundă durerea. Ghicise motivele care-l determinaseră să rămână, dar acest fapt nu le făcea mai suportabile. Avea să-i propună să divorţeze.

— Dar nu imediat. Avem destul timp... Două zile, spuse el, îmblânzindu-şi glasul.

Existau întrebări neplăcute de pus şi decizii dificil de luat. N-avea să fie uşor pentru nici unul dintre ei. Însă, acum, ea arăta nespus de vulnerabilă, aproape distrusă, iar aceasta nu era Bella pe care o cunoştea.

Profunzimea compasiunii pe care o simţea pentru ea veni ca un şoc. Pentru câteva secunde, uită chiar să respire.

Cuprins de o bruscă stare de agitaţie, îi propuse:

— Ce-ar fi să încercăm să ne relaxăm, luând puţin aer înainte de căderea întunericului?

Bella se întoarse să-l privească cu nişte ochi uriaşi şi întrebători, iar el rămase fermecat de graţia mişcărilor sale.

— Nu mă refeream la o repetare a maratonului de azi-dimineaţă, o asigură Jake, retrăind minutele lungi de nelinişte, când se temuse că n-o va găsi şi se întrebase ce voia ea să dovedească prin escapada aceea riscantă în plin viscol.

Simţind nevoia unui gest cât de mic, împinse cu vârful cizmei un alt buştean peste cărbunii aprinşi, apoi adăugă cu mai multă asprime decât intenţionase:

— E doar o propunere, atât şi nimic mai mult. Nu trebuie neapărat să vii. Însă eu am nevoie de aer.

— În două minute sunt gata.

Bella se duse în bucătărie, cuprinsă de o uşurare ce-i alungă încordarea, făcând-o să i se pară că pluteşte. Oribila discuţie ce urma să conducă la legalizarea despărţirii lor era amânată. Poate că, mai târziu, avea să găsească puterea de a trece cu demnitate peste această încercare.

Scoase hainele din uscător şi se îmbrăcă grăbită.

— Doar zece minute, bine? o întrebă Jake când ajunse lângă el.

— Bine.

Ideea lui fusese grozavă. Aerul rece era de-a dreptul înţepător, însă o făcu să se simtă, imediat, plină de viaţă. Minunat de plină de viaţă, cum nu mai fusese de la despărţirea lor. Soarele portocaliu, oarecum înceţoşat, coborâse spre asfinţit, aruncând umbre lungi şi vineţii pe zăpada scânteietoare.

Bella grăbi pasul, savurând senzaţia sângelui ce-i alerga prin vene, până când Jake o opri, prinzând-o de braţ cu un gest protector.

— Hei! Ia-o mai uşor! Drumul a devenit al naibii de alunecos. Ne putem lipsi de picioare rupte!

Privindu-l cu prudenţă, în vreme ce inima îi bătea cu repeziciune, o porni alături de Jake, aşteptându-se ca el să-i dea drumul o dată ce o determinase să-l asculte. El n-o făcu, ci o strânse şi mai tare, atrăgând-o lângă corpul lui.

Terminaţiile ei nervoase intrară imediat în alertă, iar stomacul i se clătină primejdios. Oare nu ştia ce efect aveau atingerile lui asupra ei? Uitase că ei îi era suficientă apropierea lui pentru a se aprinde ca o torţă? Oare amintirile a tot ce însemnaseră unul pentru celălalt i se şterseseră complet din minte?

Cu ochii fixaţi asupra pojghiţei de gheaţă ce acoperea zăpada de pe drum, se chinui să găsească ceva de spus, ceva care să risipească acuta tensiune ce părea s-o consume de vie. Într-un târziu, rosti:

— Aşadar, nu i-ai spus domnului Evans cine ţi-a stricat maşina.

Jake se opri şi o privi cu ochii lui negri şi strălucitori.

— Şi ce-ai fi vrut să-i spun? se interesă el. Că soţia mea a pus la cale un mic sabotaj?

Se întoarse, pornind spre cabană şi strângând-o cu cruzime de braţ.

Bella îşi înfipse călcâiele în zăpada bătătorită şi se smulse din strânsoarea lui, strigând:

— N-am avut nimic de-a face cu asta, *absolut nimic*!

Cu privirile îngustate şi roşie la faţă de mânie, îşi puse mâinile în şolduri şi continuă pe acelaşi ton:

— Nu ştiu ce mă scoate mai tare din sărite, isprava lui Evie sau faptul că refuzi să crezi că ea e de vină!

Jake ridică o sprânceană şi avu dificultăţi în a-şi ascunde zâmbetul. Bella arăta incredibil de fragilă şi înduioşător de pornită. O pisicuţă scoţându-şi ghearele la un tigru! Atunci, înțelese că nimic nu-i va opri tirada, în afara unui sărut care să o lase fără suflare.

Ceva se cutremură în adâncul ființei lui. Ar fi o greșeală să o sărute. Cea mai gravă pe care o putea face.

— Dacă ar fi aici, aș sugruma-o! strigă ea întărâtată la culme. Cine-i dă dreptul să se amestece? A mai făcut-o și înainte, în stil mare. Atunci lucrurile au ieșit bine, însă de data asta rezultatul e dezastruos!

Își înlătură părul din ochi cu un gest plin de furie și încheie:

— Mă duc în casă. Mi-e frig! Și sunt sătulă până peste cap de tovărășia care mi-a fost impusă cu forța!

Bella porni pe drum cu mersul apăsat. Nu-i era frig, fierbea de mânie. Era înfuriată pe el, pe Evie, pe absolut orice respira. Și îi era greață de infatuarea lui și de faptul că o catalogase drept mincinoasă din născare!

Simți că îi fuge pământul de sub picioare exact în secunda în care auzi strigătul lui de avertizare. Jake se întinse s-o prindă, însă fu prea târziu. Bella căzu într-un morman de zăpadă adunat de plug, violența impactului scoțându-i tot aerul din plămâni, iar corpul robust al lui Jake ateriză peste ea, întrucât alunecase și el încercând s-o ajute.

Părul ei negru stătea răsfirat pe zăpada imaculată, buzele îmbietoare erau ușor întredeschise, iar sânii îl împingeau cu putere, pe măsură ce ea se străduia să-și recapete răsuflarea. Dorința izbucni în el ca un vulcan, dorința aceea care nu se stinsese cu toate eforturile lui de a-i veni de hac, și sângele prinse a-i alerga prin vene, pulsându-i vijelios în tâmple. Era minunată, iar el, ca de obicei, se afla prins sub vraja ei.

De orice s-ar fi făcut Bella vinovată până acum, o dorea și sufletul lui tânjea amarnic după ea.

Bella îl privi fioros de la câțiva centimetri. Umilința plonjonului în zăpadă îi accentuase supărarea. Voia să-i spună să-i dea drumul și să se ridice de pe ea, însă nu-și recăpătase încă răsuflarea. Atunci, făcu singurul lucru aflat la îndemână: adună un pumn de zăpadă și i-l îndesă în față.

Jake îndepărtă zăpada cu ceea ce Bella interpretă drept dispreț; grimasa îndârjită a gurii lui era înspăimântătoare.

Bărbatul se luptă să-și recapete stăpânirea de sine. Atacul acela firav se cerea pedepsit și știa exact ce trebuia să facă pentru a o îmblânzi.

Însă era conștient că nu aceasta era cea mai bună cale de urmat. Rațiunea ieși biruitoare și, strecurându-și mâinile pe sub puloverul larg, ce-o acoperea, începu s-o gâdile fără milă. Trăsăturile lui tensionate se destinseră într-un zâmbet, văzând furia ce părăsea încântătorul ei chip, iar Bella prinse a chicoti, răsucindu-se și zbătându-se sub degetele lui neiertătoare.

— Așa-ți trebuie, doamnă! zise el, în cele din urmă cedând strigătelor ce-i cerșeau îndurarea și ridicându-se în genunchi. Pedeapsa s-a încheiat, dar nu-mi mai arunca zăpadă în față! De acum, știi ce te așteaptă!

Situația aceea extrem de incitantă, dar potențial dezastruoasă, fusese dezamorsată; cel puțin așa credea el.

Și continuă să creadă până ce-i întâlni privirile. Sclipind din cauza lacrimilor de râs ce-i lipiseră și îi lăcuiseră genele lungi și negre, ochii ei îl atrăgeau ca un magnet, invitând, promițând... O tentație irezistibilă, amplificată de buzele moi și ademenitoare.

Jake gemu în sinea lui, silindu-se să-și anihileze reacția trupului, expresie a pasiunii copleșitoare ce-l stăpânea.

Dacă lua ceea ce i se oferea, avea să fie condamnat fără scăpare; faptul urma să-l lege din nou de ea, fără a-i șterge din minte infidelitățile ei anterioare și avea să retrăiască din nou agonia clipelor când se va întreba dacă nu se întâlnea cu Maclaine în absența lui, o agonie ce-i va roade sufletul ca un acid.

Amintirea amantului ei îl făcu să se ridice în picioare. O apucă de mâini, ridicând-o neceremonios din grămada de zăpadă, dar senzația familiară a degetelor ei lungi, ce-i cuprinseră palmele, îl izbi ca un ciocan. Pentru a depăși momentul, rosti cu ceea ce trebuia să treacă drept indiferență:

— N-am știut că te gâdili așa de tare. Omul cât trăiește, învață!

— Păi, nici nu ne-am prea ținut de jocuri, nu-i așa? se auzi vocea ei ușor răgușită, ce fu însoțită de o privire inconștient provocatoare, aruncată pe sub gene.

— Ba am făcut-o, din câte-mi amintesc, spuse el, întunecându-se la față. Jocurile din dormitorul nostru erau de felul celor ce-ți întunecă mintea.

Se răsuci cu spatele la ea, parcurgând în viteză cei câțiva metri rămași până la cabană.

Bella se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Nu asta am vrut să spun!

De ce scotea la iveală tot ce fusese bun și minunat între ei, aruncându-i amintirea în față ca pe o vină? Spre disperarea ei, simți că roșește văzându-l că-și întoarce privirile îngustate spre ea.

Părea atât de inocentă, așa îmbujorată cum era. O voce interioară, teribil de severă, îi aminti că se înșela.

— Nu? Ai fi putut câștiga o medalie olimpică de aur cu jocurile pe care le jucai. Probabil că ai avut un antrenor excelent. A fost doar Maclaine sau au mai existat și alții?

Pentru o clipă, nu pătrunse înțelesul vorbelor lui, iar când reuși, nu-i veni să creadă ce auzise. În cele din urmă însă, le pricepu pe deplin.

Așadar, avea să-i reproșeze prietenia cu Guy pentru tot restul vieții, fără s-o înțeleagă, denaturând-o, transformând-o cu neîncrederea lui, în ceva urât, de nerecunoscut. Nu era în stare să creadă decât lucruri rele despre ea. Îndoielile, întrebările nu își găseau loc în mintea lui și nici nu-i dăduse vreodată dreptul să se explice.

Acceptase orbește ideea inexistentei ei infidelități, insultând-o și chinuind-o peste măsură.

Îl fixă cu ochii măriți și întunecați de suferință, două pete negre pe chipul din care pierise orice urmă de culoare.

— Guy n-a fost *niciodată* amantul meu.

Își întoarse privirile și buzele-i tremurară ușor. Puritatea profilului de camee pătrunse în sufletul lui, îndurerându-l.

— Deși, se pare că n-are rost să-ți spun asta. Și așa tot nu mă crezi...

Avea a naibii de multă dreptate: n-o credea câtuși de puțin.

Înainte de a o întâlni, legătura ei cu Maclaine fusese de notorietate publică. Ei doi făcuseră obiectul a nenumărate bârfe. Apoi descoperise că ea se vedea cu celălalt bărbat și reîncepuse să lucreze pentru agenția lui.

Jake scoase mâinile din buzunare descleștându-și pumnii și împinse ușa cabanei. Atunci, Bella zise cu o voce tremurată, dar provocatoare:

— A mai existat un sigur bărbat înaintea ta și toată povestea a reprezentat un episod scurt, dar dezastruos.

Jake se întoarse s-o privească. Era o greșeală. Ochii aceia uriași pledau, cerșindu-i încrederea. Bella se străduia să-și alunge lacrimile clipind și își mușca buzele pentru a le opri tremurul. Dorința de a opri acel tremur cu propriile lui buze era suficient de intensă ca să i-l transmită și lui.

Inspiră întretăiat, recitându-și în minte abilitățile ei actoricești și înclinarea spre manipulare, al căror rezultat fusese planul de a-l aduce aici.

— Și de ce, mă rog? Nu era suficient de bogat?

Insulta deliberată nu era decât o tentativă instinctivă de autoapărare. Imediat ce rosti cuvintele, le regretă profund. Averea lui n-o interesase absolut deloc în timpul căsniciei lor, iar după aceea îi returnase toate cecurile lunare conținând sume generoase, pe care își instruise avocatul să i le trimită.

Spre rușinea lui, îi văzu umerii slabi cutremurându-se sub povara suspinelor și mâinile palide acoperindu-i fața. Își abandonă, pe dată, prudența greu câștigată și o cuprinse în brațe. Ceea ce simțea pentru această femeie era mai puternic decât rațiunea.

O iubea cu toate defectele și păcatele ei. Numai Dumnezeu știa cât încercase, dar nu se putuse împiedica s-o iubească.

— Nu plânge. Te rog, nu plânge! îi spuse cu glasul îngroșat de emoție.

Nu suporta s-o vadă suferind. O acuzase că era ceva ce nu avea să fie niciodată: o femeie întreținută, una pe care n-o interesa decât profitul maxim. Jake știa că orice defecte ar fi avut ea, nu putea fi acuzată de așa ceva. În privința problemelor financiare, dăduse întotdeauna dovadă de naivitate și dezinteres.

— Ce am spus acum este de neiertat, recunoscu Jake cu fața îngropată în părul ei, strângând-o și mai tare în brațe.

Bella își înălță capul de pe umărul lui, ca să-l privească. Emoțiile care veneau dinspre el îi legară cu ceva mult mai dulce decât o simplă iertare. Neliniștea din ochii aceia nu putea fi pusă la îndoială. Știa că el își exterioriza emoțiile foarte rar, dar, atunci când o făcea, nu exista nici urmă de prefăcătorie în ele.

Deschise gura să-i accepte scuzele, dar îl auzi gemând, iar buzele lui îi acoperiră cuvintele.

Sărutul lui era o revărsare de pasiune și Bella îi răspunse la fel. Doar pentru asta se născuse: să fie a lui și numai a lui. Îl iubise dintotdeauna și avea să-l iubească mereu. Fie că-i plăcea sau nu, bărbatul acesta era ursitul ei.

Uitând de lume, intrară ca prin vis în micul antreu și Jake închise ușa după el cu piciorul.

— Bella... murmură Jake, însă ea scoase un sunet gutural de protest, reînnodând şirul sărutărilor.

Apoi îl îmbrăţişă şi mai tare, dorindu-şi să rămână acolo unde îi era locul. La pieptul lui. În inima lui.

În viaţa lui?

9

Bella nu-şi mai amintea cum ajunseseră în dormitorul ei, însă faptul nu conta. Contau doar buzele înfometate şi fierbinţi ale lui Jake, care însemnau fiecare centimetru al trupului ei cu pasiunea lui devastatoare.

Îl dorea cu o disperare vecină cu suferinţa şi mâinile ei nerăbdătoare recucereau teritoriul pierdut, acel corp puternic, armonios şi pătimaş, pe care nu l-ar fi uitat nici dacă ar fi fost despărţiţi pentru o eternitate. Iar acest lucru era la fel de important. În rest, nimic altceva nu mai avea însemnătate.

Hainele zăceau uitate pe podea, în timp ce iubirea şi nevoia imensă de a se şti tot mai aproape îi mânau spre clipele de extaz şi uitare. Dar, mai presus de toate, în mintea şi sufletul lor se înstăpânea, în toată simplitatea şi frumuseţea lui, minunatul sentiment al întoarcerii în paradisul pierdut.

Plutiră împreună pe culmi de vis, lăsându-se, apoi, absorbiţi de vârtejul sălbatic al pasiunii, până ce atinseră acel moment de indescriptibilă beatitudine, având impresia că explodează în milioane de fragmente de foc şi lumină.

Urmă o lentă întoarcere la realitate, însoţită de şoapte dulci şi mângâieri leneşe, când sentimentul de împlinire ţesea în jurul lor plasa indestructibilă a dragostei.

Bella suspină întretăiat, un suspin uşor ca o părere, iar linişte şi pacea minţii şi a sufletului, ce-i fuseseră străine atât amar de vreme, o purtară încet spre tărâmuri de vis.

Afară se lăsase întunericul, însă dormitorul era luminat de o veioză așezată pe noptieră. Bella fu trezită de zgomotul ușii care se deschidea. În prag apăru Jake, dezbrăcat și ciufulit, aducând o tavă.

— Cât e ceasul? îl întrebă ea, ridicându-se într-un cot și îndepărtându-și părul din ochii somnoroși ce-l priveau plini de dragoste.

— Aproape unsprezece. Peste o oră, începe ziua de Crăciun.

Zâmbetul lui leneș îi tăie răsuflarea. Bella își simți inima oprindu-se și pornind din nou într-un ritm nebunesc, când Jake îi ordonă cu prefăcută asprime:

— Fă-mi loc, femeie! Am înghețat de tot. Încălzește-mă!

Ridică marginea pilotei umplute cu puf și Jake se strecură lângă ea. Inima ei continua să facă tumbe de bucurie. Lucrurile se îndreptaseră și viața revenise la normal, era sigură de asta. Pur și simplu așa trebuia să fie.

Cuprinzându-l cu brațele, se strânse lângă el, ascultându-i îndemnul și uitând cu totul de tava încărcată, până ce-l auzi mârâind:

— Fii atentă! Doar nu vrei să împarți patul cu un munte de pâine prăjită și cu un lac de ceai.

Tentația de a azvârli tava și a o lua în brațe era imensă. Și totuși, mai existau întrebări pe care trebuia să le pună. Cu un an în urmă, când o surprinsese în brațele amantului ei, totul păruse tranșat. Iubirea vieții lui se sfârșise, zdrobită de oroarea imaginii ce i se înfățișase ochilor.

Însă evenimentele ultimelor două zile și pasiunea explozivă a ultimelor ore îi spuneau cu totul altceva. Povestea lor era departe de a se fi terminat. În pofida celor întâmplate, pentru el nu avea să se sfârșească niciodată cu adevărat. Dar cum rămânea cu Bella?

Trebuia să afle ce parte de vină îi revenea lui pentru hotărârea ei de a-și relua vechea carieră revenind, în același timp, la fostul ei amant.

Bella stătea proptită de perne, o apariție minunată și seducătoare, înfășurată în pelerina mătăsoasă a pletelor negre.

Încercând să reziste emoției ce pusese stăpânire pe el, Jake o îmboldi cu glas sugrumat:

— Hai, mănâncă! M-am trezit lihnit de foame și m-am gândit că nici unul dintre noi nu e dispus să se apuce de gătit la ora asta. Cum inițiativa mea de la prânz n-a prea dat rezultate, am preferat să elimin orice risc și am optat pentru pâinea prăjită.

— Arată nemaipomenit, îi răspunse Bella și luă o felie fierbinte, unsă cu unt.

Bărbatul o privi cum își lingea încântată degetele mânjite cu unt și simți că i se strângea inima. Își luă cana cu ceai, cuprinzând-o în căușul palmelor, și o întrebă pe un ton voit indiferent:

— Vorbeai de visul acela, al tău, de a avea o casă la țară și o familie adevărată. Însemna atât de mult pentru tine?

— Asta mi-am dorit dintotdeauna, încuviință ea.

Acum, însă, visul nu mai părea așa de important. Mai presus de toate, își dorea dragostea lui Jake și încrederea lui.

— Presupun, adăugă ea cu un aer meditativ, că lucrurile acelea, o viață de familie și tot ce n-am avut niciodată, îmi ocupau gândurile mult mai mult decât ar fi trebuit. De fapt, mă simțeam însingurată. Tu erai tot timpul plecat. În cei trei ani de căsătorie, am petrecut doar o sută treizeci și una de zile împreună. Le-am numărat cu sfințenie. Să însemne asta că sunt paranoică?

Bănuia că, la vremea aceea, fusese. Numărase zilele și orele, tânjind după ceea ce nu putea avea și pierzând din vedere tocmai ce era mai important: că îl iubea necondiționat.

— Știai prea bine că trebuie să plec; cel puțin, așa am crezut, îi aminti el cu blândețe, urmărind-o înduioșat cu câtă poftă mânca.

Jake știuse mereu că trebuia să se afle cu un pas înaintea celorlalți. Nu voise să mizeze pe norocul deseori capricios, cum făcuse tatăl lui care, printr-o întorsătură a sorții, pierduse tot, lăsându-și familia să se zbată în sărăcie.

— Ai fi putut călători cu mine, sublinie el fără ranchiună.

— Am încercat, îți amintești? Bruxelles, Roma, New York. Mă plimbam privind vitrinele până mi se apleca și, după un timp, toate muzeele începeau să semene între ele. De obicei, mă trezeam că sunt nevoită să cinez de una singură în cameră, deoarece tu erai prins cu tot felul de întâlniri de afaceri. Iar când te întorceai la hotel, cărai vrafuri întregi de hârtii de rezolvat, care te țineau ocupat până la ore târzii din noapte. Așa că am renunțat și mi-am spus că, la fel de bine, pot sta și acasă, încheie Bella. Nu că ar avea vreo importanță. Acum nu mai are absolut deloc.

Dar avea și Jake o știa prea bine. Și mai știa și că avea de purtat povara părții lui de vină. Nu era numai ea răspunzătoare de cele întâmplate. Dacă urmau să se împace, și se ruga lui Dumnezeu ca așa să fie, lucrurile trebuiau să se schimbe. El era dispus să acționeze în direcția asta, dacă și ea se arăta de acord.

— Și, pentru că te plictiseai, rosti Jake, ți-ai reluat cariera de fotomodel.

Acum înțelegea situația deși, la vremea aceea, aproape înnebunise de gelozie. Asta era cariera ei și se descurcase de minune.

N-o silise să renunțe, însă fusese nespus de mulțumit când ea o abandonase o dată ce se căsătoriseră. Nu fusese niciodată în stare să-și înăbușe gelozia și dorința de a o transforma pe Bella într-o proprietate exclusiv a sa.

Și asta va trebui să se schimbe. Dacă ea dorea să-și continue cariera, atunci asta va fi și dorința lui.

— Ai înțeles greșit, îi spuse Bella, ațintind asupra lui o privire indescifrabilă. Am terminat cu asta și ar fi trebuit s-o știi. Când ne-am căsătorit, ți-am spus că nu voi mai poza niciodată. Am vorbit serios. Guy mi-a oferit postul de director adjunct al departamentului *New Accounts* al agenției sale. Așa că am acceptat. Știam că nu avem nevoie de bani. Cariera mea s-a bazat mai mult pe rezistență fizică, dar nu sunt proastă, Jake. Cunoșteam foarte bine situația excelentă a soldului tău de la bancă, precum și cea a investițiilor. Eram la curent cu toate astea, reluă ea. Și, sincer vorbind, îmi dădeam seama că apartamentul nostru era extrem de luxos. Dar n-aveam cum să plantez trandafiri lângă ușă și nici nu mă puteam plimba cu picioarele goale pe iarba udă de rouă a dimineților de vară. Și, în afară de asta, exista și o limită a posibilităților de redecorare a apartamentului cu perne colorate, covoare și flori.

— Presupun, vorbi ea mai departe cu ochii plini de regrete, că la vremea când m-am hotărât să accept slujba aceea ca mijloc de a-mi ocupa timpul, comunicarea dintre noi devenise aproape inexistentă. Ți-am spus că voi accepta oferta lui Guy, iar tu ai presupus că mă voi învârti iar în fața aparatelor de fotografiat.

Aprecierea ei asupra gradului de comunicare dintre ei era o supraestimare, recunoscu Jake cu tristețe. Ultimul an al mariajului lor se caracterizase printr-o lipsă totală de comunicare și apropiere fizică ori sufletească.

Pe atunci, devenise tot mai conștient de acest lucru, însă îl pusese pe seama absențelor lui îndelungate. Se hotărâse să facă ceva în privința asta; fusese pe punctul de a-i spune că va transfera și altora o parte din răspunderi, că va sta acasă și va conduce compania de la birourile din Londra. Însă aflase că Bella se întâlnea din nou cu Maclaine și că își reluase cariera sau, cel puțin așa presupusese, aparent în mod greșit. Iar el nu putuse accepta toate astea.

Luă tava aflată între ei, pe pat, spunându-și că nu era prea târziu. Nu va permite *el* să fie!

Deja recunoștea că era principalul vinovat de cele întâmplate. Bella își dorise un cămin adevărat, un soț mereu prezent, copii... Toate acele lucruri pe care el refuzase să i le dea.

Dar cea mai grea parte urma să fie acceptarea legăturii ei cu Maclaine. Gândul îl lovi în suflet ca un pumnal. Nu știa nici dacă avea să se poată obișnui cu ideea asta, darămite să aibă din nou încredere în ea.

Bella observă umbra ce-i trecu lui Jake peste chip, luându-i lumina din priviri, și inima i se răsuci dureros în piept. Se plânsese, oare, prea mult când își expusese punctul de vedere?

— Am să fac un duș, spuse Bella.

Simțea nevoia de a mai destinde atmosfera care, din cine știe ce motiv, devenise încărcată. Poate că bănuielile ei erau greșite, fiindcă surâsul lui leneș și cald părea menit s-o liniștească și s-o încurajeze. Totuși, el n-o urmă să facă duș împreună, așa cum presupusese ea în mod eronat. Iar când se întoarse în camera curată, parfumată și înfășurată într-un prosop de baie, avu impresia că Jake adormise.

Bella îl privi pe furiș. Perfecțiunea corpului bărbătesc musculos, puternic, zvelt și elegant, îi opri răsuflarea. Dar nu avea de gând să-l trezească. Se va strecura sub pilotă, ghemuindu-se la căldură și va sta trează toată noaptea, savurând fiecare clipă a împăcării lor. Pentru că se împăcaseră, nu-i așa?

Refuzând să se lase pradă îndoielilor, alese o cămașă de noapte din satin, cu croială îndrăzneață, și și-o trase pe ea. Pentru prima oară, îi fu recunoscătoare lui Evie pentru imixtiunea ei. O pijama simplă, de bumbac, n-ar mai fi avut același farmec. Deși nu era un veșmânt prea comod pentru dormit, o făcea să se simtă bine, să devină și mai conștientă de propria feminitate și senzualitate. De când se despărțise de Jake, nu se mai simțise niciodată așa.

Se apropie de pat cu mişcări inconştient sinuoase. Când vru să stingă lumina, auzi vocea lui:

— Dacă ai terminat, o să folosesc şi eu baia.

Părea mult prea vioi ca să se fi trezit în acel moment. De ce nu-i vorbise oare? De ce stătuse cu ochii închişi?

— Dormi puţin, Bella! urmă el.

Ea observă, simţind că o lua cu leşin, că vocea lui îşi recăpătase asprimea. Jake coborî din pat, de îndată ce o văzu strecurându-se sub pilotă.

— Uită-te la stele! continuă el pe un ton ceva mai blând şi uşor amuzat. E o noapte minunată şi, dacă vei asculta cu atenţie, poate vei auzi clopoţeii de la sania lui Moş Crăciun!

Apoi plecă. Bella ar fi vrut să sară din pat şi să fugă după el, însă bunul-simţ o opri. Probabil că Jake avea nevoie de timp pentru a-şi clarifica lucrurile în minte, pentru a accepta ideea reluării relaţiilor dintre ei, într-un cuvânt, pentru a se obişnui cu gândul.

Faptul că ea nu avea deloc dubii nu însemna că el nu putea avea câteva ascunse prin colţurile minţii. Aşa că îi va acorda timpul necesar. Măcar atât cât îi trebuia să facă duş şi să se întoarcă în pat.

Pe urmă îl va cuprinde cu braţele, strângându-se lângă el, şi îi va spune cât de mult îl iubeşte. Îl va asigura că situaţia va fi cu totul alta, că nu-i va mai pretinde ceea ce nu era dispus să-i ofere. Singurul lucru după care tânjea era dragostea lui.

Când va fi nevoit să plece în călătorii de afaceri, se va duce cu el. Poate că va face un curs de secretariat, împuşcând astfel doi iepuri dintr-o dată: se va simţi utilă şi chiar îi va fi de folos lui Jake.

Jake îndura acele de gheaţă ale duşului cu fălcile încleştate, sfâşiat de emoţii contradictorii. N-avea să afle niciodată cum reuşise să se ţină la distanţă de ea.

Când Bella îşi scosese prosopul de baie, pielea îi lucise în lumina scăzută, aidoma petalelor de magnolie, iar corpul ei cu forme ademenitoare păruse a întruchipa visul oricărui bărbat. Închisese ochii şi rămăsese aşa, făcând eforturi disperate să-şi înăbuşe dorinţa de a face dragoste cu ea până la epuizare, până când n-ar mai fi fost în stare să gândească.

O iubea şi avea să o iubească întotdeauna; asta era clar. Iar ceva mai devreme, iubirea lor fusese spontană şi inevitabilă.

Făcu o grimasă, închise duşul şi se întinse după un prosop. Nu o va mai atinge până când nu va avea certitudinea că o va putea reprimi în viaţa lui fără resentimente.

Până ce nu-i va accepta într-un fel sau în altul infidelitatea, până nu va reuşi să şi-o scoată din minte, învăţând să aibă iar încredere în ea, nu va exista nici o cale de a-şi făuri un viitor împreună.

Îi mai rămânea să descopere dacă aşa ceva era posibil.

Spera din tot sufletul să fie.

10

— TE-AI TREZIT DEVREME, spuse Jake.

Era dimineața Crăciunului, dar nu se luminase încă. Și, da, Bella se trezise devreme. Se trezise de foarte mult timp și se agita prin bucătărie, pregătind mâncarea, pentru a nu se lăsa cuprinsă de gânduri negre.

— E cafea proaspătă în cafetieră și suc de portocale în frigider. Servește-te, până când e gata micul dejun!

Se comportase normal și păruse destul de veselă. În plus, se machiase cu multă artă, pentru a ascunde urmele unei nopți nedormite.

O femeie obișnuită, comportându-se în mod firesc. O femeie ce-și ascundea imensa suferință din suflet.

Puse feliile de costiță și jumătățile de roșie pe grătar și tocmai se întindea după ouă, când îl auzi pe Jake:

— Meniu complet?

Se rezemase de tăblia mesei, bându-și sucul de portocale, și Bella ridică brusc capul, surprinzându-i nuanța de încordare din voce. Pulover negru, jeanși negri și ochi negri încercănați. Se bărbierise, dar tot arăta de parcă trecuseră multe ore de atunci, iar liniile aspre ale chipului său spuneau povestea propriei nopți ocolite de somn.

— Având în vedere că mâine plecăm, m-am gândit să folosim cât mai multe din alimentele aflate în frigider. Altfel, ar fi păcat de ele.

Bella strecură tigaia sub grătar, lăsând untura topită să picure în ea. Arătase, oare, complet netulburată și stăpână pe sine? Își ascunsese destul de bine chinul și deznădejdea din suflet?

Și ce drept avea el să arate de parcă își petrecuse noaptea răsucindu-se în pat și agonizând, când ea știa că nu fusese așa?

Așteptându-l gătită în cămașa aceea de noapte din satin, se cuibărise în căldura minunată a pilotei și, privind stelele după cum îi sugerase el, își repetase cu exactitate tot ce avea să-i spună: cât de mult îl iubea și cum își schimbase planurile de viitor, astfel încât să se potrivească cu ale lui și că el nu trebuia să considere că asta însemna un sacrificiu pentru ea fiindcă, în fond, el era tot ce-și dorea.

Reușise să-și inducă o stare de somnolență și adormise. Când se trezise în toiul nopții, nu-l găsise lângă ea. Uimită și dezorientată, aprinsese lumina să vadă cât era ceasul. Două noaptea. Nu putea fi tot sub duș după două ore întregi!

Neliniștea pusese stăpânire pe ea. Alunecase, oare, pe săpun și căzuse, lovindu-se la cap? Sărise din pat și alergase la baie. Dezastrul imaginat cu atâta claritate nu avusese loc. În schimb, se produsese altul. Îl găsise dormind tun în propriul lui pat.

Doar nu zăcuse treaz, prefăcându-se adormit, nu-i așa? Nu stătuse să verifice. Se întorsese tiptil în camera ei, cu picioarele ca plumbul, obsedată de sentimentul acela chinuitor și detestabil de a fi fost folosită.

N-avusese nici un motiv să se prefacă a fi adormit. Jake nu își dorise să se afle aici, asta era sigur. Îi spusese chiar că despărțirea lor fusese o ușurare pentru el. Era, doar, un bărbat viril, ea îi fusese la îndemână, arătându-se mai mult decât dispusă și, în definitiv, se putea spune că încă mai era soția lui. Așa încât, el făcuse exact ce ar fi făcut orice bărbat normal aflat sub influența hormonilor: profitase.

O folosise și se descotorosise de ea.

Dându-și brusc seama că tremura toată și că Jake se uita la ea cu privirile îngustate, se strădui să se calmeze.

Inspiră adânc și tremurat, iar Jake îi luă tacâmurile din mâini.

— Pun eu masa! Tu stai cu ochii pe mâncare.

Bella se răsuci cu mișcări spasmodice. Nu i se putea uita în ochi; nu voia să-i vadă privirile înțelegătoare și cinice ba, mai rău, să citească în ele că se amuza copios.

Costița sfârâia în tigaie, iar ochiurile se strânseseră și aproape că erau pe cale de a sări din vas. Micșoră flacăra și salvă costița cu mișcări îndemânatice și reținute, impunându-și să se liniștească. Jake era mai mult decât capabil să-i ghicească gândurile și să-și bată joc de naivitatea ce o făcuse să-și imagineze că două ore petrecute în aceleași așternuturi puteau schimba ceva.

Bărbatul tăiase deja pâinea și o punea în prăjitor, când ea depuse farfuriile încărcate cu mâncare pe șervetele de pânză, de pe masă.

— Crăciun fericit, Bella, rosti el așezându-se la masă.

Părea mai mult o întrebare decât o urare.

— N-am nici un cadou pentru tine, continuă Jake, însă luând în considerare circumstanțele, cred că înțelegi de ce.

Anul trecut îi cumpărase niște diamante din New York, singurele pietre prețioase pe care le considerase comparabile întrucâtva cu strălucirea ochilor ei. Cutia căptușită cu catifea se aflase în buzunarul de la piept în ziua în care intrase pe ușă, găsind-o în brațele lui Maclaine. Jake donase diamantele pentru o operă de caritate.

— Eu ți-aș putea da parfumul pe care-l adusesem pentru Evie, dar nu te prea văd folosindu-l, replică ea cu o dezinvoltură mimată cu mare dificultate.

Era o conversație stupidă și fără rost, ținând seama că aerul din încăpere era încărcat de tensiune. Însă presupunea că farsa trebuia dusă mai departe. Își luă tacâmurile și își tăie costița în bucăți foarte mici. Apoi începu să le învârtă prin farfurie, imitându-l inconștient, fără a sesiza că el își mijise ochii fixând-o cu privirea.

— Spuneai că Evie s-a amestecat în viața ta și mai înainte?

Jake renunță să se mai prefacă interesat de mâncare și turnă cafeaua în cești. Era fierbinte, concentrată și simplă, așa cum le plăcea amândurora. Să-i fi spus, oare, Bella adevărul? Să nu fi avut nimic de-a face cu toată înscenarea?

Oricine o plănuise îi făcuse o favoare, recunoscu el acum. Suferința și sentimentul amar de a fi fost trădat fuseseră prea mari și n-o mai căutase pe Bella. Însă faptul de a fi fost forțat să stea împreună cu ea îi permisese să-și dea seama că încă o mai iubea.

Inițial, nu crezuse nimic din vorbele ei, receptându-le de pe poziția unuia care mai fusese înșelat. Însă, în cele din urmă,

înțelesese că o mare parte a vinei pentru cele întâmplate îi aparținea și nu mai era dispus să creadă că majoritatea spuselor ei erau minciuni. Înțelegerea deplină a celor petrecute aici putea fi un început în acest sens.

Bella tot nu-i răspunsese. Aparent, privea în gol, ținând ceașca de cafea în mâinile ei prelungi, cu piele albă ca laptele.

— Deci, ce s-a întâmplat? Ce a făcut? o îndemnă el cu blândețe.

Ce importanță avea? gândi Bella ridicând ușor din umeri și punând ceașca la loc, pe farfurioară. Totuși, subiectul părea destul de inofensiv și era mai bine să-i răspundă la întrebare decât să stea unul în fața celuilalt cufundați în tăcere.

Și, dacă noaptea trecută nu însemnase nimic pentru Jake și nu fusese decât un simplu mod de a-și face cheful cu ea, atunci și ea putea pretinde același lucru, nu-i așa?

— A trimis o fotografie de-a mea la un concurs național, inițiat pentru ceea ce ei numeau *„Chipul La Donnei"*. Totul avea ca scop lansarea unor noi produse de cosmetică și parfumerie de lux. N-am știut absolut nimic până ce n-am aflat că am câștigat.

Îl privi netulburată, sperând că-l plictisea de moarte. Probabil că povestea drumului de la mizerie la bogăție nu-i spunea nimic. Din câte știa, Jake considera privilegiile aduse de avere absolut firești. Singurul lucru care-l interesa era mărirea numărului lor.

— La început, m-am simțit stânjenită, apoi furioasă pe ea, își continuă Bella firul amintirilor. Cariera de manechin nu intrase niciodată în vederile mele. Dar, pe vreme aceea, Evie de-abia depășise faza copilăriei și fusesem mereu apropiate. Bineînțeles că n-am putut rămâne supărate multă vreme.

— Probabil că asta ți-a schimbat viața, observă el.

Jake presupusese întotdeauna că ea însăși pornise în căutarea gloriei și bogăției, bazându-se pe atuul înfățișării ei cu totul deosebite. Când umplu din nou ceștile cu cafea, o ușoară încruntare începuse să-i umbrească fruntea.

Făcuse, oare, prea multe presupuneri? Dacă se înșelase într-o privință, se înșelase, oare, și în altele? De ce n-o întrebase mai multe despre viața ei dinainte de căsătorie?

Pentru că, în opinia lui, trecutul n-avea importanță, ci numai prezentul. O cucerise pe singura femeie dorită vreodată cu adevărat și, cât fuseseră împreună, își petrecuse timpul minunându-se de această realizare și nemaisăturându-se s-o privească.

Iar restul timpului, majoritatea lui, după cum îi amintise ea, îl petrecuse concentrându-se asupra obținerii a cât mai multe reușite în lumea finanțelor.

Prin urmare, nu putea fi catalogat decât ca un maniac al succesului, care nu mai avea loc în minte pentru lucrurile mărunte, dar extrem de importante. Stima lui față de propria persoană scăzu brusc.

— În mod spectaculos, încuviință Bella, fără a-i înregistra tulburarea, dusă fiind cu gândul în trecut. Când m-am dus la prima întrevedere cu Guy, încă nu-mi revenisem din șoc. El era șeful agenției care se ocupa de campania promoțională. Eram îngrozitor de stângace, țeapănă, rușinată și speriată. Guy m-a luat imediat sub protecția lui, continuă ea, surâzând amintirilor. M-a făcut să înțeleg că nu trebuia să-mi fie teamă, deoarece aveam numai de câștigat. Sincer, nu cred că aș fi putut rezista până la capăt fără ajutorul lui.

— Băftosul! rosti laconic Jake.

Se simțise cuprins de un frig de moarte, auzind-o cum repetă cu duioșie numele acela atât de detestat și reacția lui fusese pur instinctivă.

Bella îl privi șocată, apoi trecu furioasă în defensivă.

— A fost singura persoană în care mă puteam încrede la vremea aceea. Era prietenul meu.

Un prieten adevărat.

Adună repede farfuriile de pe masă, ciocnindu-le între ele, le trânti pe grătarul de scurgere și izbucni fără să-l privească:

— Fără extraordinara lui bunătate, aș fi dat înapoi. Fără răbdarea și priceperea lui, aș fi înghețat de groază când am văzut obiectivul îndreptându-se prima oară spre mine.

Cu o mișcare bruscă a mâinii, dădu drumul apei calde și continuă:

— Și aș fi pierdut ocazia de a-i ușura existența mamei mele, de a-i oferi lucruri pe care nu și le putuse permite niciodată. Cum ne mutaserăm atâta dintr-un loc în altul, pe vremea când era și tata cu noi, educația lui Evie avea multe lacune, ca și a mea, de altfel. Așa, ne-am putut permite să-i angajăm un meditator. Iar mai târziu, a avut posibilitatea să urmeze un curs excelent de secretariat. Toate astea i le datorez lui Guy, e clar?

Se enervase atât de tare, încât ar fi fost în stare să-l lovească și se răsuci cu fața la el, înfruntându-l. Jake nu avusese nici un motiv să folosească tonul acela sarcastic. Guy Maclaine nu-i făcuse lui nici un rău. Îi explicase deja că nu fusese nimic între ea și Guy. Sau nu o credea nici acum?

Tocmai lipsa încrederii pusese capăt căsniciei lor sau poate că încrederea nu jucase nici un rol în povestea asta, cel puțin în ceea ce-l privea. Să-i fi oferit seara aceea cumplită, când o găsise cu Guy, mult așteptata ocazie de a pune capăt căsniciei lor? Să se fi plictisit, oare, Jake de ea?

— Tu chiar *vrei* să crezi că am avut o legătură cu Guy! Ți-ar oferi scuza pe care o așteptai, nu-i așa? Nu te-ai întrebat niciodată ce căuta în seara aceea la noi acasă. Mi-ai aruncat numai vorba aceea urâtă și ai plecat.

— Dacă aș fi rămas, cred că v-aș fi omorât pe amândoi! Când m-am liniștit, continuă el, m-am întors. Tu plecaseși. Nu la el, firește; el încă mai era însurat. Biletul lăsat de tine spunea că între noi totul s-a terminat. Am fost nevoit să accept ideea asta. În fond, în situația dată, cele scrise de tine aveau sens.

Bella îl privi țintă, tremurând sub asaltul emoțiilor violente. Jake continua să nu aibă deloc încredere în ea.

I-ar putea spune cu exactitate de ce o găsise în brațele lui Guy, însă nu intenționa să se înjosească oferindu-i explicații pe care el n-avea să le creadă, fiindcă nu voia să le creadă.

— N-ai decât să crezi ce naiba îți place, mie puțin îmi pasă! izbucni ea, mințind de astă dată.

Își luă haina din cuierul de pe ușă și ieși din casă, în lumina strălucitoare a dimineții.

Jake își reprimă pornirea de a se lua după ea. Bella avea nevoie de singurătate, ca să se calmeze. Nu exista nici o îndoială, se transformase într-o tigroaică.

Exista o profunzime a emoțiilor pe care el nu se străduise niciodată să o sondeze. Acest lucru avea să se schimbe. Dacă Bella se va arăta de acord să reia firul căsniciei lor, își va petrece tot restul vieții dându-și silința s-o cunoască în adevăratul sens al cuvântului. Pe adevărata Bella, nu doar chipul fermecător și trupul acela fantastic ce îl vrăjiseră din prima clipă în care o văzuse.

Făcu ordine în bucătărie şi aprinse focul în şemineu, urmărind-o tot timpul pe geam cum se plimba mânioasă în sus şi în jos, pe drumul curăţit de plug. Când îi va trece supărarea, se va întoarce în casă.

Atunci îi va acorda toată atenţia sa, se va purta cu blândeţe, încercând s-o recucerească.

Pe neaşteptate, se simţi împăcat cu sine însuşi. Acum era convins că Evie se amestecase încă o dată în stil mare în viaţa ei, de data asta beneficiind de sprijinul surorii lui. Însă faptul acesta nu avea importanţă decât în măsura în care el revenise pe drumul cel bun şi se convinsese că ea n-avea să-l mai mintă.

Ceea ce avea cu adevărat importanţă era faptul că se obişnuise cu ideea infidelităţii ei.

Acum înţelegea cu uşurinţă cum începuse legătura lor. Femeile îl găseau atrăgător pe Maclaine, iar ea fusese foarte tânără când îl întâlnise. În plus, îi fusese foarte recunoscătoare că o ajutase să capete acea siguranţă financiară pe care nici ea, nici familia ei n-o avuseseră vreodată.

Iar mai târziu, lungile lui absenţe, faptul că îşi consacrase timpul şi energia afacerilor, eschivările lui nechibzuite când ea aducea vorba despre copii, toate aceste o împinseseră în cele din urmă înapoi, în braţele fostului ei amant, bărbatul care, se părea, îi acordase toată atenţia lui.

Era suficient de rezistent ca să-şi asume toată vina şi, în viitor, dacă i se va mai ivi această şansă, îi va oferi tot ce-şi dorea. Va rezolva problemele astea imediat ce vor pleca de aici.

Dar, până nu-i va putea demonstra că bunele lui intenţii nu erau doar vorbe în vânt sau vagi promisiuni cum îi mai făcuse şi în trecut şi până nu-i va putea oferi dovada că lucrurile se schimbaseră fundamental, va păşi ca pe ouă. Nu se va mai folosi de atracţia fizică dintre ei, ca s-o determine să revină la el.

Cu sufletul eliberat din lanţurile mâniei şi amărăciunii, Jake se lăsă cuprins de euforie. Descătuşarea era opera singurei constante din viaţa lui, dragostea ce i-o purta Bellei, şi se rugă lui Dumnezeu ca ea să-i mai dea o şansă.

La întoarcere, Bella fu întâmpinată de o atmosferă sărbătorească. În şemineu ardea un foc vesel, pe măsuţa de cafea se găsea o sticlă de sherry şi două pahare în formă de lalea aşezate unul lângă altul, iar Jake împodobea bradul cu un şir de beculeţe multicolore.

Dintr-o dată avu sentimentul că se afla afară şi se uita în interiorul cabanei, ca un copil stând cu nasul strivit de geam şi tânjind după ceva ce n-avea să aibă niciodată.

— Ai uitat să pui beculeţele, o anunţă Jake, uitându-se la ea cu o dezinvoltură atent calculată, ca şi zâmbetul ce o însoţea.

— N-am ştiut cum să le conectez.

Dacă el dorea o conversaţie inofensivă, avea să i-o ofere. Pe moment, se simţea mult prea vlăguită ca să-l înfrunte.

Jake se târî în spatele bradului şi introduse ştecherul în priză.

— Aşa, zise el, ridicându-se.

Pe urmă, o privi ca din întâmplare, observând cum i se măriră ochii la vederea micilor luminiţe strălucitoare ce se aprindeau, aruncând un curcubeu de culori peste ramurile verzi ale bradului.

Ceva din expresia ei îi pătrunse în adâncul sufletului. Probabil că nu avusese un pom de Crăciun decât după ce ajunsese pe culmile succesului. Tatăl ei nu voise să risipească banii cu aşa ceva, iar după ce le abandonase, probabil că fuseseră nevoite să se zbată din greu, chiar şi numai pentru a avea ce mânca.

Dar, de acum încolo, lucrurile aveau să se schimbe. Pe neaşteptate avu o viziune: ei doi împodobind un brad uriaş şi aranjând, împrejurul lui, daruri în ambalaje vesel colorate. Aceasta fu urmată de imaginea unor copii, copiii lor, alergând pe scări, la prima geană de lumină, ca să vadă ce le adusese Moş Crăciun.

Viitorul, aşa cum şi-l dorise ea dintotdeauna, era cel pe care şi-l dorea şi el. Şi exact asta urmau să aibă.

— Ce-ar trebui să facem cu curcanul ăla? o întrebă el cu nonşalanţă.

Ar fi vrut s-o ia în braţe şi să-i descrie viitorul pe care-l vor avea împreună. Însă era prea devreme. Trebuia să procedeze cu grijă, să-i ofere mai întâi dovada bunelor sale intenţii.

Bella clipi şi scânteierile intermitente încetară s-o mai hipnotizeze.

— Presupun că ar trebui să-l gătim şi să-l mâncăm, rosti ea.

— Atunci îl vom pregăti împreună, declară Jake.

Bella tresări. Zâmbetul lui era atât de cald, încât o îndurera.

Încuviință și porni spre bucătărie, scoțându-și haina din mers. Omul ăsta era o enigmă.

Cu două ore în urmă, fuseseră aproape gata să se încaiere și chinurile îndurate în ultimul an ieșiseră la suprafață. Iar acum, el se purta de parcă nu se întâmplase nimic. De parcă noaptea trecută nici nu existase.

Probabil că Jake considera deja episodul acela ca fiind de domeniul trecutului. Nu voia nici să vorbească, nici să se gândească la el și, mai mult ca sigur, nu reprezentase decât o aventură de o noapte.

Va trebui să se străduiască din greu ca să se obișnuiască cu ideea asta.

11

Aproape că era o ușurare să părăsească, în fine, cabana. Bella furișă o privire spre profilul minunat cizelat al lui Jake, apoi își dori să n-o fi făcut. Chipul lui radia un entuziasm nestăvilit, aproape tangibil. Probabil că perspectiva de a scăpa de ea i se părea teribil de atrăgătoare, dacă-l făcea să arate astfel. Părea că, pur și simplu, de-abia aștepta!

— Mecanicul pe care ni l-au trimis a fost foarte prompt, comentă el, când lăsară valea în urmă. A sosit la ora nouă fix. Ăsta da, profesionalism.

Bella nu zise nimic. Ce-ar fi putut spune? Observația sincer laudativă nu făcea decât să-i confirme impresia despre nerăbdarea lui de a o exclude încă o dată din viața sa.

În dimineața aceea, când coborâse la parter cu câteva minute înainte de ora nouă, Jake era deja gata și aștepta nerăbdător, după cum remarcase în sinea ei. Probabil că se trezise cu mult în urmă. Peste tot era ordine și curățenie: cenușa fusese măturată din vatra șemineului, globurile și instalația electrică luate din brad și puse în cutiile lor. Iar acest lucru, mai mult ca orice altceva, o făcuse să simtă că visul ei se destrămase.

Părea că timpul petrecut împreună nici nu existase. Și când vehiculul salvator apăruse înaintând încet pe drum, Jake năvălise pe ușă afară ca împins de un resort.

Își făurise un vis prostesc, bazat doar pe speranță și el îl călcase în picioare. Iar nerăbdarea lui de a-și relua existența obișnuită îl înmormântase de-a binelea.

Iar asta durea nespus de tare!

— Trebuie să nu uit să-i trimit flori soției lui Evans, murmură Jake, concentrându-se asupra drumului extrem de primejdios.

Pentru că șoferul tractorului fusese factorul esențial în orchestrarea evadării, reflectă Bella cu acreală. Își dori ca el să nu se fi simțit obligat să înceapă conversația asta dezlânată, ca și când ea ar fi fost o străină căreia era nevoit să-i dea atenție.

— Ai dreptate, răspunse ea plictisită și prea întristată ca să-i mai pese de ceva.

Jake își luă o clipă ochii de pe drum, cercetându-i trăsăturile încordate ale feței.

— Te mai supără durerea de cap? o întrebă el cu blândețe.

De parcă i-ar fi păsat!

— Câtuși de puțin, negă ea cu răceală în glas și își întoarse dinadins privirile spre geamul din partea ei.

Durerea de cap fusese imaginară. O inventase fiindcă nu mai putea suporta acea falsă atmosferă festivă.

Ieri, în timp ce curcanul se frigea în cuptor, prânziseră cu nuci și sherry, puțină salată de crudități și încheiaseră cu fructe proaspete. Iar Jake o urmase peste tot. Oriunde se dusese ea, apăruse și el imediat, ajutând-o la treabă. Preparaseră legumele împreună, iar el așezase masa în camera de zi, dând la iveală, de cine știe unde, niște lumânări. Așa încât cinaseră la lumina acestora, a focului din vatră și a beculețelor colorate din brad.

Încercase să se comporte ca un adult civilizat, însă încordarea aproape că o împinsese să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu, cum ar fi fost faptul că-l iubea atât de mult, încât credea că o să moară de dor. Pe urmă, l-ar fi implorat s-o reprimească în viața lui.

Nu i-ar fi putut suporta mila, disprețul sau mirarea când i-ar fi mulțumit pentru ofertă, adăugând că n-o va accepta. Fiindcă asta s-ar fi întâmplat, era absolut sigură. Altfel, de ce s-ar fi închis în sine cu atâta eficiență?

Așa încât inventase o durere de cap și se dusese în camera ei, unde știa că va fi în siguranță. Și chiar așa se și întâmplase. Jake nici măcar nu băgase capul pe ușă, ca să-i ureze noapte bună.

Își petrecu majoritatea călătoriei dorindu-și să se termine o dată, ca să se poată târî în bârlogul ei, unde să rămână singură, lingându-și rănile. Însă când mașina se oprise în fața apartamentului pe care îl împărțea cu Evie, Bella se panicase. Jake era soțul ei și probabil că n-avea să-l mai vadă. Dacă anul trecut putea fi considerat drept indiciu, Jake avea să se ferească de ea ca de ciumă. Pur și simplu nu mai putea continua în acest mod.

Bărbatul oprise motorul, întorcându-se spre ea. Atunci, Bella i-o luase înainte.

— N-am ajuns să discutăm despre divorț.

Jake se întunecase la față.

— Divorțul iese din discuție, șuierase el printre dinți.

Să fi fost mânie în ochii aceia atât de negri? Sau uimire totală? Bella nu înțelese, dar nici nu-i păsa. Era suficient că-i reamintise că exista și că era soția lui, chiar dacă se înstrăinaseră. Cu atât mai rău dacă nu-i convenea să i se aducă aminte că erau încă legați unul de altul din punct de vedere legal. Dacă va fi nevoită, îl va face să accepte cu forța acest fapt.

— De ce? replicase ea cu o voce din care răzbătea mânia. Căsnicia noastră s-a încheiat, cu toată tăvăleala reciproc satisfăcătoare din noaptea celei de-a patra aniversări a nunții noastre.

— Nu știi ce vorbești! răspunse el.

Chipul i se albise, în ciuda nuanței măslinii a pielii.

Așadar, reușise să obțină o reacție, chiar dacă nu era vorba decât de enervare. Enervare față de îndrăzneala ei de a menționa ceva ce el probabil că uitase deja, într-un mod extrem de convenabil.

— O, ba da, nu se lăsă ea mai prejos. În ciuda reprizei de sex, care, trebuie să recunosc, a fost la înălțime, căsnicia noastră s-a încheiat în momentul în care mi-am dat seama că nu ai încredere în mine. Am înțeles atunci că nu m-ai iubit niciodată fiindcă, după cum văd eu lucrurile, încrederea trebuie să reprezinte cel mai important aspect al iubirii. Tu te-ai gândit imediat la ce putea fi mai rău și ai ținut-o tot așa. În plus, *ai și crezut* acest lucru. Atunci mi-am dat seama de inutilitatea continuării acestei false căsătorii.

Jake nu-i răspunse. Arăta de parcă Bella i-ar fi dat una în moalele capului.

— Dacă nu vrei să vorbim despre divorț, las-o baltă! admise ea în cele din urmă pe un ton plat, simțindu-se secătuită de puteri și deznădăjduită.

Oricum, pentru ea divorțul nu era important. N-avea de gând să se recăsătorească. Jake era singurul bărbat pe care-l iubise și pe care-l va putea iubi vreodată. Adusese vorba despre divorț numai ca să obțină o reacție adevărată din partea lui.

Îi înțelegea și punctul lui de vedere. În pofida faptului că-i returnase toate cecurile ce-i parveniseră prin avocatul lui, era posibil ca el să manifeste o oarecare prudență față de o despărțire legală.

Aranjamentele financiare ale unui divorț îl puteau costa foarte mult și mărirea continuă a averii părea a fi singurul lucru care-l interesa. N-avea de unde să știe că ea n-ar accepta nici un ban și era posibil să creadă că, de ciudă, Bella ar stoarce tot ce ar putea de la el, în cazul unei despărțiri definitive.

— Bella, începu Jake, întorcându-se cu fața la ea. Trebuie să stăm de vorbă, să facem planuri pentru viitor. La cabană nu era momentul potrivit, zise el ridicând din umeri. Spuneai că încrederea e foarte importantă.

Ochii lui păreau să-i sfredelească sufletul.

— Mă străduiesc, crede-mă! Și acum îți cer să ai tu încredere în mine. Ne vom întâlni cât de curând, vom cina împreună și vom rezolva toate problemele.

Expresia ochilor lui spunea că își dorea foarte mult acest lucru.

Speranța se ivi din nou, umplându-i inima până ce Bella avu impresia că-i va exploda în piept și, oricât se străduia, nu reușea s-o oprească.

— Când? îl întrebă ea cu o voce joasă și răgușită, sperând că Jake va propune chiar ziua următoare.

— Curând, promise el vag, ferindu-și privirile. Ținem legătura! Deocamdată nu pot preciza când anume. Am o mulțime de probleme de afaceri de pus la punct.

„Nimic nou“, reflectă Bella.

Își desfăcu centura de siguranță și speranța aceea nebunească, de moment, dispăru treptat. Afacerile vor avea întotdeauna prioritate, nu se convinsese oare deja? Coborî din mașină pe trotuarul acoperit de zloată. Jake va avea lucruri mai importante de făcut decât să-i facă cinste cu mâncare și băutură înstrăinatei lui soții, încercând s-o convingă să accepte lucrurile așa cum erau. Pentru că despre asta era vorba, știa cu certitudine. Jake nu voia ca situația actuală să se schimbe,

voia o soție doar cu numele, aflată undeva, departe, o soție care nu-și făcea simțită prezența și nici nu emitea tot felul de pretenții. Și, mai ales, dorea să evite pronunțarea unui divorț, ai cărui termeni puteau reduce semnificativ averea aceea impresionantă.

— Atunci, o să ne vedem când o fi!

Trânti portiera mașinii, își luă gențile de voiaj și se îndepărtă, știind că nu-l va mai vedea niciodată deoarece, atunci când Jake își va găsi timp pentru întâlnirea aceea, ea îi va spune să-i transmită intențiile lui în scris, prin intermediul avocatului. Nu dorea câtuși de puțin să treacă iar prin iadul unei revederi.

Rămase singură atât în ziua aceea, cât și pe parcursul celei următoare. Evie nu dădu nici un semn de viață și Bella se simți și mai izolată decât fusese la cabană. Cel puțin acolo îi ținuse Jake companie.

Își jură să nu se mai gândească la el. Niciodată. Și totuși, când telefonul prinse să sune, întrerupând tăcerea, inima i se strânse dureros în piept. Să fie oare Jake, care urma să fixeze întâlnirea promisă? Să-și fi făcut timp și pentru ea în programul lui încărcat?

Era mama ei care îi telefona de la mare depărtare.

— Am încercat să te găsesc de Crăciun. Vă distrați amândouă, nu-i așa?

Fără a-i aștepta răspunsul, continuă:

— Mătușa May vă transmite toată dragostea ei. Se gândește să mă însoțească la vară, când voi veni în vizită. Nu te deranjează, nu-i așa? Evie e acasă? Se mai întâlnește cu băiatul acela... cu Mitchell? Parcă lucra în domeniul calculatoarelor.

O schimbare bruscă de ton o avertiză pe Bella că mama ei urma să abordeze subiectul care o frământa cel mai mult.

— V-ați mai întâlnit, tu și cu Jake, ca să încercați să vă rezolvați problemele?

Pe moment, Bella se eschivă. Totuși, îi răspunse simplu.

— Evie nu-i aici. A aflat că Bob Mitchell era deja însurat și i-a făcut vânt. Acum, cred că s-a amorezat de noul ei șef și, prin urmare, și-a revenit, ca de obicei. Iar Jake și cu mine nu avem ce discuta. Căsnicia noastră s-a terminat. Și slujba mea mă împiedică...

Dar mama ei nu era interesată de acest subiect.

— Voi doi aveți nevoie de o bătaie bună! o întrerupse ea. Sunteți doi oameni minunați și aveați o căsnicie foarte reușită. O ceartă, niște păreri diferite, nu înseamnă sfârșitul lumii. Li se întâmplă și altora...

Bella n-o mai ascultă. „Divergență de opinii" era prea puțin spus. Ei doi își doriseră lucruri complet diferite.

— Așa că nu-i de mirare, Bella.

— Iartă-mă, mamă, n-am înțeles ce-ai spus.

— Că sunt îngrijorată în privința ta.

— Nu mai fi îngrijorată! Mi-e foarte bine, zău. Îmi văd de viața mea, îmi fac prieteni noi...

Apoi dirijă încet conversația în altă direcție. Mama ei avusese o căsnicie îngrozitoare și era ușor de înțeles că-și dorea ca fiicele ei s-o ducă mai bine. Bella n-o putea învinovăți că o cicălea într-una însă, după încheierea convorbirii, știu că trebuia să facă exact așa cum i se spusese: să-și continue viața. Avea o slujbă care îi plăcea și își făcuse noi prieteni la agenție. În trecut, când primise câte o invitație la vreo petrecere, refuzase în mod politicos. De acum, gata. Va începe să iasă în lume.

Ridică din nou receptorul. Mai întâi, le va telefona lui Guy și lui Ruth, pentru a afla dacă mai dădeau petrecerea aceea la ei acasă, unde era invitat și personalul de la agenție. În caz afirmativ, se va duce și ea.

Când termină de vorbit, auzi zgomotul unei chei în ușă. Evie. Furia față de isprava surorii ei reveni.

Evie purta o rochie de mătase ce avea aceeași nuanță de albastru cu a ochilor săi, rochie ce i se mula pe formele generoase ale trupului, de parcă ar fi fost grefată pe ele. Clătinându-se pe tocurile înalte ale pantofilor, exclamă uluită:

— Ce cauți aici?

— Te așteptam. Și mă întrebam sub care scândură din podea să-ți ascund cadavrul.

— Of, nu! făcu Evie, arătând de parcă urma să izbucnească în lacrimi. Nu țipa! De-abia mă țin pe picioare. De Crăciun, m-am dus la o petrecere care s-a tot lungit. Nu mi-am revenit încă și mă doare capul îngrozitor.

— Perfect.

— Și sunt moartă de frig. Mi-am pierdut paltonul sau mi l-a furat cineva. Jur că nu mai merg în viața mea la o petrecere dată de Lizanne.

— Pentru o femeie în toată firea, care are un șef nou și o slujbă cu multe responsabilități, te porți de-a dreptul prostește, se răsti Bella.

Conspirația de Crăciun în care fuseseră implicați ea și Jake și participarea la o petrecere mai degrabă adolescentină, ce durase patruzeci și opt de ore, i se păreau Bellei păcate de neiertat. Apoi, văzând lacrimile ce alunecau pe chipul palid al surorii sale, o lăsă mai moale. Probabil că fuseseră declanșate de menționarea slujbei și a noului șef de care Evie vorbea fără încetare. Revenind la sentimente mai bune, Bella preluă comanda:

— Scoate-ți pantofii aceia ridicoli și du-te și stai jos! Am să fac niște cafea.

Cafeaua concentrată și încălzirea centrală săvârșiră minuni. Evie arăta din nou plină de energie.

— Ce-ați făcut tu și cu Kitty este de neiertat, începu Bella, cu o privire vădit dezaprobatoare în ochii limpezi. N-aveați nici un drept să vă amestecați în viața mea și nici într-a lui Jake, dacă tot veni vorba.

Evie se ghemui și mai tare în fotoliu, scoțând perna de la spate și, luând-o în brațe, ca pentru a se apăra de furia surorii ei.

— A fost singura metodă care ne-a trecut prin minte, se dezvinovăți ea. Se vede clar că încă vă mai iubiți la nebunie, dar refuzați sistematic să vă vedeți și să vă rezolvați neînțelegerile. Sunteți prea mândri, adăugă ea cu ironie. Așa că, prin octombrie, Kitty și cu mine am elaborat stratagema asta, ca să vă obligăm să vă întâlniți și să stați împreună cel puțin vreo două zile. Am crezut că era suficient ca să vă lămuriți între voi.

Bella, care se plimba în sus și în jos prin cameră, se întoarse spre ea, aruncând flăcări pe ochi.

— Singura mea consolare este că „stratagema" asta, după cum îi spuneți voi, v-a costat o mică avere!

— Bănuiesc că vrei să spui că n-a dat rezultate, zise Evie cu jale. Am făcut-o numai spre binele vostru și pentru că vă iubim, chiar dacă n-aveți deloc minte în cap. Gândește-te la cum a decurs căsnicia părinților noștri și compar-o cu dragostea dintre tine și Jake!

Vocea începu să-i șovăie.

— Dragostea voastră era minunată. Era o plăcere să se uite omul la voi.

Bella se opri brusc și supărarea îi fu topită într-o clipă de puhoiul de lacrimi ce-i izvorî din ochi. Surorile lor doriseră din tot sufletul să-i ajute. Însă frumusețea căsniciei lor, care începuse sub cele mai bune auspicii, dispăruse cu multă vreme în urmă. Înghiți în sec, încercând să-și alunge nodul din gât și se așeză pe brațul fotoliului lui Evie.

— Va trebui să accepți că s-a terminat, rosti ea liniștit. Eu am făcut-o deja. Și nici o intervenție bine intenționată nu va schimba acest fapt.

Evie o privi cu îngrijorare.

— I-ai explicat cum a fost cu Maclaine? I-ai spus lui Jake că n-a fost ceea ce a crezut el?

— Da. I-am spus că Guy n-a fost niciodată amantul meu.

— Și?

Bella ridică din umeri cu un gest elocvent. Îi spusese adevărul, însă nu știa dacă Jake o crezuse sau ba. Oare cum putea fi așa de ușor zdruncinată încrederea cuiva?

— După ce i-a trecut supărarea provocată de mica voastră înșelătorie, a devenit rezonabil și s-a purtat frumos.

N-avea de gând să-i mărturisească lui Evie că făcuseră dragoste. Nu era în stare. Episodul acela avusese loc, deoarece ea tot îl mai iubea, iar el încă o mai dorea. Atracția sexuală dintre ei rămăsese la fel de puternică. Dar nu era suficient pentru nici unul dintre ei.

— Apoi, după ce m-a dus acasă, a plecat, luându-și rămas bun în mod politicos. Am adus în discuție divorțul, pentru a-i aminti că tot mai suntem căsătoriți, însă nu vrea să divorțeze. Presupun că i se pare prea costisitor.

Pe neașteptate, vocea i se înăspri.

— Nu vrea să renunțe la o parte din prețioasa lui avere, se forță ea să continue, fiind conștientă că trebuia să evite orice întrebări, atâta vreme cât nu reușea să se distanțeze de acel episod traumatizant. A ajuns la concluzia că e preferabil să mă invite o dată la cină, ca să mă convingă că starea asta de lucruri trebuie să continue așa cum este, spre binele amândurora.

— O, Bel, nu mai fi atât de cinică! Nu i se potrivește.

— Nu fac decât să privesc viața fără lentile colorate la ochi, zise ea, ridicându-se în picioare. Am să uit ce ai făcut, cu condiția să nu mai aduci vorba despre asta. Și acum, cred că e cazul să mergem amândouă la culcare.

Bella își scotocise garderoba și găsise cea mai potrivită rochie pentru petrecere. Era croită dintr-un material auriu, strălucitor, decoltată și mulată pe corp. Poate că-i dezgolea prea mult picioarele, dar, la naiba! De ce nu? „Dacă ai ce arăta, arată", ar fi zis prietenele ei care își continuau profesia de manechin. Oricum, era ajunul Anului Nou și avea de gând să se distreze. Da, exact asta va face, le comunică ea ochilor triști ce o priveau din oglinda aflată în dormitor.

Prin urmare, ca o variație la modul ei retras de viață, se va duce la petrecere. În afară de asta, Jake tot nu luase legătura cu ea. Propriu-zis, nici nu se așteptase s-o facă. Cina împreună cu ea și stabilirea unor înțelegeri asupra viitorului lor separat se aflau, probabil, la coada listei sale de priorități. Își surprinse gândurile și le alungă cu brutalitate. Își promisese să nu se mai gândească niciodată la el și avea să se țină de cuvânt.

Atacând dificila misiune de a-și strânge părul în vârful capului, începu să se gândească la Guy și la Ruth. Înainte de nașterea gemenilor, aceștia se mutaseră într-o casă mare din Hampstead. Îi părea bine pentru ei și n-avea de gând să devină invidioasă. Cei doi traversaseră în trecut momente grele însă, în cele din urmă, totul se rezolvase cu bine. Cu mai mult de un an în urmă, când Guy îi telefonase în Ajunul Crăciunului...

Nu! Nu se va gândi la asta!

— Ți-a sosit taxiul, o anunță Evie, strecurându-și capul pe ușa dormitorului. Ești gata sau să-l rog să aștepte?

— Gata, răspunse Bella.

Își înfipse ultimul ac în păr, se ridică și se întinse după mantoul și poșeta aurie, de seară, care se asortau cu rochia.

— Ești sigură că nu te supără să rămâi singură? mai adăugă ea. Ai putea veni cu mine. O petrecere în plus sau în minus...

Evie scutură cu hotărâre din cap.

— După bairamul de la Lizanne, am terminat cu petrecerile.

Ochii ei albaștri deveniră visători.

— Vreau să caut prin dulap, ca să găsesc ceva potrivit de purtat la birou. Poate că am să încerc și altă coafură.

„Pentru șeful cel nou", gândi Bella, pornind iute spre ușă și coborând scările cât de repede îi permiteau pantofii ei cu tocuri înalte și subțiri.

Nu mai suporta să vadă strălucirea din ochii surorii ei mai mici. Își amintea cu precizie cum era să fii îndrăgostită.

12

AVEA SĂ SE AFLE ÎN POSTURA UNUI MUSAFIR nepoftit, însă lui Jake puțin îi păsa!

Când telefonase de la hotelul lui aflat lângă Regent's Park, dăduse peste Evie. Bella plecase cu aproximativ o jumătate de oră în urmă.

Evie nu se arătase prea dispusă să coopereze și fusese nevoit să scoată cu cleștele adresa de la ea. Când închisese telefonul, inima îi bătea asurzitor și simțea șarpele geloziei, pe care crezuse că-l înfrânsese, sfârtecându-i mintea și sufletul. Însă nu avea de gând să-și vadă eforturile risipite în van, fără a se împotrivi din răsputeri mai întâi.

Ultimele cinci zile le petrecuse la telefon, organizând ședințe, chemându-și oamenii și întrerupându-le petrecerile în familie, făcând abuz de putere și atrăgându-și antipatii. În plus, zburase până la Bruxelles, unde lucrase până la ore mici din noapte, înghesuind întâlnirile de afaceri una după alta. Revenise la Londra, unde făcuse numiri în posturi strategice ale companiei.

Traversă foaierul și ieși în rafalele vântului tăios care adusese o dată cu frigul și lapovița.

Fără să ia în seamă fulgii reci și plini de apă, opri un taxi rătăcit prin apropiere și îi dădu șoferului adresa, cu o voce aspră și încordată.

Când Bella îi spusese la cabană că Maclaine nu fusese niciodată amantul ei, n-o crezuse. Crezuse ce-i povestise prietenul său, Alex, cu trei ani în urmă, pentru că nu avusese nici un motiv să n-o facă. Dar, mai presus de toate, crezuse ceea ce văzuse cu ochii lui.

Din fericire, se împăcase cu gândul. În trecut, făcuse prea multe presupuneri greșite, despre reluarea carierei de manechin ca și despre responsabilitatea ei în aranjarea întâlnirii de la cabană. Oare greșise și când își închipuise că-l înșelase? Era posibil să existe o altă explicație pentru cele văzute în noaptea aceea îngrozitoare?

Nu era sigur. Dar cum putea fi?

Își alungă și această idee din minte. Trebuia să se concentreze asupra viitorului, nu să se lase copleșit de gânduri negre despre trecut.

Când îi vorbise despre încredere, Bella fusese sinceră și asta se văzuse limpede în privirea fermă a ochilor ei minunați. În pofida tuturor dovezilor, Jake crezuse instinctiv în nevinovăția ei. Ceea ce văzuse putea fi explicat fără îndoială. Nu-i rămânea decât să întrebe.

Imediat, își aminti că hotărâse să n-o întrebe nimic, că voia să-și refacă familia, nu să se roage de ea. Atunci, pentru prima oară, se întrebă dacă luase decizia corectă. Totuși, nu se îndoise niciodată de sine și știuse întotdeauna ce voia. Iar acest lucru era categoric corect și justificat.

Dar dacă se înșelase? Să se fi hotărât Bella că era de preferat o legătură cu Maclaine? Închise ochii și strânse din dinți. Nu se va mai lăsa antrenat de astfel de gânduri. Nu se va mai îndoi de ea. Nu din nou. Categoric, nu!

Taxiul se opri în fața unei clădiri impresionante, construite în stil edwardian. Ferestrele de la parter erau puternic luminate, iar lămpile de siguranță străjuiau o alee curbată, împânzită de mașinile invitaților. Rugă șoferul taxiului să-l aștepte și o porni spre casă, fără să-și dea seama că lapovița se transformase într-o ploaie torențială, ce-l uda din cap până în picioare.

Bella își dorea să nu fi venit și încerca să ascundă acest lucru. Prima ei încercare de a ieși în lume nu-i făcea deloc plăcere. Poate că vina o purta perioada sărbătorilor de iarnă. Acest interval trebuia petrecut împreună cu cei pe care îi iubeai.

Degetele i se încleștară pe paharul cu vin. Băuse jumătate din el, fără a reuși să intre în atmosfera petrecerii și Ruth o întrebă neliniștită:

— Te simți bine? Ești palidă la față.

— N-am nimic, răspunse ea, reușind să zâmbească. Sunt doar puțin obosită, asta-i tot.

— Ai avut un Crăciun agitat?

— Se poate spune și așa.

Traumatizant, devastator, extatic și nespus de chinuitor. Se puteau rezuma toate acestea prin cuvântul „agitat"? Se mira cum de mai era în stare să zâmbească și presupuse că zâmbetul i se lipise pe față.

Cum zgomotul petrecerii creștea continuu, Ruth îi spuse ridicând vocea:

— Am să dispar puțin, ca să văd ce fac gemenii și mama soacră. Ai vrea să-i vezi?

— Eu...

Bella nu știa cum să iasă din încurcătură. Acceptarea invitației de a vedea niște bebeluși de patru luni nu i se părea o idee prea bună acum, când se simțea atât de vulnerablă.

În acea clipă, Guy, care auzise sfârșitul conversației, veni să o salveze. Cuprinzându-și soția pe după umeri cu un gest plin de afecțiune, îi zise:

— Bella poate cădea și mai târziu în extaz, admirându-mi minunații moștenitori. Pe moment, însă, am să-i fac o propunere de afaceri.

— Of, îți stă capul numai la afaceri...

Ruth i se răsuci în brațe, amenințându-l în glumă cu pumnul.

— Afaceri și iar afaceri! Mai slăbește-o pe biata fată, a venit la petrecere, nu la ședință!

Totuși, se depărtă, fluturând degetele spre Bella.

— Ne vedem mai târziu. Dacă vrei să te distrezi, spune-i să te lase în pace!

Salvarea sosită la timp îi scoase Bellei un suspin de ușurare. Deși, în mod normal, i-ar fi plăcut să meargă să vadă bebelușii, știa că, acum, gestul ar fi fost dezastruos.

— Ascultă, începu Guy, luând-o de braț și conducând-o spre un colț mai liniștit al camerei, departe de masa încărcată de bunătăți. De curând, m-am gândit la tine. Chiar înainte de Crăciun, am obținut un contract gras de tot. La departamentul tău sunt cunoscute toate datele, un automobil nou, cea mai grozavă mașină sport, destinată celor mai atrăgătoare femei.

Bella încuviință: știa absolut tot despre noul contract. Începu să zâmbească. Guy era șeful ei și, dacă voia să discute probleme de serviciu, ea era de acord.

— Vreau să te ocupi tu de asta, nu, nu de contract. Pot pune pe cineva în locul tău, fără prea mare dificultate. Mă refeream la reclama în sine. Sunt sigur că tu ai fi cea mai potrivită alegere. Vrei să faci asta pentru mine?

Zâmbetul lui, care spunea că era sigur de acordul ei, îi luminase chipul relativ urât, conferindu-i un aer atrăgător și oarecum diabolic. Bella nu se putu opri să nu-i surâdă la rândul ei, însă știa că nu se va mai întoarce la vechea ei carieră. În ultima fază a acesteia, ajunsese de-a dreptul să urască ochii aceia lacomi, speculațiile interminabile și limbile acelea crude, bârfitoare.

Clătină din cap, reamintindu-i:

— Am lipsit prea multă vreme din branșă. Patru ani de zile, în caz că ai uitat.

— Prostii, răspunse bărbatul, apucând-o cu două degete de bărbie și cercetându-i amănunțit fața. Ești la fel de frumoasă ca în prima zi. Chiar mai mult. Ai dobândit acea strălucire și sofisticare pe care o doresc clienții noștri. Ai clasă și eleganță, Bella, și nu se vede nici un rid pe chipul tău.

Bella surâse cu un aer visător. Ar fi făcut o mulțime de lucruri pentru Guy, dar asta, nu. De-a lungul carierei, Guy fusese reazemul ei și cel mai bun prieten. Se putuse baza întotdeauna pe el și ea îl considera, într-un fel, ca un tată.

— Îmi pare rău, șopti ea cu regret, dar îmi place munca de birou. Nu m-aș mai putea întoarce la agitația acea frenetică, la blițurile care m-ar orbi oriunde m-aș duce, la bârfele disprețuitoare din presă și la nesfârșitele speculații.

Văzu lumina dispărând din ochii bărbatului și înțelese că el își planificase întreaga campanie publicitară, având-o pe ea în rolul principal. Mânată de compasiune, înălță o mână și îi mângâie ușor obrazul colțuros.

— Cu priceperea ta de a descoperi fete frumoase și talentate, sunt sigură că vei face o alegere perfectă. Există sute de manechine tinere și încântătoare care de-abia așteaptă o șansă. Iar tu le-o poți oferi. Du-te și găsește-o pe cea mai potrivită și lasă-mă pe mine să mă ocup de hârtii!

Stând în pragul ușii, Jake o observă imediat. Nu vedea mulţimea, grupurile de oameni care conversau şi râdeau. Doar pe Bella şi pe Maclaine.

Senzaţia de *deja vu* îl izbi cu putere şi, imediat, se simţi sufocat de gelozie, suferinţă şi sentimentul de a fi fost trădat. Exact cum se întâmplase cu ani în urmă, în ajunul Crăciunului.

Exact ca atunci când o văzuse prima oară la petrecerea unde îl târâse Alex, Bella deveni centrul atenţiei şi dorinţelor lui. O brunetă minunată, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare. Maclaine îi cuprinsese faţa delicată în laba lui uriaşă, iar ea, ca şi altă dată, îşi mlădiase trupul zvelt sprijinindu-se uşor de statura lui masivă. Părea că-i soarbea cuvintele din gură, împletindu-şi privirile cu ale lui şi, acum, îi surâdea. Tot aşa precum Jake nu-i vedea decât pe ei doi din toată mulţimea prezentă în încăperea supraîncălzită, la fel păreau şi ei absorbiţi fiecare doar de prezenţa celuilalt.

Închise ochii şi se clătină pe picioare străbătut de o durere atât de puternică, încât avu impresia că va fi sfâşiat în bucăţi. Iar când îi deschise din nou, o văzu ridicând o mână subţire şi palidă şi mângâind mutra urâtă a individului. Atunci ştiu că o pierduse. Pentru o clipă, acceptă pierderea şi lumea lui deveni un loc pustiu, mohorât şi întunecos, în care nu voia să trăiască.

Dar asta dură numai un moment. N-avea să se grăbească să tragă concluzii greşite. Brusc, cu un sentiment de uşurare, înţelese că avea încredere în Bella. Rănile se cicatrizaseră.

Fără a înregistra privirile curioase întoarse spre el şi încetarea treptată a conversaţiilor, înălţă capul, îşi îndreptă umerii şi îşi croi drum prin încăperea aglomerată, iar chipul lui, deşi arăta cenuşiu din cauza oboselii, era marcat de aroganţa unei hotărâri neclintite.

Probabil că modificarea atmosferei din încăpere, ce devenise subit încărcată, fusese percepută şi de cei doi, observă el înverşunat, văzând-o că se întoarcea şi înregistra hotărârea irevocabilă şi ferocitatea nedomolită a privirilor lui. Orice urmă de culoare pieri din obrajii ei, revenind cu rapiditate şi concentrându-se în două pete stacojii ce păreau să profaneze perfecţiunea pomeţilor înalţi.

Jake se întinse şi o apucă de braţ deasupra cotului, controlându-şi cu grijă mişcarea, deoarece n-ar fi suportat să-i învineţească pielea aceea delicată.

— Ce naiba ai impresia că faci?

La început, Maclaine nu-l recunoscu; Jake înţelese asta din privirile lui. Şi de ce l-ar fi recunoscut? Nu se prea omorâse cu firea, căutând compania adversarului său. În plus, bănuia că violenţa emoţiilor resimţite i se întipărise pe faţă. Nu era de mirare că individul se pregătea să-l arunce pe uşă afară.

— Am venit să-mi iau soţia. Minunată petrecere, însă mă tem că nu mai putem rămâne.

Bella îl urmă fără să crâcnească. Tremura toată în sinea ei, însă nu voia s-o arate. Conştientă de tăcerea apăsătoare din cameră şi de murmurul ce prindea viaţă în urma lor, privea drept înainte, în vreme ce fiecare nerv din trupul ei reacţiona cu intensitate la prezenţa bărbatului hotărât de lângă ea.

Nu se mai deranjă să-şi caute mantoul, nici măcar nu se gândi la el şi nu-i simţi lipsa, până ce vântul rece şi ploaia torenţială n-o făcură să icnească. Jake o ridică în braţe, fără un cuvânt, şi se strecură în viteză printre maşinile parcate. Corpul îi era încordat ca un arc. Oare era furios? Mintea ei, aflată în stare de şoc, se lupta zadarnic să afle un răspuns.

Lângă bordura trotuarului, aştepta un taxi negru cu ceasul pus în funcţiune. Jake o depuse pe bancheta din spate şi se duse să-i dea instrucţiuni şoferului, permiţându-i astfel să-şi vină în fire.

Comportarea lui nu putea însemna decât un singur lucru, încă era convins că ea avea o aventură cu Guy.

— Nu era nevoie să te porţi ca un troglodit, rosti ea cu o voce firavă şi răguşită, pe care nu şi-o recunoscu, de îndată ce Jake i se alătură şi taxiul se puse în mişcare. Te-aş fi însoţit dacă mi-ai fi cerut-o aşa cum se cuvine. Şi, în afară de asta, ai fi putut rămîne şi tu să bei ceva, să stai de vorbă cu noi.

Bella îşi răsuci nervoasă tivul rochiei. Ţesătura era îmbibată cu apă, cu toate că el o purtase prin ploaie cât putuse de repede. Hainele lui arătau şi mai rău, iar părul i se lipise de pielea capului.

În lumina scăzută din maşină îi observă sclipirile crude ale ochilor de onix. Ştia că Jake se stăpânea cu greu; înţelesese asta din tremurul vocii lui. Încă o înţepătură bine plasată l-ar fi putut face să-şi piardă şi ultimul dram de autocontrol, determinându-l să-i spună exact despre ce era vorba. Făcându-şi curaj şi chibzuind că, probabil, acum era cel mai potrivit prilej, îi zise cu acreală:

— Văd că ai impresia că sunt capabilă să am o aventură cu

Guy chiar sub nasul lui Ruth! Asta crezi despre mine, nu-i așa? Și n-ai să știi niciodată dacă ne șopteam dulci nimicuri, numărând minutele până aveam să fim singuri, ori dacă purtam o conversație prietenească, perfect nevinovată. Foarte neplăcut, este?

Obținu într-adevăr o reacție din partea lui, deși nu cea scontată. Însă geamătul înăbușit, ce-i scăpă lui Jake când o cuprinse în brațe, îi spuse Bellei tot ce dorea să știe.

Buzele bărbatului trecură încet peste ale ei, gustându-le dulceața, iar mâinile lui, mânate de nevoia de a o atinge, porniră să-i rătăcească pe trup, simțindu-i fierbințeala ce radia de sub rochia udă.

Încă îl mai dorea și Jake știa acest lucru. Nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut ea nu l-ar fi putut convinge de contrariu; nu și când o atingea. Asta era tot ce avea de făcut, iar Bella nu reușea niciodată să-și ascundă reacția incendiară a trupului. Neîndoielnic, era un punct de pornire, ceva ce nu-i putea lua nici un alt bărbat. Și tot ce avea de făcut era s-o convingă că rănile i se vindecaseră, că avea încredere în ea și că voia să-i fie alături pentru totdeauna, dacă asta era și dorința ei. Tot ce trebuia era să-i spună da.

Dându-și seama că taxiul se oprise, Jake înălță capul și aproape că se pierdu în strălucirea ochilor ei luminoși și fermecători.

— Unde suntem? murmură ea amețită și indispusă de inevitabila întrerupere.

— La hotelul meu, răspunse el cu glasul răgușit, ajutând-o să coboare.

Portarul se ivi grăbit, ținându-le o umbrelă uriașă deasupra capetelor. Bella simți siguranța și bucuria întoarcerii acasă, izvorându-i din suflet și transformându-se într-un zâmbet larg, zâmbet ce rămase să-i plutească pe buze și când ajunseră în apartamentul lui.

Însă ochii lui Jake rămăseseră serioși, iar gura avea o expresie de încordare.

— Dezbracă-ți hainele astea ude și fă un duș! Eu o să chem serviciul la cameră și o să-mi pun niște haine uscate. După aceea, vreau să-ți spun ceva.

Bella scutură din cap și părul i se desfăcu, acoperindu-i umerii. Îl dădu la o parte de pe față cu gesturi înfrigurate. Voia să aibă discuția aceea acum, să-i alunge suferința, să-i spună

ceea ce ar fi trebuit să-i mărturisească în urmă cu un an. Oare era chiar atât de importantă lipsa lui de încredere? Cu ce drept îi pretindea să fie perfect? Oare ea l-ar fi crezut într-o situație similară?

Cu un an în urmă, se arătase neînduplecată, îndemnată fiind de mândrie. Însă mândria nu mai avea ce căuta între ei și, de aceea, întinse mâinile, implorându-l:

— Te rog, spune-mi acum!

— Mai târziu, răspunse Jake, ignorându-i gestul, iar chipul îi părea tăiat în stâncă. Ești udă și ți-e frig. Fă ce ți-am cerut! Baia e acolo, încheie el, arătând spre o ușă.

„Dictator nesuferit!" gândi Bella, însă îl ascultă pentru că părea a fi cea mai rapidă cale de a afla ce voia el să-i spună. După cum arăta, părea plauzibil s-o anunțe că se hotărâse să pună capăt căsniciei lor cu orice preț. Și totuși, faptul că venise după ea, felul în care o luase de la petrecerea lui Guy, felul în care o sărutase, geamătul triumfător când ea îi răspunsese la sărut...

Rămase extrem de puțin sub duș și se înfășură în halatul de frotir furnizat de hotel. Deși terminase totul în timp record, se simți dintr-o dată cuprinsă de frică la gândul de a ieși de acolo și de a afla ce avea el în minte.

Parcă era un prizonier aflat în boxa acuzaților ce aștepta verdictul juraților !

Înhăță un prosop și, după ce-și șterse părul în grabă, se simți suficient de blindată sufletește pentru a-l înfrunta.

Însă încăperea era goală și nu exista nimic care să-i ofere sprijin moral. O cameră luxoasă, dar impersonală, ce părea nelocuită. Se întrebă de câtă vreme stătea Jake acolo. Oare aici își avea cartierul general când lucra la Londra? Știa că renunțase la apartamentul din Docklands.

Oare nu simțea niciodată nevoia unui cămin? Un cămin adevărat, unde să-l aștepte o familie, unde să se relaxeze uitând de griji și unde să se simtă protejat de ambianța creată de el însuși? Sau așa ceva nu avea însemnătate pentru el? Să fi fost dobândirea averilor și a puterii singurul lucru important din viața sa?

Dar, oare, pentru ea conta această ambianță? Categoric, da, însă el conta și mai mult. Ar fi trăit și într-o cutie de pantofi, numai să fie alături de el.

Serviciul la cameră adusese deja o tavă cu cafea. Se întrebă dacă să-și toarne o ceașcă, însă renunță. Îi tremurau prea tare mâinile. Dădu drumul prosopului și le vârî în buzunarele adânci ale halatului. Apoi intră în ceea ce presupunea a fi dormitorul și inima i se opri în loc.

Îl iubea atât de mult, încât resimțea o durere fizică. Jake se schimbase într-o pereche de jeanși negri, uzați, și un pulover moale și negru, de cașmir. Arăta nespus de atrăgător, însă chipul lui avea o expresie distantă și neînduplecată.

— În ciuda celor auzite, și anume că, înainte de a ne întâlni, îți făceai veacul prin patul lui Maclaine, și în ciuda celor văzute de mine, am încercat să cred că n-ai mințit când ai afirmat că n-ai avut o legătură cu el, rosti Jake, fără nici un preambul.

Își luă privirile de la ea și se duse să toarne cafeaua în cești.

— O vreme, chiar am reușit să te cred, reluă el, oferindu-i o ceașcă și ridicând o sprânceană, când aceasta prinse a zăngăni pe farfurioara ținută de mâinile ei tremurânde.

Bella o puse repede pe masa cu tăblie de cristal și se așeză pe sofaua tapisată cu piele de culoare crem. Dacă nu s-ar fi așezat, ar fi căzut cu siguranță. Picioarele i se înmuiaseră de tot.

— Dar, când v-am văzut împreună astă-seară, a trebuit să accept că m-aș fi putut înșela. Nu, scutură el din cap impacientat, gândindu-se că ea ar fi vrut să se apere, nu spune un cuvânt! Lasă-mă să vorbesc până la capăt!

Jake începu să se plimbe prin cameră cu trupul încordat ca un arc, continuând să vorbească.

— Și, în momentul acela, am văzut negru în fața ochilor. Dar numai pentru o secundă. Adevărul a risipit întunericul cu forța unui fulger. Am dus egoismul prea departe și am făcut prea multe presupuneri false. N-am așteptat răspunsurile și nu le-am crezut când mi-au fost date, ca atunci când mi-ai spus că n-ai nimic de-a face cu înscenarea de la cabană. Atunci, am înțeles că aș avea încredere să-mi pun viața în mâinile tale.

Se opri și se întoarse cu fața la ea. Gura îi era strânsă într-o grimasă de dispreț față de sine însuși, cum Bella nu mai văzuse niciodată. Faptul o uimi peste măsură.

— Mă bucur că te-ai lămurit și că ai învățat să-mi acorzi încrederea ta. Nici nu-ți pot spune cât de mult înseamnă asta pentru mine. Dar, ca să-ți fie clar, nimic din cele ce ai auzit despre legătura mea cu Guy n-a fost adevărat. Doar bârfe

scornite de oameni care n-au altceva mai bun de făcut. Ți-am explicat deja cum a avut grijă de mine, că a fost și încă este prietenul meu. Și, da, căsnicia lui a avut momente dificile datorate în mare parte aparentei incapacități a lui Ruth de a avea copii. Însă el a refuzat cu îndârjire s-o lase să se destrame, fiindcă mai fusese căsătorit o dată și dăduse greș. Nu știu de ce n-a mers căsnicia aceea; nu mi-a spus. Și, da, am fost văzuți de multe ori împreună. În meseria mea, trebuia să iau parte la o mulțime de petreceri, la recepții și la alte evenimente de același gen și n-avea cine să mă însoțească.

Jake îi luă mâinile într-ale lui și îi presără palmele cu sărutări leneșe. Bella inspiră adânc și se grăbi să continue, neștiind cât timp îi mai rămăsese înainte ca mintea să i se întunece sub asaltul senzual al buzelor lui.

— Așa încât, Guy m-a însoțit peste tot, am ignorat bârfele, iar Ruth știa că nu sunt adevărate. În seara asta, încerca să mă convingă să reîncep să pozez. L-am refuzat.

Categoric că Jake nu auzise nimic din spusele ei. Buzele lui îi găsiseră pulsul aflat sub pielea fină a încheieturii mâinii. Bella nu știa câtă vreme se mai putea baza pe firavele rămășițe ale lucidității, așa că se smulse din mâinile lui

— Ascultă-mă! insistă ea, retrăgându-se la o oarecare distanță. În noaptea aceea, ai venit și m-ai găsit în brațele lui Guy. Presupun că putea fi considerată o situație compromițătoare, recunoscu ea, văzându-l că se încorda din nou și că ochii lui își recăpătau privirea aceea atentă și meditativă, care îi spunea că Jake îi cântărea fiecare cuvânt.

— Tocmai încerca să mă liniștească și să mă încurajeze. Plânsesem mult din cauza ta, iar el îmi spunea că, probabil, întârziaseși dintr-un motiv întemeiat.

Privirea lui deveni și mai vigilentă și Bella simți că tremurul îi pătrundea până în măduva oaselor. Însă îi mai permisese o dată neîncrederii să distrugă rămășițele căsniciei lor și n-avea să mai îngăduie repetarea unui asemenea dezastru. Și, în afară de asta, nu spusese Jake că avea încredere în ea?

— În ajunul acelui Crăciun, tu trebuia să vii acasă, iar eu mă gândisem să-l fac să fie cu totul deosebit. Tu mi-ai promis că vii și, în timp ce-ți vorbeam la telefon, am avut impresia că voiai la fel de mult ca și mine să îndreptăm lucrurile. Știam amândoi că nu mergeau deloc bine. Dar n-ai venit. Cina fusese pregătită de ore întregi, iar eu eram îmbrăcată în rochie de seară. Mă dureau urechile de cât ascultasem cu atenție să aud zgomotul cheii tale în ușă. Apoi a sunat telefonul și am crezut că ești tu, anunțându-mă că fuseseși nevoit să întârzii, dar că deja te aflai în drum spre casă.

Bella se cutremură sub povara amintirilor dureroase.

— Era Guy, care voia să ne ureze Crăciun fericit și să ne împărtășească vestea cea bună: sarcina lui Ruth fusese confirmată și urma să nască gemeni. Eu nu l-am ascultat, mărturisi ea încordată. Am izbucnit în lacrimi, dezamăgită că nu erai tu. Iar Guy și Ruth, ca niște adevărați prieteni, au venit imediat. Ruth se afla în bucătărie făcând cafea, iar Guy încerca să mă liniștească. Atunci ai apărut tu, mi-ai aruncat cuvântul acela și ai plecat din nou. Și... nu te-ai mai întors.

— Ar fi trebuit să aștept până când te hotărai să revii acasă și să-ți povestesc toate acestea, șopti ea nefericită. Să-i pun pe ei să-ți confirme, dacă nu m-ai fi crezut. Dar mândria m-a împiedicat. Tu nu aveai încredere în mine și, la vremea aceea, nu puteam suporta așa ceva. Habar n-aveam că auziseși vechile bârfe despre mine și Guy, darămite că le și crezuseși.

Cu o voce tremurată, își încheie povestirea:

— Vreau să mă crezi nu pentru mine, ci pentru tine. Nu vreau să mai fii chinuit de îndoieli.

— Iubito, rosti el cu glasul răgușit de emoție, răsucind-o cu fața spre el. Nu-mi pot ierta faptul că n-am avut încredere în tine și că am plecat mai târziu decât intenționasem la început. Însă greșelile astea nu mai au nici o importanță, dacă vom învăța ceva din ele. Și eu am învățat, poți fi sigură. Of, Doamne, ce mult te iubesc! mai apucă el să șoptească, înainte de a-i acoperi buzele cu ale sale.

Bella se gândi că va păstra amintirea acestor cuvinte toată viața ca pe o comoară, străduindu-se din toate puterile să le merite.

Jake o ridică în brațe pentru a doua oară în seara aceea însă, acum, în ochii lui negri se citeau alte emoții, iar destinația sa era net diferită de cea precedentă. O așeză în imensul pat dublu și se alătură, cuprinzând-o într-o îmbrățișare plină de iubire, din care n-avea să-i mai dea drumul niciodată.

Bella se trezi la auzul unui șir de ciocănituri în ușă. Somnoroasă și cu trupul saturat de pasiune, căscă leneș, ca o pisică. Apoi, pe sub perdeaua genelor dese, aruncă o privire spre Jake.

Pe buzele bărbatului pluti un surâs plin de duioșie, iar ochii i se umplură de dragoste când se întinse spre ea, să-i înlăture părul din ochi. Îi strigă celui ce bătuse să intre, apoi, o lămuri:

— A sosit micul dejun. Ceva deosebit, care să marcheze acest nou început.

Se ridică și luă tava încărcată de la chelnerul aflat în ușă. Ouă cu jumări și somon afumat. Bella începu să mănânce cu poftă în vreme ce el turna șampania. Jake se întoarse lângă ea, strecurându-se în așternuturile mototolite și își ciocni cupa de a ei, privind-o în ochi.

— Un an nou fericit, iubita mea! Ești de părere să-l începem tot așa cum avem de gând să-l continuăm? o întrebă el cu o sclipire jucăușă în ochi.

Inima ei începu imediat să bată mai repede însă, mai întâi, voia neapărat să-i spună ceva.

— Apropo de intenția ta de a renunța la muncă, ai spus-o de parcă ai avea de gând să te retragi de tot.

Nu se putea aștepta la așa ceva și, cu atât mai puțin, să-i pretindă acest lucru. Ar fi fost un sacrificiu mult prea mare pentru el.

— M-am tot gândit, continuă Bella, trecându-și alene vârful unui deget de-a latul pieptului musculos al bărbatului. Aș putea urma un curs de secretariat, ca să-ți pot fi de folos în călătoriile în străinătate. În felul acesta, am lucra împreună. Știu bine cât de mult înseamnă munca pentru tine. Nu mi te pot imagina zăcând și tăind frunză la câini.

— N-am câtuși de puțin intenția asta, dacă tot ar fi vorba să zac, zâmbi el, privind-o cu subînțeles și sărutând-o ușor pe vârful nasului. Am crescut obsedat de ideea siguranței. Când eram mic, mi se părea că avem de toate, un cămin îndestulat și tot ce ne doream, desigur, în limite rezonabile. Tata avea un magazin cu articole de menaj pe o arteră principală, care scotea un profit bun, dar l-a pierdut cum a pierdut și casa și tot restul. I s-a părut că speculațiile la bursă erau mult mai antrenante decât comerțul cu șurubelnițe și găleți. S-a sinucis imediat după ce a dat faliment și noi am fost nevoiți să trăim din asigurările sociale, încercând să înțelegem ce ni se întâmplase. Aveam atâta încredere în el, încât l-aș fi urmat până la capătul lumii. După cele întâmplate și ținând seama de felul în care ne-a lăsat să ne descurcăm cum puteam, neîncrederea a venit în mod firesc. Am moștenit fascinația tatălui meu pentru piețele de capital, rosti el cu seriozitate dar, din fericire, nu și „talentul" lui de a greși. Însă n-am scăpat niciodată de teama că s-ar putea alege praful din toată strădania mea. Asta m-a determinat să muncesc din ce în ce mai mult, astfel încât familia mea să nu fie obligată să sufere cum a făcut-o cea a tatălui meu. Temerea asta a devenit o obsesie. Și n-am stat niciodată să mă gândesc că am acum suficientă siguranță financiară pentru șapte vieți.

Își trecu vârful degetului peste buzele ei și încheie:

— Cel puțin, bine că mi-am dat seama că vreau să-mi trăiesc viața alături de tine. O viață obișnuită. Acum, dacă ești de aceeași părere, ce-ai zice dacă ne-am apuca să ne mărim familia?

Mișcarea sinuoasă și seducătoare a trupului ei lipindu-se de al lui fu singurul răspuns de care avea nevoie.

EPILOG

— VOM AVEA ZĂPADĂ DE CRĂCIUN, rosti Jake, trăgând draperiile grele de brocart și ascunzând vederii peisajul dezolant, de iarnă.

— Perfect! răspunse Bella, fixând zâna cu veșmânt diafan din vârful bradului.

De la înălțimea taburetului pe care stătea, privi în jos șovăind, apoi întinse brațele spre mult-iubitul ei soț.

Jake o ajută să coboare, sprijinind-o cu grijă. În ciuda stării în care se afla și a tuturor obiecțiilor lui, Bella insistase ca în fiecare an să orneze ea pomul de Crăciun. Acum își rezemă capul pe pieptul lui, răsucindu-se puțin într-o parte, din cauza abdomenului umflat. Bella era cel mai prețios dar din viața lui, iar fericirea ei debordantă îi lumina întreaga existență.

O trosnitură, un chițăit încântat și un bolborosit distinct îl alertară, dându-i de știre că cel de-al doilea lucru prețios din viața lui era pus pe șotii. Poznele se țineau lanț și, tocmai de aceea, îl puseseră în scăunașul ajutător, cât timp decorau bradul. Astfel, se afla în imposibilitatea de a face o năzdrăvănie sau, cel puțin, așa crezuseră.

— Presupun că a sosit ora de culcare, declară Jake, grăbindu-se să salveze situația.

Bella porni cu un mers legănat după el și începu să chicotească, adunând pachetele ambalate în culori vii pe care le așezase într-un colț și care urmau să fie puse sub brad după culcarea lui Jamie. Mânuțele de forma unor stele de mare le găsiseră. Jake desprinse cu blândețe degetele miniaturale și își ridică fiul în brațe. Acesta își transferă instantaneu strânsoarea asupra părului său.

— Îi fac eu baie, spuse Jake. Tu așază-te și odihnește-ți picioarele!

— O să pregătesc cina.

— Ba ai să-ți odihnești picioarele!

„Iar își dă aere de șef", gândi ea, sărutându-și fiul neastâmpărat de noapte bună și privind cu ochi plini de dragoste în urma celor doi. Apoi se întoarse și se uită în jur la atmosfera veselă și îmbietoare a camerei, una dintre cele peste o duzină de încăperi ale vechiului conac de țară, complet transformat.

Uneori, perfecțiunea existenței ei o copleșea, umplându-i inima până la refuz și făcând-o să creadă că-i va exploda în piept.

Căminul perfect, găsit la numai câteva zile după acea împăcare, se afla la țară, ascuns printre dealuri și, în același timp, la numai o oră distanță cu mașina de Londra.

Copilul perfect și încă unul pe drum.

Soțul perfect. Jake continua să țină un deget ferm pe pulsul afacerilor sale, însă lucra din biroul aflat într-o aripă a casei. Era o încăpere înțesată de cărți și de ultimele realizări din domeniul tehnologiei, ce-i permiteau să-și folosească talentul de a fi, în același timp, un bancher independent, conducătorul unei uriașei companii de asigurări și girantul prosper al mai multor repere industriale și tehnologice din lume.

Cu toate acestea, își făcea timp și pentru ea, înconjurând-o cu grija și afecțiunea lui și chiar ajutând-o la amenajarea unei grădini și întreținerea fâșiei de pădure ce înconjura propriul lor lac.

Soțul perfect, cu excepția acelor manifestări de despotism. Bella mai puse un buștean pe foc și se duse să pregătească cina.

— Potolește-te, tinere Jamie! Șuturile astea vor fi numai bune când te voi învăța regulile de bază ale fotbalului. Deocamdată, încerc doar să te îmbrac cu salopeta de noapte.

Jamie îi răspunse gângurind repede și zgomotos. O dată misiunea îndeplinită, Jake se lăsă puțin pe spate și își privi fiul. Acesta îl fixă la rândul lui și, pe urmă, căscă, ochii lui negri pierzându-și din vioiciune. Jake zâmbi, ridicându-l și strângându-l la piept, apoi ieși din baia ce arăta ca după un uragan. Nu se știa cum, ori de câte ori îi făcea el baie lui Jamie, rezultatul era același. Iar el se trezea ud din cap până în picioare.

Imediat ce-l va pune la culcare în camera lui, își va schimba hainele și se va ocupa de cină. Spera că Bella îl ascultase și acum se odihnea.

Tocmai ieșea cu mii de precauții din camera slab luminată a fiului său când dădu cu ochii de ea.

— A adormit?

Jake încuviință. Pentru ca fiul său să consimtă să depună armele, fuseseră necesare mai multe povești și o sumedenie de interpretări, nu prea izbutite, ale unor cântece de leagăn reamintite în disperare de cauză.

Se întinse, cuprinzând-o în cercul brațelor lui, și Bella șopti fără pic de căință:

— Cina e aproape gata. Mai ai timp doar cât să scapi de hainele astea ude.

— Credeam că ți-am spus să te odihnești..., bombăni el țâfnos, ajutând-o să coboare scara, pentru a se asigura că nu o să cadă.

Bella avea o fire independentă, dar tocmai acest fapt îl făcea să o iubească și mai mult. Știa al naibii de bine că era doar un favor acela de a o ajuta să coboare și asta numai pentru că ei îi plăcea să simtă atingerea lui. Ea făcea acest lucru de douăzeci de ori pe zi de una singură.

Când ajunseră cu bine la parter, chiar înainte de a o săruta, se întrebă dacă mașina de tuns iarba, pe care i-o cumpărase, fusese cel mai inspirat cadou pentru acest Crăciun.

SFÂRȘIT

Trăiește clipe
speciale alături de
Harlequin®